

ஓம்

பரப்ரஹ்மணேசம:.

ஸ்ரீ சங்காபூஜ்ய பகவத்பாத

ஆசாரியசுவாமிகளின் முக்கிய

சீடரு ளொருவராகிய

ஸ்ரீ தோடகா சிரியர்

தேவவாணியிற் றிருவாய்மலர்ந்தருளிய

தோடக மென் னும்

வேதசார சமுத்தரணம்.

ஸ்ரீ திருக்களர் ஆண்டவரென்னும்

ஸ்ரீ வீரசேகரா ஞான தேசிக பாதசேகர நியாய சந்திர

வேதாந்த பாஸ்கர மஹா மண்டலேஸ்வர

ஸ்ரீ சுப்பய்ய ஞானதேசிகேந்திர சுவாமிகள்

தமிழில் செய்யுள் வடிவமாய் இயற்றியருளிய

மூலமும்,

ஸ்ரீ சிதம்பரம் பொன்னம்பல ஞான தேசிகர் மடாலயம்

ஸ்ரீ சிதம்பரா ஞான தேசிகர் பாதசேகரராகிய

ஸ்ரீ சுப்பய்ய சுவாமிகள்

இயற்றிய

உரையும்.

நா. முனிசாமி முதலியார்

அவர்களால் பிரசுரிக்கப்பட்டது

சென்னை “ஆனந்தபோதினி” பவர் பிரஸ்ஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

ஓம்

பரப்ரஹ்மணேசம:.

ஸ்ரீ சங்காபூஜ்ய பகவத்பாத

ஆசாரியசுவாமிகளின் முக்கிய

சீடரு ளொருவராகிய

ஸ்ரீ தோடகா சிரியர்

தேவவாணியிற் றிருவாய்மலர்ந்தருளிய

தோடக மென் னும்

வேதசார சமுத்தரணம்.

ஸ்ரீ திருக்களர் ஆண்டவரென்னும்

ஸ்ரீ வீரசேகராளுன தேசிக பாதசேகர நியாய சந்திர

வேதாந்த பாஸ்கர மஹா மண்டலேஸ்வர

ஸ்ரீ சுப்பய்ய ஞானதேசிகேந்திர சுவாமிகள்

தமிழில் செய்யுள் வடிவமாய் இயற்றியருளிய

மூலமும்,

ஸ்ரீ சிதம்பரம் பொன்னம்பலஞான தேசிகர் மடாலயம்

ஸ்ரீ சிதம்பராளுன தேசிகர் பாதசேகரராகிய

ஸ்ரீ சுப்பய்ய சுவாமிகள்

இயற்றிய

உரையும்.

நா. முனிசாமி முதலியார்

அவர்களால் பிரசுரிக்கப்பட்டது

சென்னை “ஆனந்தபோதினி” பவர் பிரஸ்ஸில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

PRINTED AT THE "ANANDA BODHINI" POWER PRESS,

15, VENKATESA MAISTRY STREET,

SOWCARPET, MADRAS.

ஓம்

பரப்ரஹ்மணேநமஃ

உபோத்காதம்.

அநந்தகல்யாண குணங்கள் நிறைந்த மகாதேவரது அனுக்
கிரக லீலாவிக்கிரகமாகிய ஸ்ரீசங்கரபூஜ்ய பகவத்பாத ஆசாரிய
சுவாமிகள் அஸ்தாமலகரென்னும் நாமம் வாய்ந்த சீடனைத் தமக்
கடிமையாக்கிய பின் பதுமபாதாதி சீடத் திருக்கூட்டங்களோடு
ஒருகால் சிருங்ககிரியென்னும் புரியில் ஸ்ரீ சாரதாம்பிகையைப்
பூஜித்துக்கொண் டிருக்குங்காலத்தில் தமது தருமத்தில் வழு
வாது நடப்பவரும் ஜீவகாருண்யமே உருவானவரும், அதிவிநய
ரும் தேசிகசேவையிற் றற்பாரும், மிகுந்த சமாகிதசித்தருமாய்
ஆனந்தகிரியென்னும் நாமம்வாய்ந்த ஒருவர் அத்வைதஸ்தாபனா
சிரியராகிய ஸ்ரீ ஜகத்குரு சந்நிதியைச் சாணாகதியாயடைந்து
ஊசிசெல்வழி நூற் செல்வதுபோலவும், கட்குமை போலவும்,
உடற் குயிர்போலவும், அனவரதம் ஆத்தம் அங்கம் தானம் சற்
பாவம் என்னும் நான்குவிதப் பணிவிடைகளையும் அளவில்லாத
அன்போடு செய்துவந்தனர். அக்கால், சாஸ்திரங்களிற் பிரவிரு
த்தி சிறிதுமின்றிக் கேவலம் சேவையிலேயே அன்புபூண்ட அவ்
வன்பரைத் தயாநிதியாய் மான்மமுவொழித்துமறை முதற் பொரு
ளையுணர்த்திவந்த விழைவார் தமது திருவுளத்தடைத்துப் பதும
பாதாதி முனிவர்கள் சாந்தி பாடமாகிய சிரவணஞ் செய்யும்
பொழுது தமது திருவார்த்தையைச் சிரவணித்துய்யுமாறு கருணை
புரிந்தனர். இங்ஙனம் நடந்து வருஞான்று அவ்வன்பர்.

ஓரோர்காற் றமது தேசிகேந்திரர் சேவைமுடியா திருப்பிற்
சிறிது பொறுத்து வருவார் அவ்வக்கால் உலகநாயகனாகிய குரவர்

பெருமான் சாந்திபாடஞ் செய்பவரை நோக்கிச் சிறிது பொறுங்
கன்; கிரி சிறிதுபோதில் வந்துவிடுவன் பின்னர்ச்சிரவணஞ் செய்
யலாமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளுவார். அதுகுறித்துச் சர்வ
வியா சம்பன்னாகிய பதுமபாதாதி முனிவர் மனங்கள் தப்பித்
துக் கொண்டே வந்தன. சிறிதுநாட்கழித்து ஒருநாள் அவர் தேசி
கர் பெருமான் பரிவட்டம் சுத்தஞ்செய்ய எதிக்குச் சென்றிருக்
கங்கால் சாந்திபாடஞ் செய்யச் சகஸ்திரக் கணக்காகச் சீடர்
கூடி யிருக்கச் சாந்திபாடம் நடக்க ஆக்கைபுரிய வேண்டுமென்று
ராவர் பெருமானைப் பதுமபாத முனிவர் பிரார்த்தித்தபொழுது
அவர் வாராமலிருக்கச், சிறிதுபொறுங்கள் கிரியும் கணப்போதில்
வந்து விடுவன் என்று தேசிகேந்திரர் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்
அதைச்செவியுற்ற பதுமபாத முனிவர் சகியாதவராகிச் சாஸ்தித்
திலன திகாரியாய்க் குட்டி"ம் போலச் சடமாய்ப் புத்தியீன
றாய்த் தன் வேலையைச் செய்துகொண்டிருக்கும் அவனுக்காக
ஏன் எதிர்பார்க்க வேண்டுமென்று பீதியோடு தெரிவிக்க;
அதைத் திருச்செவியுற்ற தயாசமுத்திரமாகிய தேசிகர் பெரு
மான் பதுமபாதாது மிகுந்த கர்வம் நீங்கும்பொருட்டும் பக்தர்கள்
பால் அனுக்கிரகத்தை வெளியிடும் பொருட்டும் தமது அன்பு
கிய கிரியின்பால் சதூர்த்தச வித்தைகளும் உளவாமாறு திருவுளத்
திலக்கணமே கருணைபுரிந்தருளினர் குரு பரன்றிருவருளால் அவ்
வித்தைகளைப் பூரணமாகப் பெற்ற அவ்வன்பர் பாதங்கடோறும்
நான்கு சகணங்கள் வாய்ந்த தோடகசந்தத்தால் மறைமுடியாவை
யுந் தொகுத்துச் சுருத்சார சமுத்தரணம் என நாமஞ்சூட்டி இந்
நூலைச் சகநாயகனாகிய தேசிகர் பெருமான் நிருவடியிற் சமர்ப்
பித்தனர். அதன் சொற்பொருளமெதியும் தேசிகன் சேவை
யின் வலியால் விரைவில் இவ்வாறு இயற்றியதையும் பதமபாதர்
கண்ணுற்று தமது கர்வத்தை விடுத்துப் பொறுத்தருளுமாறு ஸ்ரீ

III

சங்கரமுனிவர் திருவடித் தாமரையில் விழுந்து அனேகங்கோடி நமஸ்கரம் செய்தனர். கருணையே திருவுருவமாய் எழுதுயிர்க்கிறைவர். அதனை அவ்வாறே பொறுத்தருளினார் என்பது சங்கர திக்விஜயத்தின் கண்ணுள்ள இந்நூலவதரித்த சரித்திரத்தின் சங்கிரகமாம்.

இத்தகைய அருமையும் அருளும் வாய்ந்த நூல் தேவவாணியுணர்ந்தார்க்கே யன்றித் தமிழ்மக்களுக்குப் பயன் படாமை கருதி ஸ்ரீ திருக்களர் ஆண்டவரென்னும் ஸ்ரீமத் வீரசேகர ஞான தேசிகர் பாதசேகரராகிய நியாய சந்திர வேதாந்த பாஸ்கர ஸ்ரீமத் மஹாமண்டலேசுவர சுப்பய்ய ஞான தேசிகேந்திர சுவாமிகள் தமிழில் செய்யுள் வடிவமாய் இயற்றியருளிய மூலமானது கூரிய மதியுடையோர்க்கன்றி ஏனையோர்க்குப் பயன் படாமை கருதி ஸ்ரீமத் பொன்னம்பல ஞான தேசிக சுவாமிகள் மடாலயம் ஸ்ரீ சிதம்பர ஞான தேசிகர் பாதசேகரராகிய சுப்பய்ய சுவாமிகளியற்றிய உரையும் சேர்த்து. நா. முனிசாமி முதலியார் அவர்களால் பிரசுரிக்கப்பட்டது.

7-4-1921.

ஓம்

பரப்ரஹ்மணே நமஃ

தோடக மென்னும் வேதசார சமுத்தரண மூலமும் உரையும்.

பாயிரம்.

வன்னி விநாயகர் துதி.

மங்கல வருவனாகி மருவுதற் கரிய னாகிச்
சங்கையி றுரியாதீதந் தனிலொளி ரொளிய தாகி
யெங்கணற் குரவனாகி யின்பமே யீயும் வன்னி
யைங்கர விழைவன் பொற்றா ளனுதினம் போற்றுவாமால்.

பஞ்சமூர்த்திகள் வணக்கம்.

மறைநெறி யொழுகு மருந்தவர்க் கருளும்

வன்னியைங் கரணைமா வடிவே

ஹைதிருக் கரணை மதுமுனிக் கருளு

முயர்திரு புவனநா யகனை

நிறைதரு கருணை நிலயம தாகி

நிகழ்திரி புவனநா யகியைச்

சிறையறுத் தருளும் வீரமா தவனைத்

தினம்பணிந் திடரொழித்திடு வாம்.

(2)

சங்கர பூஜ்ய பகவத் பாதாசாரிய சுவாமிகள் வணக்கம்.

பெண்மை பாதிய னென்பெயர் பெயர்க்கவோ விடத்தை

புண்மை யார்கள னென்பதை யொழிக்கவோ வலகில்

வெண்மை மாமலை விட்டொரு விரத்தனாய்ப் போந்தே

தண்மை யேதருஞ் சங்கர முனிவனைப் பணிவாம்.

(3)

ஓம்

பரப்ரஹ்மணே நமஃ

தோடக மென்னும் வேதசார சமுத்தரண மூலமும் உரையும்.

பாயிரம்.

வன்னி விநாயகர் துதி.

மங்கல வருவனாகி மருவுதற் கரிய னாகிச்
சங்கையி றுரியாதீதந் தனிலொளி ரொளிய தாகி
யெங்கணற் குரவனாகி யின்பமே யீயும் வன்னி
யைங்கர விறைவன் பொற்றா ளனுதினம் போற்றுவாமால்.

பஞ்சமூர்த்திகள் வணக்கம்.

மறைநெறி யொழுகு மருந்தவர்க் கருளும்

வன்னியைங் கரணைமா வடிவே

ஹைதிருக் கரணை மதுமுனிக் கருளு

முயர்திரு புவனநா யகனை

நிறைதரு கருணை நிலயம தாகி

நிகழ்திரி புவனநா யகியைச்

சிறையறுத் தருளும் வீரமா தவனைத்

தினம்பணிந் திடரொழித்திடு வாம்.

(2)

சங்கர பூஜ்ய பகவத் பாதாசாரிய சுவாமிகள் வணக்கம்.

பெண்மை பாதிய னென்பெயர் பெயர்க்கவோ விடத்தை

புண்மை யார்கள னென்பதை யொழிக்கவோ வலகில்

வெண்மை மாமலை விட்டொரு விரத்தனாய்ப் போந்தே

தண்மை யேதருஞ் சங்கர முனிவனைப் பணிவாம்.

(3)

பத்மபாதாதி நால்வர் வணக்கம்.
கங்கையிற் கமலமீது கதிசெயுங் கழலி னானைப்
புங்கவ ரீச னான புனிதனைக் குரவன் பாத
பங்கய வருளாற் பாடும் பரமனைப் பெருமை வாய்ந்த
வங்கையா மலக னென்னு மமலனைப் பணிகுவாமே. (4)

பரமகுரவர் வணக்கம்.

முடிமறை யறையு மெமையெமக் கருளு முத்திரா
மேசதே சிகனைத், துடியிடை யுடையர் துரும்பென வருளுந்
துகளறு துறவிறை யவனைச், சடையிறை யடியின் மனமுற
வருளுஞ் சத்தறி வம்பரா ரியனைத், திடமுடன் மனத்திற்
சிந்தைசந் ததமுந் திகழ்தரப் புரிந்திரு ளிரிப்பாம். (5)

அருளிறை வணக்கம்.

சீர சாகரஞ் சிறிதெனக் கருணையிற் சிறந்த
நார சேகர னருள்கரி முகனமக் குறுஞ்சம்
சார சாகரந் தணந்திடச் சமிவனந் தனிலாம்
வீர சேகர முனிவரன் மிளிர்பதந் தொழுவாம். (6)

அவை யடக்கம்.

சங்கரதே சிகனருளா லறையுமறைச் சாரசமுத் தரண
மான, விங்கிதனைத் தமிழ்மொழியி லெளியனேன் யாத்திகு
விதயத் தோரல், பொங்கரவி னிறைதனதா யிரமுகத்தா
லரன்புகழைப் புகழ னோக்கி, யிங்கொருபுன் கிருமியதை
நிகர்புகழ் விதயமுன லிணைய தாமே. (7)

நூற்றோகையுங் கூறுவான் றுணிந்த வேட்கையும்.
இவ்வெழி லமுத நூலை யிருசதத் தொருபத் தின்றுஞ்
செவ்விய செய்யுளாலே சிறியனுஞ் செப்ப ருனு
மெவ்விதத் தினுமென் சிந்தை யின்பறி வருவில் வாழ
வவ்வித மலது வேறோ ராசையைப் பற்றி யன்றால்.

பாயிரம் முற்றிற்று.

இதந்தரு மறையின் பொருளினை வடிக்குமினிமையாந்
தோடகத் துரையை, விதம்பெறத்தமிழி லாக்கிட யாமெம்
விருப்புயிர்த் துணைவனா மெந்தைச், சிதம்பர சபையி லுமை
யொடு நடிக்குஞ் சிலம்படி மனத்தினிற் பதித்துச், சிதம்பர
ஞான தேசிகன் றனது சீரடிசென்னி சேர்த்திடுவாம்.

ஸ்ரீ கணேசாயநம :

நூ ல்.

(அவதாரிகை)—இம்முதற் செய்யுளால் ஈசுவரனையுங் குருவையும் வணங்குகின்றார்.

மூவுல கிறையா மரியினை முனிவர் தொழுவனை முதிர்ந்த சதத் துவனை, மேவருஞ் சத்தி தனயனற் சுதனை மிளிர்பர மேட்டியீட் டினனைத், தூவுகொண் முவி லமலகம் புரையு முருவனை வசிட்டதூய் குலனைச், சீவநாயகனை யுக்கிர தவனைச் சிந்தையிற் றினம்பணிந் திடுவாம். (1)

(பதவுரை)—மூவுலகிறையா மரியினை-மூவுலகிற்கு நாதனும் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பவரும், முனிவர் தொழுவனை - மனன சீலரால் துதிக்கத் தக்கவரும், முதிர்ந்த சத்துவனை - மேன்மையான சைதன்யரும், மேவருஞ்சத்தி தனயனற்சுதனை-பொருந்து தற்கரிய மாயாசத்தியின் காரியப்பிரபஞ்சமான புத்திரனை நல்ல புத்திரனாக வுடையவரும், மிளிர்பரமேட்டி யீட்டினனை - விளங்குகின்ற இரணிய கர்ப்பனை யுண்டாக்குபவரும், தூவு கொண்மூவில் அமலகம் புரையும் உருவனை - மழை துளிக்கும் மேகமின்றிய பரிசுத்த ஆகாயம்போன்ற சொரூபரும், சீவநாயகனை - சீவனை நியமிப்பவரும் ஆன, உக்கிரதவனை - பிரக்ஞானகனரான ஈசுவரனை, சிந்தையிற் றினம் பணிந்திடுவாம் - மனதா லெப்போதும் வணங்குவாம்.

(பதசாரம்)—மூவுலகிறை அரியென்பதாதியால் இம்முதற் செய்யுளில் இஷ்ட தேவதை குருவணக்க வழியாக இயற்ற விரும்பிய பிரகாணத்தின் விஷய, சம்பந்த, பிரயோஜனங்களை யுங் குறிப்பாற் கூறுகின்றார். ஆகேபம் “சாஸ்திரவேக தேசத் துள்ளதாய் அதன் காரியத்தைப் பிரதி பாதிப்பது பிரகாணம்” என வதனிலக்கண முணந்தார் கூறுவர். “ஓர் பலனைக்

குறித்து இயற்றப்பட்ட பொருட் கூட்டத்தின் முழு நிறைவைக்கூறு நூல் சாஸ்திரம்” என வதனி லக்கணமாம். சுருதி சார சமுத்தரண மென்னு மிப்பிரகரணம் நிர்க்குணப் பிரஹ்மத்தின் ஒன்றாந் தன்மையைக் கூறுஞ் சிறந்த யுக்தி மாத்திரங் கூறுகின்றமையின் சாரீரக சாஸ்திர வேக தேசத்துள்ளதும் சமன்வயம், அவிரோதம், சாதனம், பலம் என்னும் அர்த்த நான்கையுங் கூறுகின்றதேனும் சாஸ்திரார்த்தத்தைச் சுருக்கிக் கூறுகின்றமையின் சாஸ்திர காரியத்தைக் கூறுவதாயுமிருக்கின்றது. அதனானும் இஃது அதனுடைய விஷய சம்பந்த பிரயோஜனங்களை யுடையதாகின்றது; இதனால் விஷய சம்பந்த பிரயோஜனங்களை வேருகக் கூறுங் கஷ்டத்தால் யாது பலன்?

சமாதானம்; இங்ஙனங்கூறிய துண்மையே அங்ஙனமேனும் கேட்போரின் முயற்சிக் கேதுவாக சாரீரக சாஸ்திரத்துள்ள விஷய சம்பந்த பிரயோஜனங்களையே பிரகரணாரம்பத்தில் நினைப்பிக்கின்ற ரென்பதாற் றோடமின்றும். இங்ஙனம் முதற்செய்யுள் விஷய முதலியவற்றைக் கூறுங் கருத்துடையதாகுங்கால் வினாவின் விடையாக இச்செய்யுள் கூறத்தக்க தென்று முதற்கண் வினாக் காட்டப்படுகின்றது. ஆகேஷம்; பிரஹ்மம் அறியப்படின்னும் அறியப்பட்டாவிடினும் விஷய சம்பந்த பிரயோஜனமின்மையால் இப்பிரகரணம் ஆரம்பிக்கத்தக்கதன்று எங்ஙனமெனின், பிரஹ்மம் வேதாந்த சாஸ்திரத்தினு மன்னியத்தால் அறியப்படின் இதற்கு விஷயமின்று. ஏது ஏதனாலேயே அறியப்படுகின்றதோ அது அதற்கு விஷயம். எங்ஙனம் கண் முதலிய வற்றால் ரூப முதலியவைபோன்று. அன்னிய சாதாரணமின்மை விஷயமாம். மற்றும் வேறு பிரமாணத்தா லறியப்படாவிடின் அக்காலா காயபூப் போன்று சாஸ்திரத்தாற் கூறமுடியாது; எங்ஙனமெனின், யாது ஒரு போதும் புத்தியில் விளங்காத விசேஷண முடையதோ அவ்வசக்கியத்தைக் குறித்து எங்ஙனஞ் சாஸ்திரங் கூறும்? கூறமுடியாது. ஆகவே சாஸ்திரத்திற்கு பிரஹ்மத்தோடு சம்பந்த மின்று. சேர்க்கை நீக்க மின்மை சம்பந்தமாம். ஏது ஏதனாலேயே அறியப்படுகின்றதோ

வேறொன்ற லறியப்படுகின்றதின்றோ. அது அதனோடு சம்பந்த முடையதாகின்றது. எங்ஙனம் வியாகரணத்தால் சப்தத்தின் நன்மை யறியப்படுகின்றமையின் அதற்கதனோடு சம்பந்தமாம். பிரஹ்மம் முற்றிலும் அறியப்படாமையின் அசக்கியத்தைக் கூற ஆரம்பித்தமையின் இங்ஙனம் (வியாகரணத்தால் சத்தத்தின் நன்மை போன்று) வேதாந்த சாஸ்திரத்தால் பிரஹ்மம் அறியப்படுவதின்று. அறியப்படாமையால் சம்பந்தமின்று. விஷய சம்பந்தமின்றேற் பலனுமின்றும் ஏனெனின் அது அதனைச் சார்ந்திருத்தலின்.

சமாதானம், பிரஹ்மம் முற்றிலும் அறியப்படினும் அறியப்படாவிடினும் இங்ஙனங் கூறிய ஆக்ஷேபம் பொருந்தும் ; ஆனாலவ்விரண்டு மின்று. எங்ஙனமெனின், பிரஹ்மபதி பதங்களாலும் உலகத்தாலும் அறியப்படுகின்றமையின் முற்றிலும் அறியப்படாமையின்று. பிரஹ்ம சத்தம் பெரிய பொருளின் சம்பந்தமாய் தேசத்தாலும், காலத்தாலும், வஸ்துவாலும் அனவச்சின்ன வஸ்துவை நிலை பெறுத்துகின்றது; அங்ஙனமே உலகத்திலும் நானென்று பிரத்தியகான் மாவறியப்படுகின்றமையின் அனவச்சின்ன வஸ்துவை நிலைபெறுத்துகின்றது. இவ்வான்மா வுண்மையிற் பிரஹ்மமேயாம். இதனால் பிரஹ்மம் முற்றிலும் அறியப்படாததன்று; பிரமாணத்தா லறியப்படாமையின் முற்றிலும் அறியப்பட்டது மன்று. பதம் நினைப்பிப்பதாலும் உலக வடிவ ஏழாவது பிரமாண மொன்றுண்டெனவுடன் படாமையாலும் பதத்தாலும் உலகத்தாலு மறியப்பட்டது பிரமாணத்தா லறியப்பட்டதாகாது. ஆகையால் பிரஹ்ம முற்றிலும் அறியப்படாமையான் விஷயமும் அறியப்படாமையாற் சம்பந்தமும் பொருந்துகின்றது. விஷய சம்பந்த முண்மையால் பலனுமுண்டெனக் கூறுகின்றார் மூவுலகிறை என. ஆண்டு மூவுலகென்ப தாலாகாயாதி வுலகு சத்திரி நியாயத்தாற் கொள்ளற்பாலது. மூவுலகிறையும் அறியம் என உம்மைத் தொகையாம். தனது மாயாப் பிரதிவிம்ப கூட ஸ்தசைதன்ய பரமாத்மா மூவுலகிறையாம் அவ்வுலகிற்குக் காரணராதலினாலும் நியந்தாவாதலினாலும்

மூவுலகிறையெனப்படுகின்றார்; அவரே அரிக்கின்றமையின் அரி யெனப்படுகின்றார் எதை அரி (அழி)த்தவினா லென்னுமவா நிகழ அதே அஞ்ஞானத்தை யரித்தவினா லென்று பொருளாற் பெறப்படுகின்றது. வாக்கியத்தா லுதித்த புத்தி விருத்தியி லேறிய பிரத்திய காத்மா அஞ்ஞானத்தைக் கெடுப்பது. இத் தனால் வாக்கியார்த்த ஞானத்தால் அஞ்ஞான நாசம் பிரகாசத் தின் பிரயோஜனமென்று கூறப்பட்டதாகின்றது. கூறவே மூவுல கென்றது அனர்த்தம் அதன் காரணம் ஆன்மாவின் அஞ்ஞானம், புருஷார்த்த மென்பது அஞ்ஞான நாசம் அதன் காரணம் ஆன்ம ஞானம் எனப் பொருளால் அனர்த்தம் அதனேது, புருஷார்த் தம் அதனேது ஆகிய விவைகள் வேறு லாபமாக குறிப்பிக்கப் பட்டன. துதிக்கத்தக்கவரென்பதால் கூறத்தக்கவரென்பதாம். இதனால் வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்குப் பிரத்யகாத்மாவோடு பிரதி பாத்திய பிரதி பாதக லக்ஷண சம்பந்தமாம்; விஷயமும் அன்ய சாதாரணமாகாமையாகக் காட்டப்பட்டது. இங்ஙன மிச்செய் யுட்கு பிரகாசாரம்பத்தில் அவாவப்பட்ட விஷய சம்பந்த பிர யோஜனம் வருணிக்கப்பட்டது. இனி, பத சம்பந்தங்கூறு வாம்:—மூவுலகிறையாமரியினே வணங்குகின்றேன் என சம்பந் தம். எப்படிப்பட்டவரை யென விசேஷண வேட்கை வரமற் றைய பத மனைத்துஞ் சேர்க்கப்படுகின்றது. துதிக்கத்தக்கவர் என்பதால் வேதாந்தங்களாற் பிரதிபாதிக்கத்தக்கவர் என்று அன்ய சம்பந்த நீக்கத்தால் விஷயங் கூறப்பட்டது; அங்ஙனமே வேதாந்தங்களினாற் கூறப்படுவதே என்று சேர்க்கையின்மை நீக் கஞ் சம்பந்தம் எனச் சம்பந்த நிரூபணமும் ஈண்டே காணத்தக் கது. முதிர்ந்த சத்துவம் என்றால் உத்கிருஷ்டமான அந்தக்கர ணம்; அந்தக்கரணம் சத்துவ மிகுதியோடிருக்கையில் தத்துவ மசி வாக்கியத்தி லந்தக்கரண பரிணாம வடிவஞான முதயமாகின் றது. இதனால் சத்துவ சத்தத்தால் லக்ஷணையால் ஞானம் லக்ஷித் தப்படுகின்றது. அவ்வந்தக் கரணபரிணாம ரூபமும் சத்துவ காரியமுமாகிய ஞானம் சொரூபஞான வியாப்தமாகவுண்டாகின் றமையின் சத்துவசத்தால் லக்ஷித லக்ஷணையால் சொரூபஞானம்

லக்ஷிக்கப்படுகின்றது. அதனால் முதிர்ந்த சத்துவமெனின் உதார சைதன்ய மென்பது பொருள் அன்மொழித்தொகையால் மேன்மையான சைதன்யர் என்பதாம். பாமேட்டி சுட்டினன் என்பதால் பிரஹ்மா முதலானவர்களுக்கும் காரணத்தன்மையால் எல்லாவற்றினு மேன்மை யென்பது பொருள். சர்வகாரணத்தன்மையால் சர்வோத் திருஷ்டங் கூறப்படுமாயின் “கூடினும் விடினும் தருமந்தருமியைக் கலக்கும்” என்னு நியாயத்தால் விகாரமுடையதைப் பெறப்பட்டது. அங்ஙனமாகவே நித்திய முக்தத்தன்மை பொருந்தவில்லை யென்னுஞ் சங்கையை ஆகாய திருஷ்டாந்தத்தால் நீக்குகின்றார் தூவுகொண்டூ வென உருவமென்பது சொருபம்.

எங்ஙனம் ஆகாயம் மேகாதிகளிருப்பினு மின்றேனும் நிரவயவத்தன்மையால் அசங்கமாயும் நிஷ்கிரியமாயுமிருக்கின்றதோ அங்ஙனமே யிதுவுங் கிரியையின்றியதுஞ் சங்கமின்றியதுமாம் என்பது பொருள். ஆகேசுபம் “அது வண்டாக்கியதுவே நுழைந்தது. வேறுகக் காண்போனின்றி. நீ யதுவாயிருக்கின்றாய்” என்பது முதலிய சுருதிகளில் ஜீவபரமாத்மாக்களின் அபேதங்கேட்கப்படுகின்றமையானும் ஜீவனுங்கர்த்தா போக்தாவாயிருத்தல் பிரசித்தியாதலினாலும் மீண்டும் ஆன்மா விகாரமுடையதே யென்ற சங்கித்து ஆன்மாவின் கர்த்துருத்துவம் அந்தக்கரண உபாதியாலாக்கப்பட்டதாகவின் இங்ஙனமின்றெனச் சமாதானங் கூறுகின்றார் சிவஞாயகன் என; அஞ்ஞானாவஸ்தையில் ஜீவனை கியமஞ் செய்வதாக விருப்பதால் ஜீவஞாயகனும். சுழற்றம் மணிபோன்று முன்னிலை மாத்திரத்தால் எல்லாக் காரியகாரண சமு கத்தையு மியக்குகின்றமையின் நிர்விகாரத்தன்மை பொருத்த முடையதென்பது பொருள். முதிர்ந்த சத்துவனை யென்ற விடத்திற் குறிப்பித்த விஞ்ஞான கனத்தன்மையினை வெளிப்படையாகக் கூறுகின்றார் உக்கிரதவனை என. உக்கிரமெனின் அதிகம் அல்லது அடங்காமையாம் தவமெனின் ஞானமாம் இதனால் மிகுந்த ஞானமுடையவரென்பதாம் “எவருக்கு ஞானவடிவந்தவசோ” என்னு முண்டக சுருதியால் பிரஞ்ஞானகன ரென்

பது பொருள். இங்ஙனமாய மூவுலக நாதனாகிய அந்நிய யெப்
போதும் வணங்குகின்றேனென தெய்வ வணக்க பரமாகக் கூறப்
பட்டது. இனி, குரு வணக்க பரமாக விங்ஙனமாம்:—வசிட்ட
தாய் குலனை - சூத்திர கருத்தாவான வேதவியாசரும், மூவுல
கிறையாமரியினை - மூவுலக நாதனுனவரியும், முத்திரந்த சத்து
வனை-மிசுந்த சத்துவ குணத்தோடுங் கூடியவரும், உத்திரந்தவனை -
சர்வஞ்ஞரும், மேவருஞ்சத்தி தனயனற்கதனை - காண்டற்கரிய
சத்தி முனிவரின் புத்திரரின் புத்திரரும், பாமேட்டியிட்டினனை -
பிரஹ்மாவிற்குச் சமானரும், தூவுகொண் மூலில் அமலகம்புரைய
முருவனை - மேக நீங்கிய வாகாயத்தைப்போல நீல வருணரும்
ஆகிய வியாசபகவானை; சிந்தையிற் றினம் பணிந்திடுவாம்-மனதா
லெப்போதும் வணங்குவாம். ஸ்ரீ வசிட்ட பகவானுடைய பாப்
பரையிலுண்டானமையின் ஸ்ரீ வியாசபகவான் வசிட்டதாய்குலன்
எனப்படுகின்றார். “நாராயணன் வியாசர், நேரே சங்கரன் சங்
கரர்” என்னும் புராணப் பிரசித்த வசனத்தால் மூவுலகிறையா
மரியினை யென்றது வியாச பகவானை. நான்நிதப சென்றது
ஆலோசனை வடிவஞானம். அல்லது மூவுலகிறையா மரியென்
பது மட்டில் தேவதா நமஸ்காரமாகவும் மற்றையது குரு நமஸ்
காரமாகவுஞ் சிலர் கூறுவர்.

(அ-கை)—இங்ஙன முதற் செய்யுளாற் பிரகாணாரம்பத்தி
லபேகதிக்கப்பட்ட விஷய சம்பந்த பிரயோஜனங்களைக் கூறி
யிப்போது “கர்மத்தாற் சம்பாதிக்கப்பட்ட வலகங்களைப்
பிரஹ்மணன் ஆராய்ந்து வைராக்கிய மடைக செய்யப்படாது
செய்கையாலின்று அதனை யறியும் பொருட்டு அவன் சுரோத்
திரியராயும் பிரஹ்ம நிஷ்டராயுமுள்ள குருவை சமீபத்தைக்
கையிற் கொண்டவனாய்ச் சென்றடைந்தான். அந்த வித்வானுன
வர் சமீபத்தில் வந்தவனும், நன்றாய்ச் சாந்த சித்தமுடையவனும்
சமத்தோடுங் கூடியவனுமானவன் பொருட்டு எதனா லக்ஷரமான
புருஷனை அறிவானோ அந்த உண்மையான பிரஹ்ம வித்தை
டைச் சத்தியமாகச் சொன்னார்” என்பன முதலிய அபநிஷத்

வாக்கியங்களை ஆதரித்து நித்யா கீத்ய விவேகாதி சாதன சதுஷ்டய சம்பன்ன பிரஹ்ம வித்தையின் அதிகாரியைக் கூறுகின்றார். சகல லோகமும் தொழிலினிற் சனித்திடு மதனாற் புகலு நாசம துறுமெனப் புந்தியு டோர்ந்தே யகல லாயில ததைத்தொழி லாலுற லரிதென் றகில மீதினின் றடைந்தனன் விரத்தியை யொருவன் (2)

(ப-ரை)—ஒருவன் சகல லோகமும் - எல்லா வுலகங்களும், தொழிலினில் - கர்மத்தினால், சனித்திடுமதனால் - உண்டாகின்ற மையின், புகலும் நாசமதுறுமெனப் புந்தியுடொர்ந்து - கூறுகின்ற வழிவை யடையுமென்று மனதா லாராய்ந்து, அகில மீதினின்று - எல்லாவற்றினின்று, விரத்தியை - வைராக்கியத்தை, அடைந்தனன் - அடைந்தான். (அ-கை). ஏன் வைராக்கிய மடைந்தானெ னிற் கூறுகின்றார். தொழிலால் - அனுஷ்டிக்கப்பட்ட கர்மத் தினால், அகல லாயிலத்தை - நாசமற்ற பலத்தை, உறல் அரிதெ ன்று - அடையப்படமாட்டாதென்று என்பதாம்.

(ப-ம்)—புண்ணியவானான ஒருவன் நான்குவித கர்மங்க ளாற் சம்பாதிக்கப்பட்ட எல்லா வுலகங்களையும் நாசமுடைய தாக மனதா லாராய்ந்து கர்மத்தா லழிவற்ற பலம் அடையப்படமாட்டாதென்று எல்லாச் சாதன சாத்தியங்களி னின்று வைராக்கியத்தை யடைந்தான் என்பது பொருள். (2)

(அ-கை)—எல்லாச் சாதன சாத்தியங்களினின்றும் வைராக்கியமடைந்த புருடன் என் செய்தானெனிற் கூறுகின்றார்.

அவிநாசி பதம்மறி வேட்கையனா யழகார்துற வானெறி மேவினனோர், தவமாயதி யானெறி யேயுளனாய்த் தனதுண்மை யுணர்ந்தவ னாயருநூற், கவியாகிய சற்குரு வைச்சரனாகதியாக வடைந்தெழு மன்புடனே, புவிமீது பணிந்துபணிந் தழுதேதொருதன்குறை நின்று புகன்றனனே. (3)

(ப-ரை)—அவிநாசிபதம் - நாசமற்றவான்மாவை, அறிவேட்கையனாய் - அறியுமிச்சையுடையோனாய், அழகார்துறவாம். நெறி

றியநாயினை - வேறு புகவிடமின்றிய நாயடியேனை, மிகும் அன்
பதனால் - அபார சருணையால், நீ - தேவரீர், இனிது ஆட்கொடு -
பிரியத்தோடு அடிமைகொண்டு, மிளிர் ஆர்கலிநின்றும் எடுத்த
ருள் - விளங்குகின்ற சம்சாரசாகரத்தினின்றும் கரையேற்றி யரு
ள்வீராகவும் என்பதாம்.

(ப-ம்)—ஏ பகவானே அநேக குற்றமுற்ற சமுசாசமுத்
திரத்தில் விழுந்தநான் தங்களையே துணையாக வடைந்தேனாக
வின், கருணையால் இச் சமுசாரத்தினின்றும் கரையேற்ற
வேண்டும். (4)

(அ-கை)—இங்ஙனஞ் சீடன் கருத்துணர்ந்த குரு அவனுக்
குக் கட்டளை யிடுகின்றார்.

விடம மாம்விட யந்தனின் வேட்கையை விடுத்தே
யுடலை யானெனு முளமொழித் துயர்பர வொளியிற்
றிடம தாய்நிட்டை யடைந்தனு தினம்பர மான்ம
நெடுவிஞ்ஞானங் கொண்டவித்தைகா ரியமய னீப்பாய். (5)

(ப-ரை)—விடமமாம் - உயர்வு தாழ்வான, விடயந்தனின்
வேட்கையை விடுத்து - விடயத்துள்ள ஆசையைவிட்டு, உடலை
நானெனுமுள மொழித்து - தேகோகமென்னும் புத்தியை யொ
ழித்து, உயர்பர வொளியில் - மேன்மையான பரமான்மாவில்,
நிட்டை அடைந்து - நிலைத்து, அனுதினம் - எப்போதும், பா
மான்ம நெடுவிஞ்ஞானங்கொண்டு - பரமான்மாவின் நிலைத்த
ஞானத்தினால், அவித்தை காரியமயல் நீப்பாய் - அஞ்ஞான காரி
யமாய் உடலிலியானென நின்ற மயலை யொழிப்பாய் என்பதாம்.

(ப-ம்)—எப்போதும் ஆன்மகாரமாகத் துடர்ந்த விருத்
தியை யுடையவனாய்ச் சிவண மனன நிதித்தியாசன நிஷ்டை
யிருப்பாயாக. மற்றும் ஆன்ம ஞானத்தினால் மோகமாயும், அவித்
தியா காரியமாயும், தேகேந்திரியாதிகளில் ஆன்மபுத்தியாயுமிருக்
கின்றபிராந்தியை நீக்கிவிடு. (5)

(அ-கை)—கூறிப்போந்த பொருளை விரித்துரைக்கின்றார்

பஞ்ச கோசத்தில் யானெ தென்னவே படரு
நெஞ்சை நீத்தெந்த ஞான்று நிர்க் குண வறி வருவாய்
நெஞ்சி லேயிலங் கனந்தசத் தியவொரு நிறைவை
யஞ்சி டாதன வரதமு மகமென வறிநீ (6)

(ப-ஐ)—பஞ்ச கோசத்தில் - அன்னமய முதலியவைந்து
கோசங்களில், யானெ தென்னவே படரும் - நானென்றும்
என்ன தென்றும் விரியும், நெஞ்சை நீத்து - புத்தியைக்கெடுத்து
எஞ்ஞான்றும் - எப்போதும், நிர்க்குண அறிவருவாய் - நிர்க்குண
மாயும் ஞானவடிவாயும், நெஞ்சிலே யிலங்கு அனந்த சத்திய
ஒரு நிறைவை - இருதயத்தில் விளங்குவதும் அந்த மற்றதும்
நித்தியமானதும் ஆன ஒப்பற்ற பூரணவான்மையை, நீ, அஞ்சி
டாது - சோர்வின்றி, அனவரதம் - எப்போதும், அகமெனவறி-
நானென்று அறிவாயாக வென்பதாம்.

(ப-ம்)—அன்ன மயாதியாயும் ஆன்ம பரிச்சின்னவேது
வாயும் இருக்கின்ற வையுது கோசங்களில் யானெ தென்னும்
புத்தியைவிட்டு, ஞானவடிவாயும் தேசகால வஸ்து பரிச்சேத
மற்றதும் பிராகபாவ முதலியதின் நியதும் சத்துவாதி குண
மின்றியதும் புத்திசாக்ஷியாயுமிருக்கின்ற பிரஹ்மத்தை நானெ
ன்று அறிவாயாக “சத்தியம் ஞானம் அனந்தம் பிரஹ்மம் ஆனந்
தம் பிரஹ்ம மென்றறியவேண்டும். ஆனந்தம் ஆத்மா. இவ்
வான்மா பிரஹ்மம். சாக்ஷியும் ஞானமும் கேவலமும்” என்னு
மிவை முதலிய சுருதிகளால் நானே பிரஹ்மமாயிருக்கின்றே
னென வறிவாயாக. (6)

(அ-கை)—ஆக்ஷேபம் சாக்ஷியந்த மற்றதெனப் பிரஹ்மத்
திற்குக் கூறப்பட்ட அந்த மின்மை பொருந்தாது. எனெனின்,
பிரஹ்மம் ஆன்மாவாதவினானும் ஆன்மாவஞ் சரீரந்தோறும்
ஜன்ம மரணமாகிய நியமலிங்கத்தால் அனுமிக்கப்பட்ட பேத
முடையதாலுமாம். உலகத்திலும் நீ நானென்னும் பேதப் பிர
சித்தியாலும், பேதமுடையதாயிருத்தலால் என்ற சங்கித்து
நியமலிங்கம் வியதிகாரண அசித்தியினாலும் (சபக்ஷத்திலின்மை)

ஆமக விருத்தமாதலினாலும் கூடாதென வயிப்பிராயங்கொண்டு உலகப்பிரசித்த பேதம் பிராந்தி மாத்திரம் என விரண்டு திருவ்டாந்தங்களாற் கூறுகின்றார்.

நீர்பேதம் பன்மையினை யினன்றனக்கு நிகழ்த்தியிடு நீர்மை போலு, மார்குடங்க ளாதிபன்மை யம்பரத்திற் காற்றியிடு மதனைப் போலுஞ், சீர்சருவ காலமவி கார மெனச் செறிநினது மதிச்சான் றிற்கே, யேர்மதியின் பேதமது பன்மையினை யியற்றுமென விதயத் தோர்வாய்

(ப-ரை)—இனன்றனக்கு - சூரியனுக்கு, நீர் பேதம் - வாவி கூப தடாகாதி தண்ணீரின் பேதம், பன்மையினை - நாநாத்துவத்தை, நிகழ்த்தியிடும் நீர்மைபோலும் - உண்டாக்குந்தன்மைபோலும், அம்பரத்திற்கு - ஆகாயத்திற்கு, ஆர்குடங்களாதி-மண்ணாற் பொருந்திய குட முதலியவை, பன்மை - நாநாத்துவத்தை, ஆற்றியிடும் அதனைப்போலும் - உண்டாக்குவதைப் போலும், ஏர்மதியின் பேதமது - உபாதியாகப்பொருந்திய அந்தக்கரண வேற்றுமையானது, சீர் - சிறப்பாய், சருவ காலம்-எப்போதும், அவிகாரமென - விகாரமின்றி, செறி நினது மதிச்சான்றிற்கு - பொருந்திய வுனது புத்திசாக்ஷியான ஆன்மாவிற்கு - பன்மையினை, நாநாத்துவத்தை - இயற்றுமென - உண்டாக்குமென்று, இதயத்தோர் வாய் கருதிக்கொள்வாயாக வென்பது.

(ப-ம்)—ஒரே சூரியன் நீரின் பேதத்தால் நாநாவாவதுபோலும் ஒரே ஆகாயங் கடாதிகளின் பேதத்தால் நாநாவாவது போலும் உன் புத்திசாக்ஷியாகிய விகாரமற்ற வான்மாவும் புத்தியின் நாநாத்தன்மையால் பேதமுடையதாகத் தோன்றுகின்றது. “ஒரே தேவன் எல்லாப் பூதங்களிலும் ரகசியன் சர்வ வியாபி சர்வ பூதத்திற்கு மந்தராத்மா. கர்மத்தைக்காண்போன் சர்வ பூதத்திலும் வசிப்பவன் சாக்ஷியும் சேதனமும் கேவலமும் நிர்க் குணமும் ஒருவராயிருந்து நாநாவாகச்சரித்தார். ஒன்றாயிருப்பவரை நாநாவாகக் கற்பிக்கின்றார்கள். ஒன்றாகவே பார்க்க

வேண்டும். ஈண்டு நாநாவற்பமுமின்று. ஒன்றே அத்வைதம்
ஒரே பூதாத்மா எல்லாப்பூதங்களிலும் நிலைத்திருக்கின்றார். ஒன்
றாகவும் நாநாவாகவும் காணப்படுகின்றார். ஜலசந்திரன்போன்று
வேறு பிரிக்கப்படாது பூதங்களில் வேறு பிரிக்கப்பட்டது
போன்றிருக்கின்றது” என்பது முதலிய சுருதி ஸ்மிருதிகளால்
ஆன்மா வொன்றெனக் கூறப்பட்டிருத்தலின் கூறிய அனந்தம்
பொருந்தியது (7)

(அ-கை)—ஆக்ஷேபம் அங்ஙனமாயினும் ஆன்மா சம்சாரி
யாதலினால் எங்ஙனம் பிரஹ்மமாத லென்ற சங்கித்துச் சகல
சம்சார தர்மத்தோடுங் கூடின. அந்தக்கரண வபாதியாலாக்
கப்பட்டமையின் ஆன்மா சம்சாரி போன்றிருக்கின்றது. உண்
மையில் அசம்சாரியே யெனக் கூறுகின்றார்.

சூரிய னொளியை யொப்பச் சுயம்பிர காச மாகி
யேரவி காரி யாகி யிருக்குமுன் னாலெஞ் ஞான்றுஞ்
சீருல கினர்தஞ் சித்த சரிதத்தைத் தெரித லாலே
யாரசம் சாரி யென்றே யறிகுதி மைந்த னேநீ. (8)

(ப-ரை)—சூரிய னொளியை யொப்ப - சூரியப் பிரகாசம்
போன்று, சுயம் பிரகாசமாகி - தானே விளங்குகின்ற, எர் அவி
காரியாக இருக்கும் உன்னால் - பொருந்திய விகாரமின்றி யிருக்கு
முன்னால், சீர் உலகினர்தம் - சிறந்த வலகத்தவரது, சித்த சரி
தம் - புத்தியின் சஞ்சாரம், எஞ்ஞான்றும் - எப்போதும், தெரி
தலால் - அறியப்படுகின்றமையின், ஆர் அசம்சாரியென்று - பொ
ருந்திய சம்சார மின்றியவெனன்று, மைந்தனே - சீடனே!, நீ
அறிகுதி - நீ யறிவாயாக வென்பதாம்.

(ப-ம்)—எல்லா விஷயங்களையும் ஒரேகாலத்தில் விளக்கு
கின்ற சூரியப் பிரகாசம்போன்று சுயம் பிரகாசமாய் விகாரமின்
றிய வுன்னால் பிராணிகளின் புத்தி சஞ்சாரமனைத்தும் அறியப்படு
கின்றதால் ஆன்மாவான வுனக்குப் பந்தமின்று. (8)

(அ-கை)—ஆக்ஷேபம் ஆனால் ஆன்மாவிகாரமின்றியதெனின்
இச்சரீரத்தில் பரிணாமி யார்? புத்தியே பரிணாமி ஆன்மாவன்

உபராகத்தை யபேக்ஷித்தலினாலும், சைதன்ய பலத்தைப் பற்று தலினாலும் சத்த முதலிய பொருள்களின் விளக்கத்தை யுண்டாக்குகின்றது. புத்திக்கு அறியப்படும் பதார்த்தத்தோடுண்டாமவ்வுபராகமும் கிரமமாகவும் சில பொருள்களோடு முண்டாகின்றது. அதுவும் சில விஷயங்களின் விளக்கமாகிய காரியத்தால் கருதத்தக்கது. சில விஷயங்களோடு உண்டா முபராகமும் புத்தியின் பரிணாமமின்றிப் பொருந்துவதின்று. இங்ஙனமாகவே புத்தி கிரமமாக விஷயங்களோடு பரிணாமமாகிய வுபராகத்தை யபேக்ஷித்து விஷய நிச்சயஞ் செய்கின்றது. ஆகையால் வீடயங்கள் சில அறியப்பட்டனவாகவும் அறியப்படாதனவாகவும் இருக்கின்றன. இதனாற் புத்தியே பரிணாமமுடையது ஆன்மாவன்று. (9)

(அ-கை)—ஆகேஷ்பம் புத்தியைப்போன்று ஆன்மாவும் கிரமமாகக் காணும் விங்கத்தால் தனது விஷயமான புத்தி முதலிய வற்றை விளக்கும்பொருட்டுக் கிரமமாகப் பரிணாமம் அனுமானிக்கத் தக்கதாம் என்றசங்கித்து புத்தி யதன் விருத்தி ஆகிய இவைகளை ஒரேகாலத்தில் ஆன்மா விளக்குகின்றமையின் இங்ஙனமின்றெனக் கூறுகின்றார்.

மதிவி ருத்திகள் சந்தத மலருந்தன் னொளியா
லதனி னாலவி காரியிவ் வான்மநல் லொளியும்
விதமு றும்பரி னாமிய தாகுமேல் விரியிம்
மதிவி ருத்திகண் ஞாதவஞ் ஞாதமாய் மலரும். (10)

(பை-1)—தன்னொளியால் - ஆன்மப் பிரகாசத்தால், மதிவிருத்திகள் - புத்திவிருத்திகள், சந்ததம் - எப்போதும், அலரும் - விளங்குகின்றன, அதனினால் - அவ்வேதுவாய், இவ்வான்மநல்லொளியும் - பிரகாசவடிவ வபரோக்ஷவான்மாவும், அவிகாரி-விகாரமின்றியதாம், விதமுறும் - நாநாவிதத்தோடுங்கூடின - பரிணாமி அது ஆகுமேல் பரிணாமமுடையதாக அவ்வான்மாவாகுமேல், விரி-விரிந்த, இம்மதி விருத்திகள் - இந்தப் புத்திவிருத்திகள், ஞாதவஞ்ஞாதமாய் மலரும் - அறியப்பட்டனவாகவும் அறியப்படாதனவாகவும் விளங்கும் என்பதாம்.

(ப-ம்)—சித்ருபவான்மா புத்திவிருத்திகளை யெல்லாம் எப்போது மறிகின்றதாகலின் விகார முதலிய பரிணாமமற்றதாம் பரிணாமமுடையதேல் புத்திவிருத்திகள் அறியப்பட்டனவாகவும் அறியப்படாதனவாகவும் ஆகும். அது பொருந்தாது. ஏனெனின், எல்லாப் புத்திவிருத்திகளையும் ஆன்மா வொரே காலத்தில் விளக்குகின்றது. (10)

(அ-கை)—ஆன்மா பரிணாமமுடையதேல் அறியப்பட்ட அறியப்படாத பிரசங்கத்தாற் றோடங் கூறப்பட்டது. ஆண்டிவ்வா சங்கையாம் இஃதெங்களுக்குத் தோடமின்று அங்ஙனமே காணப்படுகின்றமையின் எனிற் கூறுகின்றார்.

பரிசுத்த வறிவா முன்னாற் பகலிர வுளத்திற் பாயுஞ் சரிதங்க ளெவையுங் காணுந் தகைமையா மதனி னானே யெரிபுத்திப் பகுப்ப தான வியல்புனக் கிலதெப் போது முரமந்த வேது வாலே யொப்பிலா யுளத்தி னோடே (11)

(ப-ரை)--பரிசுத்தவறிவா முன்னால் - கனங்கமின்றிய சித்து வடிவ ஆன்மாவான வுன்னால், பகல் இரவு உளத்தில் பாயும் சரிதங்கள் எவையும் - எப்போதும் புத்தியின் சஞ்சார மனைத்தும், காணுந்தகைமையாம் - அறியப்படுவனவாம், அதனினால் - அவ்வேதுவால், உனக்கு எரிபுத்திப்பகுப்பதான வியல்பு - பிரபையுடைய புத்தியின் வேறுபாடான தன்மை, எப்போதும் இலது ஒருபோதுமின்று, உரம் அந்த ஏதுவாலே - நிச்சயமான அக்காரணத்தால் உளத்தினோடு - புத்தியோடு, ஒப்பிலாய் நீசமமற்றவன்.

(ப-ம்)—அசங்க சித்ருபவான்மாவான வுன்னால் புத்தி சஞ்சாரப் பிரகாரம் யாண்டு மறியப்படுகின்றமையின் புத்தியின் பேதகுணமான பரிணாமித்தன்மை உனக்கின்று. இதனாற் புத்தியே பரிணாமியாதலின் ஆன்மா புத்தியின் வேறென்பது பொருள். (11)

(அ-கை)—ஆக்ஷேபம் புத்தியே அறிவதும் அறியப்படுவது மாயிருத்தலின் ஆன்மா புத்தியின் வேறென்றது பொருத்தமின்

றியது. ஆகையால் புத்தியை யறிய காரணமான சிதாத்துமா புத்திக்கு வேறுக வின்றென புத்தமதானுசாரிகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருத்தவின் என்ற சங்கித்துக் கூறுகின்றார்.

விடயமது தமின்விடயத் தன்மையது மெவ்வகையால் வெளிய தாகுந், திடமதிக டமின்மாட்டு மையமின்றித் திருசியத்வஞ் சித்த மாகு, நெடியவிது வெதனாலிங் கதனானே நிகழ்மதியின் விருத்தி யாவும், படர்விடயத் தன்மையதாற் குடமாதி கடுப்பப்பர விடய மாமே. (12)

(ப-ரை)—விடயமதுதமின் - விடயங்களில், விடயத்தன்மையதும் - திருசியத்வமும், எவ்வகை - எங்ஙனம், வெளியதாகும் - வெளிப்படையோ, திடமதிகள் தமின் மாட்டும் - அங்ஙனம் திடமான புத்திகளிடத்திலும், ஐயமின்றி - சந்தேகமின்றி, திருசியத்வம் - திருஷ்டாவாலறியப்படுந் தன்மை, சித்தமாகும் - வெளிப்படையாம், இங்கு - ஈண்டு, நெடியவிது - நீடித்தவிது, எதனால் - எவ்வேதுவாலோ, அதனானே - அத்திருசியத்தன்மையானே, நிகழ்மதியின் விருத்தியாவும் - விளங்குகின்ற புத்திவிருத்தியனைத்தும், படர் விடயத்தன்மையதால் - விரிந்த விடயமாந் தன்மையாயிருத்தலால், குடமாதி கடுப்ப - கடாதி களைப்போன்று, பரவிடயமாம் - வேறொன்று லறியப்பட்டவைகளேயாம்.

(ப-ம்)—சௌத்ராந்திகன், வைபாஷிகன், யோகாசாரன் மாத்தியமிகன் ஆகிய இப்பவுத்தருள் சௌத்ராந்திகனால் “கிரகிப்பது கிரகிக்கப்படுவது என்னும் புத்திபேதமுடையதைப் போற் குறிக்கப்படுகின்றது” என்ற விப்புத்தர் வாக்கியத்தில் புத்தியே கிரகிப்பதுங் கிரகிக்கப்படுவதுமென் றங்கீகரித்திருக்கின்றமையின் சம்சய மின்றிப் புத்திகளில் திருசியத் தன்மையக வெளிப்படையாம். கட முதலிய விடயங்கள் ஜடமாகையாற் திருசியமென்று வாதிப் பிரதிவாதிகளுக்குச் சம்மதம்போன்று உன் மதத்திலும் திருசியத் தன்மையாகி திருஷ்டாவால் வியாபிக்கப்படல் அவ்விரண்டு வாதிகளுக்குஞ் சம்மதம்.

றியது. ஆகையால் புத்தியை யறிய காரணமான சிதாத்துமா புத்திக்கு வேறுக வின்றென புத்தமதானுசாரிகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருத்தவின் என்ற சங்கித்துக் கூறுகின்றார்.

விடயமது தமின்விடயத் தன்மையது மெவ்வகையால் வெளிய தாகுந், திடமதிக டமின்மாட்டு மையமின்றித் திருசியத்வஞ் சித்த மாகு, நெடியவிது வெதனாலிங் கதனானே நிகழ்மதியின் விருத்தி யாவும், படர்விடயத் தன்மையதாற் குடமாதி கடுப்பப்பர விடய மாமே. (12)

(ப-ரை)—விடயமதுதமின் - விடயங்களில், விடயத்தன்மையதும் - திருசியத்வமும், எவ்வகை - எங்ஙனம், வெளியதாகும் - வெளிப்படையோ, திடமதிகள் தமின் மாட்டும் - அங்ஙனம் திடமான புத்திகளிடத்திலும், ஐயமின்றி - சந்தேகமின்றி, திருசியத்வம் - திருஷ்டாவாலறியப்படுந் தன்மை, சித்தமாகும் - வெளிப்படையாம், இங்கு - ஈண்டு, நெடியவிது - நீடித்தவிது, எதனால் - எவ்வேதுவாலோ, அதனானே - அத்திருசியத்தன்மையானே, நிகழ்மதியின் விருத்தியாவும் - விளங்குகின்ற புத்திவிருத்தியனைத்தும், படர் விடயத்தன்மையதால் - விரிந்த விடயமாந் தன்மையாயிருத்தலால், குடமாதி கடுப்ப - கடாதி களைப்போன்று, பரவிடயமாம் - வேறொன்று லறியப்பட்டவைகளேயாம்.

(ப-ம்)—சௌத்ராந்திகன், வைபாஷிகன், யோகாசாரன் மாத்தியமிகன் ஆகிய இப்பவுத்தருள் சௌத்ராந்திகனால் “கிரகிப்பது கிரகிக்கப்படுவது என்னும் புத்திபேதமுடையதைப் போற் குறிக்கப்படுகின்றது” என்ற விப்புத்தர் வாக்கியத்தில் புத்தியே கிரகிப்பதுங் கிரகிக்கப்படுவதுமென் றங்கீகரித்திருக்கின்றமையின் சம்சய மின்றிப் புத்திகளில் திருசியத் தன்மையக வெளிப்படையாம். கட முதலிய விடயங்கள் ஜடமாகையாற் திருசியமென்று வாதிப் பிரதிவாதிகளுக்குச் சம்மதம்போன்று உன் மதத்திலும் திருசியத் தன்மையாகி திருஷ்டாவால் வியாபிக்கப்படல் அவ்விரண்டு வாதிகளுக்குஞ் சம்மதம்.

புத்தி திருசியமென வுபயவாதி சம்மதமாதலின் அதன் வேறான சாக்ஷியினால் நன்றாக அறியப்பட்டது திருசியமாதலின் கடாதி போன்று என்பது பொருள். (12)

(அ-கை)—அங்ஙனமாங் கால்புத்திகள் தங்களாலும் அன்னியத்தாலும் அறியப்படுவன வாகுக; விரோதமின்மையா லென்ற சங்கித்துக் கூறுகின்றார்.

அன்னியமா மதனிஞ லனவாத மெதனிஞ லறிவதா குந், தன்னியல்பை யதனிஞ லறியாத தன்மைபதில் விட யம் யாது, மின்னவகை யன்னியத்தா லிவ்வுளங்க ளிலங்கி யிடு மியல்பி னாலே, தன்னியல்பை யறியாத தன்மைபதாஞ் சகவிடய மவைகள் போன்றே. (13)

(ப-ரை)—இவ்விடயம் யாதும் - இந்த விடயங்களெல்லாம், அனவாதம் - எப்போதும், அன்னியமா மதனிஞல் - தமக்கு வேறுகிய புத்தியினால், எதனிஞல் - எவ்வேதுவால், அறிவதா கும் - அறியப்படுவனவாகுமோ, அதனிஞல் - அவ்வேதுவால், தன்னியல்பை-தமது தன்மையை, அறியாத தன்மைபது-அறியு மியல்பின்றியன, இன்னவகை - இங்ஙனம், இவ்வுளங்கள்-இந்தப் புத்திகள், அன்னியத்தால் - தமக்கு வேறுகிய ஆன்மாவால், இவ ங்கியிடும் இயல்பினாலே - விளங்குந் தன்மையினானே, தன்னிய ல்பை யறியாத தன்மைபதாம் - தமது தர்மத்தை யுணராதன வாம், சகவிடய மவைகள்போன்று - உலகவிடயங்கள் போன்று.

(ப-ம்)—கடாதி விடயங்கள் அன்னியஞ லறியப்படுவனவா ய்த் தங்களால் தங்களை யறியாதனபோன்று புத்திகளும் தங்களுக் கன்னிய சாக்ஷியின லறியப்படுவனவாய்த் தாங்கள் தங்களை அறி வனவன்று. ஏனெனின், கடாதி விடயங்கள் காண்பதும் காணப் படுவதுந் தாமேயாகில் கர்ம கருத்துருபாவ விரோதமாம் அங்ங னமே நண்டும் விரோதமாம். புத்தி, யதன் விருத்திகளும் கட முதலியன போன்று அறியப்படுவனவாதலின் வேறான சாக்ஷி யங்கீகரிக்க வேண்டியது வேண்டவே புத்தி சாக்ஷியும் ஞானவடி வமும் பரிச்சேதமற்றதும் சத்தியமும் குணமற்றதும் ஹிருதயத்

துள்ளதும் ஆன வான்மாவை பிரஹ்மமா யிருக்கின்றேனென்று அறியென முன்னதனோடு சம்பந்தமென்பது பொருள். (13)

(அ-கை)—ஆகேபம் பிரஹ்மம் ஆன்மாவாதலினாலும், ஆன்மா வகங்கார குணமுடைய தாதலினாலும் பிரஹ்மம் நிர்க்குண மென்னுங் கூற்றுப் பொருத்தமின்றியதாமென வாசங்கித்து அகங்காரம் புத்தியின் பரிணாமமாதலி னங்ஙனமின்றெனக் கூற புத்திக்கு இரண்டு விருத்திகளைக் கூறுகின்றார்.

அனவரதம் விவகார தசையதனில் விடயவா காரமாகி, மனும்விருத்தி யொருவகையாய் மனந்தனக்கு மருவுமதை விடய மாக்கி, நனியகமென் றுன்னுமற்ற விதமாயும் விருத்தியொன்று நணுக லாகுந், தனதொளி யிலிலங்கலான் மதிதருமந் தனக்கிலையென் றுளத்தி லோர்வாய். (14)

(ப-ரை)—மனந் தனக்கு - புத்திக்கு, அனவரதம் - எப்போதும், விவகார தசையதனில் - விவகார காலத்தில், விடய வாகாரமாகி - திருசி யாகாரமாய், விருத்தி - எண்ணம், ஓர் வகையாய் - ஒரு பிரிவாய், மனும் - பொருந்தும், மருவுமதை - பொருந்திய வவ்விட யாகார விருத்தியை, விடயமாக்கி - திருசியமாக்கி, விருத்தி யொன்று - ஓர் எண்ணம், நனியகமென் றுன்னும் - மிகவும் நானெனக் கருதுவதாய், மற்ற விதமாய் - வேறோர் பிரிவாய், நணுகலாகும் - பொருந்துவதாகும், மதிதருமம் - புத்தி தருமான இவ்விருவகை விருத்திகளும், தனதொளியி லிலங்கலான் - ஆன்ம விளக்கத்தால் விளங்கப்படுவனவாகலின், தனக்கிலையென் றுளத்தி லோர்வாய்-அறியுமான்மாவான வெனக்கித் தருமமின் றென மனதில் நிச்சயிப்பாயாக.

(ப-ம்)—வியவகார தசையில் எக்காலத்தும் புத்திக் கிரண்டு வித விருத்திகளுண்டு. அதிலொரு விதம் திருசிய கடாதி யாகார மாயிருக்கும் மற்றையது அவ்விருத்தியை விடயம் பண்ணுவதாக கடத்தைக் காண்கின்றேனெனக் காண்போ னாகாரமாயுளது. இவ்விரண்டுவித விருத்திகளும் சித்வடிவ வான்மாவால் அறியப்

படுதலின் புத்தியின் தர்மங்களே ஆன்மாவின் தருமமன் நென்
பது பொருள். (14)

(அ-கை)—அங்ஙனமாமேல் அகங்காரம் ஆன்மாவின் தரும
மாக விளங்குதல் எங்ஙனங் கூடுமெனின், அத்தியாசத்தாற் கூடு
மெனக் கூறுகின்றார்.

தனதி னியல்பான் மனத்தினுடைத் தனது குணமாயி
னும் புருடன், நனது தரும மெனப்பிறங்கு மெதனா லத
னாற் றானென், மனதின் விருத்தியிது தனையே மடமை
மிகுத்த மகியோர்கள், பினம தில்லா வான்மகுண மெனவே
பிறழ்ந்திங் கறிகுவரால். (15)

(ப-ரை)—தனதின் இயல்பால் - நானென்னும் விருத்தி
இயல்பாக, மனதினுடைத்தனது குணமாயினும் - புத்தியின்
சொந்த குணமேனும், புருடன் நனது - புருடனது, தருமமென,
தருமம் போன்று, பிறங்கும் - விளங்கும், எதனாலதனால் தான் -
எவ்வேது வானிங்ஙனம் விளங்குகின்றதோ அவ்வேதுவானே -
நானென் - அகமென் நெழாநின்ற, மனதின் விருத்தியிதுதனையே -
இந்தப் புத்திவிருத்தியையே, மடமை மிகுத்த மகியோர்
கள் - இப்புவியிலுள்ள அறிவீனர்கள், பினமதில்லா - வேறு
படாத, ஆன்மகுணமென - ஆன்மாவின் குணமென்று, பிறழ்ந்
திங்கறிகுவர் - விபரீதமாய்ச் சம்சாரத்தில் அறிவார்கள்.

(ப-ம்)—அகங்காரம் இயல்பாகப் புத்தியின் குணமேனும்
அவ்வேகத்தினால் ஆன்மாவின் குணம் போன்று விளங்குகின்றது.
அதனால் அவ்வேகி ஜனம் ஆன்மகுணமாக வறிகின்றதேனும்
வ்வேகிஜனம் அங்ஙனமறிகின்றதின் நென்பது பொருள். (15)

(அ-கை)—அகங்காரமான் மதர்மமாகாதாயின் அக்கால் அவ்
வகங்காரமுண்டாகா திருத்தலே நலம் என்றால் அங்குக் கூறு
கின்றார்.

உலகினர் தமைமோ கிக்கு முயரதுற் பவித்தி டாதே
 லுலகரித் தொழில்க ளொன்று மனுபவித் திடலொ னாதே
 யிலகது வான்ம தன்ம மெனக்கொள விலதெஞ் ஞான்று
 பலவிட யானுபோகப் பயனில தாமக் காலே. (16)

(ப-ரை)—உலகினர்தமை மோகிக்கும் - ஜனங்களை மயக்
 கஞ் செய்வதான, உயர் அது உற்பவித்திடாதேல் - விவகார
 மேன்மையதான அவ்வகங்காரம் உண்டாகாதாயின், உலகர் -
 உலகத்தார், இத்தொழில்கள் ஒன்றும் - ஸ்நானபோஜன முதலிய
 வித்தொழில்களொன்றேனும், அனுபவித்திடல் - அனுபவித்த
 லானது, ஒனாது - பொருந்தாது, இலகது - விளங்குகின்ற
 வவ்வகங்காரம், எஞ்ஞான்று - எக்கால், ஆன்மதன்மமெனக்
 கொளவிலது, ஆன்மாவின் தர்மமென வறிதவின்றோ, அக்கால்-
 அஞ்ஞான்று, பல விடயானு போகப்பயனிலதாம் - பல விடயங்
 களை யனுபவிக்கும் பல மின்றியதாகும்.

(ப-ம்)—தேவதைகளையும் மயக்கும் அவ்வகங்கார விருத்தி
 யுண்டாகாதேல் நான் செய்கின்றேன் நான் அறிகின்றேன் என்
 பது முதலிய விவகார மார்க்கத்தை ஜனம் அனுபவிக்காது.
 ஆகையால் அகம் விருத்தியுண்டாதல் அவசியமாம். அத்தியா
 சத்தால் அகம் விருத்தி ஆன்மகுணமாக அனுபவிக்கப் படாதேல்
 விஷயானுபவம் பொருந்தாது. ஏனெனின் “ஆன்மாவின் காமத்
 தின் பொருட்டு எல்லாம் பிரியமுடையதாகின்றது. ஆசம்
 பழத்தை நன்றாய்ப் புசிக்கின்றது. நிர்க்குணம் குணத்தை யனுப
 விப்பது” என்னு மிவை முதலிய சுருதியான் ஆன்மா விவகார
 தசையால் விஷயானுபவமுடைய தென்னும் வெளிப்படை வீனா
 ரும். ஆகையால் அத்தியாச வழியாக விவகார காலத்தில்
 அகங்காரம் ஆன்ம தர்மமென வங்கீகரிக்கவேண்டு மென்பது
 பொருள். (16)

(அ-கை)—விபக்ஷத்தில் (ஆன்மாவின் குணமன்று என்ப
 தில்) தோஷங் கூறுபவராய்க் கூறிப்போந்த பொருளைப் பின்
 னிரண்டு செய்யுட்களால் விரிக்கின்றார்.

மனந்தனக்கு விடயவுரு விருத்தியொரு விதமாயே மருவு மாயி, னுனுங்குடங்கண் முதலியன வொப்பாகு முளவிருத்தி யதனை நாடிப், பனும்புருடன் றனதுணர்வும் பரிணாம மதுதனையேபற்றுதா யின், மனுங்குடங்க ளாதிய போல் விருத்தியதே மருவுமென மதித் திடாயே. (17)

(ப-ரை)—மனந்தனக்கு - மனதிற்கு, விடயவுருவிருத்தி- விடயாகாரமான விருத்தி, ஒருவிதமாய் - ஒரே விதமாகவே, மருவுமாயின் - பொருந்துமாயினும், உனுங்குடங்கள் முதலியன - கருதுங்குட முதலியவற்றின், ஒப்பாகும் - சமானாகா மாகும், உளவிருத்தியதனைநாடி - மனதின் விருத்தியை விடய மாக்கி, பனும்புருடன் றனதுணர்வும் - சொல்லாநின்ற திருஷ்ட டாவினா காரணமான, பரிணாமமது தனையேபற்றுதாயின் - பரிணாமத்தை யடையாதாயினும், மனுங்குடங்களாதியபோல்- பொருந்திய திருசிய குடமுதலியவைபோன்று, விருத்தியதே- திருசிய விருத்தியே, மருவுமென மதித்திடாய் - ஒரே விதமாய் மரும் என கருதுவாயாக.

(ப-ம்)—மனதிற்கு விடயாகார விருத்தி யொன்றே யுண்டாயினும் கடாகார புத்தி விருத்தியை யபேக்ஷித்து அத்தி யாசத்தினால் ஆன்மாவான திருஷ்டாவினாகார பரிணாமமங்கீகரிக் கப்படுவதின் ருயினும் அக்கால் திருசியாகார விருத்தி யொன்றே யுண்டாம் திருஷ்டா வினாகார விருத்தியே யுண்டாகாது. (17)

(அ-கை)—ஆக்ஷேபம் அங்ஙனமே யாகுக எங்களுக்கு யாது கெடுதி யெனிற் கூறுகின்றார்.

அறிவானு மறிபொருளு மாகியநல் லான்மாவும் புந்தி தானுஞ், செறியானென் னபிமான மதுவாத லிலதாகித் திதிய தாங்காற், றிறமான வபிமான வழித்தாய விவகாரந் திகழ்வ தான, நெறியீதை யொருநூன்று முலகிலுள நிகிலருமே மருவி டாரே. (18)

(ப-ரை)—அறிவானும் அறிபொருளும் - திருஷ்டாவும் திரு சியமாமாகிய, நல்ல ஆன்மாவும் புந்திதானும் - ஆனந்தவடிவ வான்மாவும் புத்தியும், செறி - பொருந்திய, யான் என்ன - நான்

என்று, அபிமான மதுவாதல் இலதாகி - அபிமான மற்றதாய், திதியதாங்கால் - நிலைபெறுமாயின், திகழ்வதான - விளங்குகின்ற, திறமான - திடமான, அபிமான வழித்தாய விவகாரம் - அபிமானத்தை முன்னிட்ட விவகாரமான, நெறியீதை-இம்மார்க்கத்தை, உலகிலுள நிகிலருமே - உலகத்தவ ரனைவரும், ஒரு ஞான்றும் - ஒருபோதும், மருவிடார் - பொருந்திடார்.

(ப-ம்)—காண்பதாயும் காணப்படுவதாயுமுள்ள சிதாத்மா புத்தி ஆகிய விவைகள் நானென்ற திருஷ்டாவி னாகார பரிணாம மின்றிய தாகுங்கால் நானறிகின்றேன் நான் செய்கின்றேன் என்ற வபிமானத்தை முன்னிட்ட விவகார மார்க்கத்தை ஜனம் அனுபவிக்கமாட்டாது. இது கருத்து, காண்போ னாகாரமாகவும் காணப்படுவதி னாகாரமாகவும் புத்திவிருத்தி யிரண்டு பிரகாரம். ஆண்டு கண் முதலிய பொறி வழியாகக் கடாதி பொருள்க னோடு புத்தி சம்பந்த முடையதாகையில் திருசி யாகாரமாய் பரிணமிக்கின்றது. இங்ஙனமாகையில் புத்தி சாக்ஷியாக அதில் பிரதிவிம்பித்த வான்மாவினிடத்தில் காண்போ னாகார பரிணாமம் அத்தியாசம் பண்ணப்பட்டிருத்தலின் ஆன்மாவும் காண்போ னாகார மாயதுபோ லாகின்றது. அதனால் ஆன்மா நான் செய்கின்றேன் நான் அனுபவிக்கின்றேன் என்பது முதலிய விவகாரம் உடையதுபோ லாகின்றது. நிரவயவமும் சித்து வடிவமுமான வான்மா வியல்பாக விவ்விவகார முடையதன்றெனப் பொருள்.

(18)

(அ-கை)—அகங்காரத்தை முன்னிட்டது விவகாரமென்னும் பொருளில் சுவானுபவத்தை பிரமாணிக்கின்றார்.

நோக்கு கின்றேன் யானென்ன முன்னநுண் மதியினுன்னி, நோக்கிடும் விழியைப் பின்னர்விட யத்தினுழைவித் தாற்போற், கேட்குத லாதியான கிளர் வெளி யாதி யின்ற, னீக்கருங் குணங்க ளுடுநிலைமையித் தகையே யன்றோ.

(19)

(ப-ரை)—யான், நோக்குகின்றேன்-பார்க்கின்றேன், என்ன முன்னம் - என்று முதலில், நுண்மதியின் உன்னி - நுட்பமான

புத்தியாற் கருதி, பின்னர் - அவ்வெண்ணத் தனந்தாம், விழி
யை - கண்ணை, விடயத்து - திருசியங்களில், நுழைவித்து - சம்
பந்தமாக்கி, நோக்கிடும் - புருடன் அத்திருசியத்தைக் காண்பன்,
போல் - அங்ஙனமே, கேட்குதலாதியான - கேட்கப்படுவனவா
திய, கிளர் வெளியாதியின்றன் - விளங்கும் ஆகாயாதிகளின்,
நீக்கருங் குணங்களுடும் - நீக்கற்கரிய சத்தாதி குணங்களிடத்தி
லும், நிலைமை யித்தகையே - முன் கேட்கின்றேனென நுண்மதி
யாற் கருதி பின் செவியைச் சத்தாதி குணங்களிற் சம்பந்திப்
பித்து அதனை அறிவன்.

(ப-ம்)—முதலில் நான் பார்க்கின்றேனெனப் புத்தியிற் சிந்
தித்து பின்னர் விழியைத் தனது விஷயமான ரூபத்தைக் குறித்
துப் பிரேரணை செய்கின்றான். அங்ஙனமே கேட்கின்றேன்
முகர்கின்றேனென செவி முதலியவற்றைத் தங்கள் விஷயமான
சப்த முதலியவற்றைக் குறித்து ஏவுகின்றனென்பது பொருள்.

(அ-கை)—சுவானுபவப் பிரமாண சித்தியின் பொருட்டுச்
சுருக்கிக் கூறுபவராய்த் தொடங்கிய பொருளை முடிக்கின்றார்.
ஒருவரு மகங்கா ரத்தை விடுத்தொரு பொழுதுஞ் செய்யு
மருவிவ காரந் தன்னை யடைந்திட லகிலத் தின்றான்
தெரிதரிவ் வேது வாலே திகழ்விவ கார மார்க்க
மருவிட வேதுத் தன்மை மதிக்குறுந் திடம தாயே. (20)

(ப-ரை)—அகங்காரத்தை, விடுத்து-நீத்து, ஒருவரும்-யாதா
மொருவரேனும், ஒருபொழுதும் - ஓர் காலத்திலேனும், செய்
யும் - இயற்றற்பாலதாய், விவகாரந்தன்னை - தொழிலை, அடைந்
திடல் - இயற்றுதல், அகிலத்தின்றும் - உலகத்திலதாம், தெரி
தரு - அறியா நின்ற, இவ்வேதுவாலே - இக்காரணத்தால், திகழ்
விவகார மார்க்கம் - விளங்குகின்ற விவகார வழியை, மருவிட
வேதுத்தன்மை - அனுசரிப்பதற்குக் காரணமாக, திடமதாய்-நிச்
சயமாய், மதிக்குறும் - அவ்வகங்காரம் புத்தியின் கண்ணிலே பெற்
றிலங்கும்.

(ப-ம்)—உலகிலொருவரு மொருபோதும் அகங்காரத்தை யொழித்து முழுக்கு, உணவு முதலிய விவகாரத்தை இயற்றுராத லின் புத்தியின் அகம் விருத்தி விவகாரத்தின் பொருட்டு மிகப் பிரசித்தியாம் என்பது பொருள். (20)

(அ-கை)—விவகாரத்தினங்கமாக வகங்காரத்தை நிச்சயித்து இனி யது ஆன்ம தருமமா? அல்லதென் அனான்மதருமமா? மற்றிரண்டின் தருமமாவென? விகற்பித்து ஆன்ம தருமமென்பதை நிராகரிக்கக் கூறுகின்றார்.

சித்துரு வுயிர்க்குணமோ திகழ்மதிக் குணமோ வன் றி மெத்திரண் டின்குணமோ மேவுமிவ் வகங்கா ரம்மென் றுத்திக ளோடும் வீட துறவொரு மயல தில்லா வெத்தன சீலராலே யீ துநன் குளத்தாற் காண்க. (21)

(ப-ரை)—மேவுமிவ்வகங்காரம் - பொருந்திய இந்த வகங் காரமானது, சித்துருவுயிர்க்குணமோ - ஞானவடிவவான்ம குண மா?, திகழ்மதிக்குணமோ - விளங்கும் புத்தியின் குணமா?, அன்றி - அல்லது, மெத்து - பொருந்திய, இரண்டின்குணமோ - ஆன்மாபுத்தி என்னு மிவ்விர ண் டின் குணமா? என்று, உத்திக ளோடும் - பொருத்தமாக, ஈது - இவ்விஷயத்தை, வீடதுற - மோக்ஷமடைய, ஒரு மயலது இல்லா யத்தன சீலர் - சம்சாரத்தில் ஈகமுண்டென்னு மியாதொரு மயக்கமுமின்றிய சன்னியாசிக ளான பரமாம்ஸர்கள், நன்குளத்தாற்காண்க - மனதால் நன்றாக விசாரித்தறிதல் வேண்டும்.

(ப-ம்)—அகங்காரம் எதன்குணமென முயற்சியுடையோ ரால் நன்மையின் பொருட்டுத் திருஷ்டாந்த யுக்திகளோடு விசா ரிக்கவேண்டு மென்பது பொருள். (21)

(அ-கை)—திருஷ்டாந்தங்களால் விசாரிக்கையில் எங்ஙன மாயிற்றென்னும் அவாவை ஆன்மாவின் குணமாகாதொழிந்த தென நீக்குகின்றார்.

குணம் தாகிற் புருடனுக்குக் குறைவு புரியு மகங்காரங்
குணம் தாக வொருபொழுதும் விடய மாதல் கூடாதாங்,
குணம் தான தருங்குணியைக் குணியின் குறைவில் லவய
வத்தைத், துணிவ தாய்விட் டன்னியமாய் த்துலங்கி யிடுத
லிலதாலே (22)

(ப-ரை)—குறைவு புரியு மகங்காரம் - தாழ்மையையியற்று
மகம் விருத்தி, புருடனுக்கு - ஆன்மாவிற்கு, குணமதாகில் -
குணமாகுமாயின், ஒருபொழுதும்-எக்காலும், குணமதாக-குணத்
தன்மையுடையதாக, விடயமாதல் கூடாதாம் - அறியப்படுதவில்
தாகும், (ஏனெனின்) குணமதானது, அருங்குணியை - அரிய
குணியின் வடிவத்தையேனும், குணியின் குறைவில் அவயவத்
தை - குணியினது குறைவற்ற காரணமான அவயவத்தையே
னும், விட்டு - நீக்கி விட்டு, அன்னியமாய் - தான் வேறாக,
துணிவதாய் - நிச்சயமாக, துலங்கியிடுதலிலதால் - விளங்காத
காரணத்தால்.

(ப-ம்)—அகங்காரம் ஆன்ம குணமாயின் ஆன்மாவால்
விளக்கப்படுவதாகாது. ஏனெனின் குணவடிவ தருமம் குணி
யின் சொரூபத்தையேனும் அவயவத்தையேனும் விட்டு நீங்கி
வேருவதின்று. படத்துள்ள வெண்மை படத்தையேனும் அதன்
அவயவத்தையேனும் விட்டு வேருவதின்றாமாறு அகங்காரமும்
ஆன்மகுணமாயின் அதனினும் வேறுகாது அதனா லவ்விரண்
டும் பேதமின்றியதால் விளக்குவது விளக்கப்படுவ தாந்தன்மை
பொருந்தாது எனப்பொருள். (21)

(அ-கை)—அங்ஙனமேல் குணம் குணியிலேயே யுள்ளதாய்
குணியால் விளக்கப்படுக அல்லது அதன் குணங்களால் விளக்
கப்படுக வெனிற் கூறுகின்றார்.

குணிக்குக் குணத்தி னதுபேதங் குறிக்கி லொருவத்
துவினாலு. மணிசெய் தேச மதனாலு மாத லிலதிங் காத
லினாற், குணியி லிருக்குங் குணங்குணியாற் குணியின்
குணத்தா லாயினுமே, யனுவ தேனும் விடயமது வா
வ திலையென் பதுதுணிபே. (23)

(ப-ரை)—குணிக்கு - குணமுடையதற்கு, குணத்தினது பேதம் - குணத்தின் பேதமானது, குறிக்கில் - ஆராயுமிடத்தில், ஒருவத்து வினாலும் - யாதாமொரு வஸ்துவாலும், அணிசெய் விளக்கும், தேசமதனாலும் - தேசத்தாலும், இங்கு-ரண்டு, ஆதல் இலதாகும் - உண்டாதவின்றும், ஆதவினால், குணியிலிருக்கும் குணம் - குணியிடத்துள்ள குணமானது, குணியால் - குணியாலாயினும், குணியின் குணத்தாலாயினும்-குணியிலுள்ள யேனைய குணத்தாலாயினும், அணுவதேனும் - அற்பமும், விடயமாவ தில்லை யென்பது துணிபே-அறியப்படலின் நென்பது நிச்சயம்.

(ப-ம்)—அகங்காரம் ஞானகுணத்தால் விளக்கப்படாது ஏனெனின் அகங்கார முதலிய சர்வத்திலு மான்மாவிருத்தலின் அகங்காரத்திற்குத் தேசத்தாற் செய்யப்பட்ட வேற்றுமையின்று. ஆராயுமிடத்தான்மாவினு மன்னியவத்து சித்தியாமையின் வத்து வாற் செய்யப்பட்ட பேதமுமின்று. இதனால் கடத்தினும் படம் வேறு என்னும் பேதம் தருமிப் பிரதியோகியை யவாவதலினு னும் தருமிப் பிரதியோகியும் பேதத்தை யவாவதலினு னும் அன்னியோன்னி யாசிரய தோடமாம். ஆகலின் பேதநிரூபணம் எதற்கும் இயற்றவொண்ணா தெனப் பொருள். (23)

(அ-கை)—ஞானகுணத்தா லகங்காரம் விளக்கப்படா தென்ற ஈண்டேது கூறுகின்றார்.

அனலிடத் திருப்பதாய வனற்குண மொன்றற் கொன்று தனிவிடய மதாந்தன்மை சார்ந்திட லிலதெக் காலுந் தனதுகண் ணுளகுணத்தைத் தன்குண மதனாற் பூவி லனலதும் விடய மாக வாற்றிடும் வளன தின்றே. (24)

ப-ரை)—அனலிடத்திருப்பதாய - நெருப்பிலுள்ள, அனற் குணம் - நெருப்பின் குணம், ஒன்றற்கொன்று - ஒரு குணம் மற்றோர் குணத்திற்கு, எக்காலும் - ஒருபோதும், தனிவிடயமாத் தன்மை - ஒப்பற்ற விடயமாகு மியல்பை, சார்ந்திடலிலது - பொருந்துவதின்றும், (மற்றும்) தனது கண்ணுள குணத்தை - தன்னிடமுள்ளதோர் குணத்தை, தன் குணமதனால் - தன்னிட

மூன்ன மற்றோர் குணத்தால், பூவில் - உலகில், அனலதும் - நெருப்பும், விடயமாக - அறியப்படுவதாக, ஆற்றிடும்வளன தின்று - செய்துவைக்கும் சாமர்த்திய முடையதின்று.

(ப-ம்)—நெருப்பின் பிரகாச குணத்தால் உஷ்ண குணமேனும் உஷ்ண குணத்தால் பிரகாச குணமேனும் ஒன்றற்கொன்று விஷயமாவதின்று. அங்ஙனமே நெருப்பும் தனது அக் குணங்களால் அவை யொன்றற்கொன்று விஷயமாமாறு வியற்றுவது மின்னெனப் பொருள். (24)

(அ-கை)—அகங்காரம் ஆன்ம குணமாயின் ஆன்மாவால் விளக்கப்படலேலாதெனக் கூறப்பட்டது. ஆண்டிச்சங்கையாம்: புத்தி சுகம் துக்கம் இச்சை துவேஷம் பிரயத்தனம் தருமம் அதருமம் ஆகிய விவை ஆன்மாவின் விசேஷ குணமென்று கணாதர் கூறுதலில் எங்ஙன மான்மா நிர்க்குணமெனப் படுகின்ற தெனிற் கூறுகின்றார்.

அனித்த மாமனான்மகுண மாகுங் குணத்தி னீட்டமெதைச், சனித்த வில்லா வான்மகுண மாகச் சாற்றுங்கணாதமுனி. தொனித்த நெறியா லதுதனையுந் துடைத்து விடுதறாய்மை யதா, மனித்த குணத்தா னித்தமதுங் குணியா யிடுத லணுகாதே. (25)

(ப-ரை)—கணாதமுனி - கணாதரெனப் பெயருடை முனிவர். எதை - எந்த, அனித்தமாம் - நித்தியமின்றிய, அனான்ம குணமாகும் - அனான்மாவின் குணமான, குணத்தினீட்டம் - குணத்தின் கூட்டத்தை, சனித்தவில்லா - பிறப்பற்ற - ஆன்ம குணமாக - ஆன்மாவின் குணமென்று, சாற்றும் - கூறுவரோ, அது தனையும் - அங்ஙனங் கூறுவதையும், தொனித்த நெறியால் - மேற்கூறிய வழியாகவே, துடைத்துவிடுதல் தூய்மையதாம் - கெடுத்துவிடுதல் நலமாம், (மற்றும்) நித்தமதும் - நித்தியவான்மாவும், அனித்த குணத்தால் - நித்தியமாகாத குணத்தினால், குணியாயிடுதலணுகாது - குணமுடையதாயியை யாது.

(ப-ம்)—உண்மையில் அனான்மாவான புத்தி முதலியதின் குணமும் திரவிய முள்ளவரை யிருப்பதாயும் ஆன வெக்குண சமூகத்தைக் கணாதர் ஆன்ம குணமாகக் கூறினாரோ அதை, அகங்காரமான்மகுணமேல் அது ஆன்மாவால் விளக்கப்படா குணகுணிகளுக்கு அத்தியந்த பேதமின்மையால் என்னு மிவ்வழி யாக நிராகரிப்பதோடு புத்தி முதலியதும் ஆன்மகுண மாகா தெனத் துடைத்தல் வேண்டும். மற்றும் புத்தி முதலியவை அனித்தியமாதலினாலும் நித்திய வான்மாவின் குணமாகாது. இத னால் நித்திய வான்மா வனித்திய குணங்களாற் குணியாகாது.

(அ-கை)—ஆக்ஷேபம் நித்திய வாகாயம் அனித்திய சத்த குணத்தால் குணியாவது போல ஈண்டுமாகுக வென்ற சங்கித் துக் கூறுகின்றார்.

அம்பரந் தனக்குச் சனித்தலை மறைக ளளவறுமுறை யறைதலினு, வம்பர மனித்த மாகுமென்றறிக வருங்கண புக்கின்மா மதத்திற், பம்பிய வனித்த குணநித்தப் பொரு னைப் பயிற்றிடக்குணியதேயாக, வம்பர மதனை யலதொரு வவமை யறைந்திடற் கில்லையே யாமால். (26)

(ப-ரை)—மறைகள் - சுருதிகள், அம்பரந் தனக்கு - ஆகா யத்திற்கு, சனித்தலை - உண்டாதலை, அளவறு முறையறை தலினால் - பலதரங் கூறுதலின், அம்பரம் - ஆகாயம், அனித்த மாகுமென்றறிக, அரும்- இரிய, கணபுக்கின்மா மதத்தில்-கணாத முனிவருடைய பெருமை வாய்ந்த மதத்தில், பம்பிய - ஆரவார மான, அனித்த குணம் - நித்தியமாகாத குணமானது, நித்தப் பொருளை - அனித்தியமாகாதபொருளை, குணியாகப் பயிற்றிட- குணமுடையதாகச் செய்வதற்கு, அம்பரம தனையலது - ஆகாய த்தை யொழித்து, ஒரு வவமை யறைந்திடற்கு இல்லையேயாம்- உவமானங் கூற யாதொரு பொருளுமின்றும்.

(ப-ம்)—“அந்த விந்த வான்மாவினின்று மாகாயமுண்டா யிற்று” என்பது முதலிய சுருதிகள் பலதரம் ஆகாயத்தி னுற் பத்தியைக் கூறுதலின் அது அனித்தியம். ஆகலின் இவ்வாகாய

திருஷ்டாந்தத்தினால் ஆன்மா அனித்திய சம்யோக குணத்தால் குணியாவதின்று. மற்றும் கணாதர் மதத்தில் அனித்தியகுணம் நித்தியவஸ்துவைக் குணியாக்க ஆகாயத்தின் வேறும் திருஷ்டாந்தம் அற்பமுமின்றும். ஆகலின் ஆன்மா வனித்திய குணத்தாற் குணியாவதின் நெனப் பொருள். (26)

(அ-கை)—ஆகேஷபம், நித்தியத்திற் கனித்தியங் குணமாகாதேல் அக்காலெங்ஙனம் மூர்த்தா மூர்த்தங்களான உலக்கை ஆகாயம் இவைகளின் சம்பந்தம்போன்று ஆன்மா மனம் என்னுமிவைகளுக்குச் சம்யோகமென்னுங் குணமுண்டாமெனின் அது பிரசித்தி யின்மையான் இங்ஙனமின்றென விரண்டு செய்யுட்களாற் கூறுகின்றார்.

மனமொடு புருடனேனும் புருடனவனொடு மனமதுவேனுங், கனமுசல மொடு ககனம தேனுங் கம்மொடு முசலம தேனு, மனுநல யோகம் வியோகம தேனு மருவிட லிலையிவ ணெதனாற், பனுமவ யவித்வ மவைகட்கு நீக்கப் பட்டுள தாதலின் மாதோ. (27)

(ப-ரை)—மனமொடு - மனதோடு, புருடனேனும் - புருஷனாயினும், புருடனவனொடு - புருஷனொடு, மனமதுவேனும் - மனமாயினும், கனமு சலமொடு - கனமான வுலக்கையோடு, ககனமதேனும் - ஆகாயமாயினும், கம்மொடு - ஆகாயத்தோடு, முசலமதேனும் - உலக்கையேனும், மனுநலயோகம் வியோகமதேனும் - பொருந்திய நல்ல சேர்க்கையையேனும் பிரிவையேனும், இவண் - ஈண்டு, மருவிடலிலை - அடைவதின்று, எதனால் - எவ்வேதுவாலெனின், அவைகட்கு - ஆகாயம் புருடன் ஆகிய அவைகளுக்கு, அவயவித்வம் - அவயவமுடைமை, நீக்கப் பட்டுளது ஆதலின் - நிராகரிக்கப்பட்டுளதாகலின்.

(ப-ம்)—ஆகாயமும் புருடனும் நீரவயவமாதலின் சாவயவ உலக்கை முதலியவற்றோடு சேர்க்கையையேனும் பிரிவையேனும் அடைவதின்றும். (27)

மற்றும்.

உலகினிற் பழுதை குடமுத லனசா வயவங்க ளொன் றினோ டொன்றா, யிலகிடக்கூடு மியல்புள வீது திருட்டமற் றிதனையே யிணையா; யலகிலித் திருட்ட மதைவிடாப் புருட னாலதி ருட்டமா மதையுங், கலகமில் கருத்திற் சுயமதாய்க் கருதிக் கறையற விருத்தலு முரித்தே. (28)

(ப-ரை)—உலகினிற் - உலகத்தின்கண், சாவயவங்கள்-அவ யவத்தோடுங் கூடியவைவையான, பழுதை குட முதலியன - ரஜ்ஜு கட முதலிய பொருள்கள், ஒன்றினோடு ஒன்றாய் - ஒன்றோடு பொருந்துவனவாய், இலகிடக்கூடும் - விளங்குதல் கூடும், இயல் புளது - தன்மையை யுடைத்து, ஈது திருட்டம் - இது பிரத்தி யக்ஷமாம், இதனையே யிணையாய் - இதையொப்ப, இத்திருட்ட மதை விடாப் புருடனால் - நேரேகண்ட விதனை மறவாத ஆஸ்தி கனால், அலகில் - கணக்கற்ற, அதிருட்டமாம் அதையும்-காணப் படாத ஏனைய வத்துவையும், கலகமில் - சஞ்சலமின்றிய, கருத் தில் - மனதால், சுயமதாய் கருதி - தானே யுகத்தினால் இங்ஙன மாயசாவயவ பதார்த்தங்களுக்கே சம்பந்த மாம் என விசாரித்து, கறையற விருத்தலு முரித்தே - நிரவயவப் பொருளுஞ் சம்பந்த மடையும் என்னுந் தோஷமின்றி யிருத்தல் விவேகிகட் குரிமை யாம்.

(ப-ம்)—சாவயவ ரஜ்ஜு கட முதலியனவே ஒன்றோடொ னன்று சம்பந்தப் பிரிவுகளையடைகின்றனவென்று வலகிற் காணப் பட்டதால் வேறு காணப்படாத சாவயவவஸ்துக்களும் சமீபமாக வியோகங்களை அடைகின்றனவெனக் கண்டதை மறவாதவனால் யுகித்தறியத் தக்கதென்பது பொருள். (28)

(அ-கை)—ஆக்ஷேபம், காண்டல் பிரமாணமாயின் அக்கால் சாவயவ நிரவயவங்களான உலக்கை ஆகாயங்களுக்கும் சம்பந்தங் காணப்படுகின்றமையின் ஈண்டுங் காண்டல் பிரமாணமாகின்ற தென்றா சங்கித்து ஆகாய மதிந்திரியமாகையால் அதன் சமவாயி

யான சம்யோகமும் அதீந்திரியமாகையாற் காண்டல் பிரமாணமாகாதெனக் கூறுகின்றார்.

அவயவப் பொருளு மவயவ மிலதா மவையொடு மவயவ மிலது, மவயவப் பொருளா மவையொடும் யோக மதுவில தாகுமே யதுதான், புவியினிற் றிருட்ட மெதனிஞ லிவணம் பொருந்திடு மதனிஞ னுமுன், செவியுறக் கூறு மதுமிக த்திதமா மென்றுசின் தையினறிந் திடுநீ. (29)

(ப-ரை)—அவயவப் பொருளும் - சாவயவவஸ்துக்களும், அவயவமிலதாமவை யொடும் - நிரவயவவஸ்துக்களோடும், அவயவ மிலதும் - நிரவயவவஸ்துக்களும், அவயவப்பொருளாம் அவையொடும் - சாவயவவஸ்துக்களோடும், யோகமது விலதா கும், சேர்க்கையுடையனவாகாவாம், அதுதான் புவியினிற்றிருட் டம் - சாவயவ நிரவயவவஸ்துக்களுக்குச் சம்யோக மின்மை யானது பூமியின்கண் காணப்பட்டது, எதனிஞ லிவணம் பொ ருந்திடும் - எவ்வேதுவா - லிங்ஹனம் பெறப்படுமோ, அதனி னால் - அவ்வேதுவால், நாம் முன் செவியுறக் கூறுமது - நம் மால் உமது செவிக்கு நன்கு விளங்கும்படி சாவயவ நிரவயவ வஸ்துக்களுக்குச் சம்யோக மின்றெனக் கூறப்பட்டதானது, திதமா மென்று நீ சிந்தையி லறிந்திடு, நிலைபெற்றதென நீ மனதிற் கருதுவாயாக.

(ப-ம்)—அவயவமுடையவை அவயவமின்றியவையோடும் அவயவமின்றியவை அவயவமுடையவையோடும் சேர்க்கையை யடைவதின்மேற் றென வுலகிற் காணப்பட்டது. சாவயவ நிரவயவங் களுக்குச் சம்யோக வியோகங்களைக் காண்பதான பிரமாணம் யாண்டுங் காணப்படவில்லை. இஃத பிப்பிராயம் ஆகாய வுலக்கை களின் சம்யோகங் காணப்படுவதின்று சம்யோகா சிரயத்திற் கத் தன்மையா மேல் சம்யோகத்திற்கு மத்தன்மையால் வாயுதரு சம்யோகம்போன்று, ஆகையால் உலக்கை யாகாயங்களின் சம் யோக மதீந்திரியமாகுங்கால் காணக்கூடாமையின் ஈண்டுங்காண்

டல் பிரமாணமெனப் பூர்வ பகியாற் கூறப்பட்டது மிகச் சதூர
மெனப் மொருள். (29)

(அ-கை)—நிரவயவ வஸ்துவும் உபசாரமாக அங்கீகரிக்கப்
பட அவயவமுடையவைகளோடு சேர்க்கையுடையதாமெனிற்
கூடாதெனக் கூறுகின்றார்.

அவயவ மில்லா வெல்லா வரும்பொரு டமக்கா ரோப
வவயவ விடத்தில் யோக மணுகுவ திலதெக் காலும்
புவியிற் கற் பிதம தான பொருளினி நிலைமை யாக
வவமுறும் பொய்யாம் புந்தி யதிதிட மாத லாலே. (30)

(ப-ரை)—அவயவ மில்லா வெல்லா அரும்பொருள் தமக்கு—
நிரவயவமான வெல்லா அரிய பொருள்களுக்கு, ஆரோப அவயவ
விடத்தில் - ஆரோபிக்கப்பட்ட அவயவத்தையு டையதாகுங்
கால், எக்காலும் - எப்போதும், யோகமணுகுவதிலது - சம்
யோகத்தை யடைவதின்று, [ஏனெனில்] புவியில் - உலகில்,
கற்பிதமான பொருளினில் - மித்தையா லஸ்துவில், நிலைமை
யாக - நிலைபெற்றதாக, அவமுறும் - நிஷ்பல மடையும், பொய்
யாம் புந்தி - மித்தையா புத்தியானது, அதிதிடமாதலால் -
மிகத்திடமாயிருத்தலினால்.

(ப-ம்)—இயல்பாக நிரவயவ வஸ்து கற்பிதபாகத்தோடு
சம்பந்த முடையதன்று. ஏனெனினிற் கற்பித சத்தி வெள்ளி
முதலியவற்றில் மித்தையா புத்தி நன்றாய் வியாபித்திருத்தலின்
கற்பித பாகத்தோடு சம்பந்தமுடையதன்றென்பது பொருள்.

(அ-கை)—மற்றும் ஆன்மா புத்தி முதலிய அனித்திய
குணங்களால் குணியெனக் கூறும் வைசேடிகரின் அனுமானம்
திருஷ்டாந்தத்தை யவாவுதலின் அத்திருஷ்டாந்தம் சத்தியம்
நிர்க்குணமே அத்வைதமான பிரஹ்மம் அதின் வேரான வெல்
லாம் வாக்குமட்டில் அனித்தியம் எனக்கூறும் வேதாந்திகளுக்
குண்டெனக் கூறமுடியாமையானும் நித்தியம் அனித்தியகுணத்
தால் குணியாகும் என்னும் பகும் அசம்பவமென இரண்டு செய்
யுட்களாற் கூறுகின்றார்.

மறைமுடி மதத்தில் வேத மருமம தறிந்த மேலோ
ருறுமுல கெவைக்கு மூல மாகியுள் ஞணர்வே மெய்யா
யறை யொரு பரம வான்ம பதத்தைநித் தியம தாயே
மறைமுடி யதனிற் சொல்வர் மற்றதையனித்த மாயே (31)

(ப-ரை)—வேதமருமம் அது அறிந்த மேலோர் - வேதத்
தின் கருத்தை யறிந்த பெரியோர், மறைமுடி மதத்தில் - வே
தாந்த மதத்தில், உறும் உலகெவைக்கும் மூலமாகி - பொருந்
திய வுலகெவைக்குங் காரணமாயும், உன் ஞணர்வு - ஞானவடிவ
மும், மெய்யாய் - சத்தியமாயும், ஒரு - ஒன்றாயும், அறை -
கூறுகின்ற, பரமான்மபதத்தை - பரமான்மாவாகிய பதத்தை,
மறை முடியதனில் - வேதாந்தத்தில், நித்தியமதாய் - சத்திய
மாகவும், மற்றதை அனித்தமாய் - பரமான் மரவினுமன்னிய
வுலகை மித்தையாகவும், சொல்வர் - பிரதிபாதிப்பா நிற்பர்.

(ப-ம்)—வேதாந்த மதத்தில் வேதாந்த தாற்பரிய முணர்ந்த
பெரியோர் “ஒன்றே அத்வீதீயம். நித்தியம் விபு எங்குமுள்ளது
சூக்ஷ்மம்: இவையெல்லாம் பிரஹ்மமே. இவையெல்லாம் ஆன்
மாவே. இவையெல்லாம் நிச்சயமாகபிரஹ்மமே. நாமரூபம் வாக்கு
மாத்திரம் மண் மாத்திரமே சத்தியம்” என்னுமிவை முதலிய
வேதாந்தங்களில் சகல வுலககாரணமும் ஞானவடிவமும் சத்திய
மும் ஏகமுமான பரமான்ம பதமேசத்தீயம். அதின் வேராய வெல்
லாவுலகும் அனித்தியமெனக் கூறுநிற்பர் எனப் பொருள். (31)

நண்ணுமத னுனையே தருக்கருக்கு நாசகுண நமுவா
வத்து, திண்ணமது வாகவொரு திருட்டாந்தஞ் சிறிதேனுஞ்
செறிவ தின்றும், வண்ணமது வாகயாம் வழங்கியதே
வண்மையா மதனினுனே, யெண்ணுநித்த மனித்த குண
மதனுனே குணியாவ திலதெக் காலும். (32)

(ப-ரை)—நண்ணுமத னுனையே - பொருந்திய அனித்திய
குணமுடைய நித்துவத்துவின்மையால், தருக்கருக்கு - வைசேடி
கருக்கு, நாசகுணம் நமுவாவத்து திண்ணமதுவாக - அனித்திய

குணத்தை யுடையது நித்திய வஸ்து (என்பதற்கு) உறுதியாக, ஒரு திருட்டாந்தம் சிறிதேனுஞ் செறிவதின்றும் - யாதொரு திருஷ்டாந்தஞ் சிறிதும் பொருந்துவதின்றும், வண்ணமதுவாக யாம் வழங்கியதே வண்மையாம் - அழகாக யாம் கூறியதே பொருத்தம், அதனினுனே - அவ்வேதுவால், எண்ணு நித்தம் - கருதும் நித்திய வஸ்து, அநித்தகுண மதனுனே - அநித்திய குணத்தினால், எக்காலும் - ஒருபோதும், குணியாவது இலது - குணியாகமாட்டாது.

(ப-ம்)—இங்ஙனம் வைசேடிகருக்கு அநித்திய குணமுடைய நித்திய வஸ்து வதாகரிக்க வற்பு முயின்றதால் நித்தியம் அநித்திய குணத்தாற் குணியாவதின்றென எம்மாற் பூர்வங் கூறப்பட்டது நிலைபெற்ற தென்பது பொருள். (32)

(அ.கை)—இங்ஙனம் பிரசங்கத்தால் நேர்ந்த கணாதமதத் தைக் கண்டித்து இனி அகங்காரம் அந்தக் காரண தர்மமாகச் சிந் திக்கின்றவராய் அது ஆன்மாவின் தர்மமென்பது பொருத்தமின் றியதெனக் கூறுகின்றார்.

அறிவுருவின் குணமாத லெதனினு லன்றாகு மகங்கா ரந்தான், றிறவிடய மதுவாதற் குரியதாய்த் திகழுமிகழ் விடயா கிர்தி, யறவிளக்கு மதியினது குணம் போன்றவ் வகங்கா ரமதற்கு மேலோய், செறிவிடயத் தன்மைபுள தாதலினுற் றிருக்கினது குணமதாமோ. (33)

(ப-ரை)—அகங்காரந்தான் - அகங்காரமானது, எதனினால் - எவ்வேதுவால், அறிவுருவின் - ஞானவடிவ ஆன்மாவின், குண மாதல் அன்றாகும் - குணமாகாதோ, (அதனால்) திறவிடயமது வாதற்கு உரியதாய் திகழும் - நன்னாய் விடயமாவதற்கு யோக் கியமாக விளங்கும், இகழ் - இழிந்த, விடயாகிர்தி - திருசிய வடிவமாய், அறவிளக்கும் மதியினது குணம் போன்று - மிகவும் விளக்குவதான புத்தியின் குணத்தைப் போல, மேலோய்! விவேகியே! அவ்வகங்காரமதற்கு - அந்த வகங்கா ரகுணத்திற்கு,

செறிவிடயத்தன்மை யுள தாதவினா - பொருந்தியவிடய மாந்
தன்மை யிருத்தவினா, திருக்கினது குணமதாமோ? - திருவ்
டாவான வான்மகுண மாகுமா?

(ப-ம்) — அகங்காரந் திருசியமா மியல்புடைத்து ஆன்மா
வங்ஙனமன்று ஆகலின் திருசிய வகங்காரந் திருக்குவடிவ ஆன்மா
வின் குணமாகா. இதனால் அகங்காரம் விடயாகாரமான புத்தியி
னது குணம் போன்று விடயமாதலின் ஆன்மாவின் குணமென்
பது பொருந்தாது. ஆயின் அந்தக் காரண தர்மமே யாமென்பது
பொருள்.

(அ-கை) — அகங்காரம் ஆன்மாவின் குணமன்றெனக் கூறு
பவராய் பரிசோதிக்கப்பட்டதுவம்பதார்த்தமும் பரிசோதிக்கப்
பட்ட தத்பதார்த்தமும் ஒன்றென்னுமைக்கிய விலக்கணமான
வாக்கியார்த்தத்தைக் கூறுகின்றார். (33)

விடயந்தன துருவொன்றிடும் விரிபுந்தியின் குண
மொன், றிடர்புந்தியி னதுவாமகந் தையதொன்றிரண்
டனையுந், தடையொன்றற வறியும்மெவ னவிகாரசற்
புருடன், திடமிங்கிவன் சிவனாமென த்தெளிவாயறை
குவமால்.

(ப-ரை) — விடயந் தனது உரு ஒன்றிடும் - விடயாகாரத்தை
அடையும், விரிபுந்தியின் குணமொன்று - விரிந்த புத்தியின்
குணம் ஒன்று - இடர் புந்தியினதுவாம் - தூக்க காரண புத்தியி
னதுவான - அகந்தை அது வென்று - அகங்கார மொன்று,
இரண்டனையும் - இத்திருசிய வடிவ விருத்தியும் அகங்காரமும்
ஆகிய விவ்விரண்டனையும், எவன் - எந்த, அவிகாரசற்புருடன் -
விகாரமின்றிய சத்தாமாத்திர வான்மா, தடையொன்றறவறி
யும் - யாதொரு பிரதிபந்தமுமின்றி அறிகின்றதோ, இவன் - இவ்
வான்மா, திடம் - திடமாக இங்கு - ஈண்டு, சிவனாமெனத்
தெளிவா யறைகுவம் - சிவனேயென்று நிச்சயமாகக் கூறுவோம்.

(ப-ம்) — திருசியாகார புத்தி விருத்தியும் திருவ்டாவினாகார
பரிணாம வகங்காரமும் ஆகிய விவ்விரண்டுவித புத்தியின் பரிணா

மத்தையும் எப்பரமான்மா விகாரமின்றியதாய் விளக்குகின்றதோ அந்தப் புத்தியின் சான்றான புருடன் “காண்போ னன்யனன்று நீ யதுவா யிருக்கின்றாய்” என்பது முதலிய சுருதிகளால் பரமான்மாவெனப் படுகின்றானென்பது பொருள். (34)

(அ-கை)—கூறப்பட்ட சமன்வயத்தில் (பொருத்தத்தில்) பிரத்தியக்ஷ முதலிய வேறு பிரமாண விரோதஞ் சங்கிக்கப்படுகின்றது.

அற்றேலுட லகமாயுழ லறிவீனனை யெவணஞ்
சொற்றீர் பர மான்மாவெனச் சொலுவோமென வினவிற்
கற்றேய்கச றுமாறிது குறைவேகழ றிலம்யா
நற்றாய்மறை யதுவும்பொரு ளிதையேநவில் வதனால் (35)

(ப-ரை)—அற்றேல் - அங்ஙனமாயின், உடல் அகமாயுழல் அறிவீனனை - உடல் தானென்னும் புத்தியோடு சம்சாரத்திற் சூழலும் அற்பஞ்ஞ சீவனை, பரமான்மா வெனச் சொலுவோம் என - பரமான்மாவே யென்று கூறுவோமென, எவணஞ் சொற்றீர் - எந்தப் பிரகாரம் பிரதி பாதித்தீர்கள் (என்று), வினவில் - கேட்குமிடத்தில், கற்றேய் - வித்துவானே யாம், இது - இப் பொருளை, கடுமாறு - தோடமுண்டாம் வண்ணம், குறைவு - தாழ்ச்சியாக, சழறிலம் - கூறுகின்றேமல்லேம், [ஏனெனின்] நற்றாய் மறையதுவும்-நல்ல மாதாவை யொத்தவேதமும், பொரு ளிதையே நவில்வதனால் - இப்பொருளையே கூறுவதனால்.

(ப-ம்)—இச்சம்சாரியான சீவன் பரமாத்மாவென்று விரோதமாகத் தங்களால் எங்ஙனம் பிரதி பாதிக்கப்படுகின்றானெனின் தத்துவம் பதார்த்தங்களுக்குச்சர்வஞ்ஞத்துவம் அற்பஞ்ஞத்துவம் முதலிய விருத்த தருமங்கள் மாயை அதன் காரிய அந்தக் காணம் என்னு முபாதிகளாற் செய்யப்பட்டமையின் விரோத மின்று. அதாவது இரண்டிடத்திலும் விசிட்டங்களுக் கேகத்துவம் அசம்பவமேனும் விட்டுவிடாத விலக்கணையால் விருத்தாம் சங்களை நீக்கி அவிரோத வானந்த பிரத்தியக் போத துவம்பத

லக்ஷியார்த்த சுத்த சதானந்த அத்வைத போதத்திற்கும் தத்த
லக்ஷியார்த்தத்திற்கும் ஒரே விலக்கணங் குறிக்கப்பட்டமையின்
காரணம் பொருளை விரோதமாகக் கூறவில்லை. சுருதியு மிதனைப்
பிரதி பாதித்தலின் விரோதமின்றென்பது பொருள். (35)

(அ-கை)—நானற்பமும் விரோதமாகக் கூறவில்லை என்னும்
பொருள் தோன்றச் சுருதிப் பிரமாணத்தைக் கூறுகின்றார்.

சுருதுதற் கரியன் சுருத்தினுக் கிலைநற் சுருதுதற்கல்
லனா யெனவேரார், திருவது விதுவோ டெதுபர மதனிற்
றிகழது வேயொரு வனெனச், சுருதிக ளிவற்றிற் றிருக்கிது
தனக்குத் தூய்பர மான்மமெய்ப் பதமாம்' வருமொரு
பான்மை விரிவது வாக வழங்கிடப் படுமென மதியே (36)

(ப-ரை)—சுருதுதற்கரியன்-சுருதத் தகாதவன் சுருதுபவன்
என்று அக்ஷரப் பிராஹ்மணம், சுருத்தினுக்கிலை - மதியை யறிப
வனை அறிகின்றீர்களில்லை என்று உஷஸ்தப் பிராஹ்மணம், நற்
சுருதுதற் கல்லனாய் - நன்றாய் எண்ண முடியாதவன் எண்ணு
கின்றவன் என்று அந்தர்யாமிப் பிராஹ்மணம், எனவேரார் திரு
வது - இங்ஙன மாய வெரப்பற்ற அழகியதான அந்த வந்தப் பிர
ஹ்மம் காரணமின்றியது காரியமின்றியது உள்ளில்லாதது வெளி
யில்லாதது இவ்வான்மா, பிரஹ்மம் என்று மதுப் பிராஹ்மணம்.
நீ யதுவா யிருக்கின்றாயென்று சாந்தோக்கியம், இது - இவை
யெல்லாம் யாதொரு வான்மா என்று மைத்திரேயிப் பிராஹ்ம
ணம், எது பரமதனில் திகழதுவே - இங்கியாதொன்று மேன்மை
யாக விளங்குகின்றதோ அது அங்கு, யாது அங்கு விளங்குகின்
றதோ அது விங்கு விளங்குகின்றது. மரணத்தினின்றும் மரண
முறுவன் சுண்டு நாநாவாகக் காண்போன் என்று கடவல்லி.
யாது வாக்காற் கூற முடியாதோ எதனால் வாக்குக் கூறுகின்
றதோ அதனையே பிரஹ்மமென வறியாது இதுவென வுபாசிக்
கப்படுகின்றதோ அதுவன்று என்று தலவகாரம், ஒருவன் - எவ
னோ வொரு தீரன் திருப்பிய நாட்டமுடையோராய்ப் பிரத்திய
காத்துமாவையறிந்தான் அமிர்தத்தன்மையைவிரும்பினவன் என்று

கடவல்லி, என-இவை முதலாக, முதலிய சத்தத்தால் வேறு சுரு
தியும் “அந்தர்யாமி அமிர்தன். எந்த அவன் இவன் புருஷனிடத்
திலோ எவன் ஆதித்தனிடத்திலோ அவன் இவன் ஏகன். தத்துவ
மசி. அகம்பிரஹ்மாஸ்மி. அயம் ஆத்மா பிரஹ்மம். பிரக்ஞானம்
பிரஹ்மம். இவ்வமிர்தம் பிரஹ்மமே முன்னும் பிரஹ்மம் பின்னும்
பிரஹ்மம் தெற்கும் பிரஹ்மம் வடக்காகவும் கீழுமேலும் பாவி
யது சிரேஷ்டமான பிரஹ்மமே பிவ்வுலகில். முன்னிவ்வொரோ
யான்மாவாக விருந்தது அற்பமும் வேறின்று. இது மூன் பிரஹ்ம
மாகவே யிருந்தது அகம் பிரஹ்மாஸ்மி யென்று அப்பொழுது
ஆன்மாவையே யறிந்தான் அதினின்று பிவ்வெல்லா முண்டா
யிற்று. எவனிந்தப் புருஷனோ அவனாக விருக்கின்றேன். அறி
யப்பட்டதினும் பின் அறியப்படாததினும் அது வேறே. அதர்
மத்தினும் வேறு, தர்மத்தினும் வேறு செய்யப்பட்ட விதினிந்
றும் வேறு பூதபவ்வியத்தினும் யாது வேறோ அதைப் பார்க்கின்
றாய் அதைச் சொல்லு. சத்தமின்றியது பரிசமின்றியது ரூபமிந்
றியது குறைவின்றியது அங்ஙனமே ரசமின்றியது நித்தியம் யாது
கந்தமின்றியதும். அனாதியனந்தம் மகதத்துவத்தினும் பரம் சத்தி
யம் அதனை நிச்சயித்து மரண வாயிலினின்றும் நன்றாய் விடுபடு
கின்றான். யாது காட்டமுடியாதது கொள்ளமுடியாதது கோத்
திரமற்றது வருணமற்றது கண்ணற்றது காதின்றியது அது கை
யின்றியது பாதமின்றியது நித்தியம் விபு எங்கு முள்ளது சூக்ஷ்ம
மம். ஏ! கார்க்கி இதனை அழிவற்றதாகப்பிரஹ்மணர்கள் சொல்லு
கின்றார்கள் ஸ்தூலமின்றியது அணுவின்றியது குறிலின்றியது
நெடிவின்றியது சிவப்பின்றியது சினைக மின்றியது குறியின்றி
யது தமசின்றியது. ஆகாய மின்றியது சங்கமின்றியது ரசமிந்
றியது கந்தமின்றியது கண்ணின்றியது காதின்றியது முகமிந்
றியது மனமின்றியது ஒளியின்றியது பிராணனின்றியது வாயின்றி
யது அளவின்றியது உள்ளின்றியது வெளியின்றியது அது வற்ப
மும் சாப்பிடுகின்றதின்று அதை அற்பமும் சாப்பிடுகின்றதின்று
பிரஹ்மமாகவே யிருந்துகொண்டு பிரஹ்மத்தை யடைகின்றான்.
பிரஹ்மத்தை யறிந்தவன் பிரஹ்மமே யாகின்றான்” இங்ஙனமா

யதும் முற்கூறப்பட்டவைகளாகவு முள்ள - சுருதிகள் இவற்றில்
இச்சுருதிகளில், திருக்கிது தனக்கு-திருக்குவடிவ வான்மாவிற்கு,
தூய்பரமான்ம மெய்ப்பதமாம் வரு ஒரு பான்மை - பரிசுத்த பா
மான்மாவென்னும் உண்மைத் தன்மையாக வரும் ஒன்றை, விரி
வதுவாக வழங்கிடப்படு மெனமதி - விரிவாகக் கூறப்படுமென
ந் சுருதுவாயாக.

(ப-ம)—சுருதுதற்கரியன் என்பன முதலிய சுருதிகளின்
ஆரம்ப வாக்கியம். இவை முதலிய சுருதிகளானும் மற்றுஞ் சில
வேறு சுருதிகளானும் புத்தியதன் விருத்தி ஆகிய விவற்றிற்குச்
சாக்கியான பிரத்தியக் போதத்திற்கு ஏகசுகவடிவ கூடஸ்த ஞான
வடிவமாகிய பரமான்ம பதமாந்தன்மை நன்றாகப் போதிக்கப்
பட்டதினால் தத்துவம் பதார்த்தங்களின் தாதாத்துமியத்தில்
யாதொரு விரோதம மின்றெனப் பொருள். (36)

(அ-கை)—“அதனையே பிரஹ்மமென்றறி” என்ற தளவ
கார சுருதியை வெளிப்படுத்துகின்றார் இரண்டரைச் செய்யுளால்.
ஆண்டு “யாது வாக்காற் கூறமுடியாதோ. எதைக் கண்ணாற்
காண்கின்றானில்லை. எதைக்காதாற் கேட்கின்றானில்லை, எதைப்
பிராணாற் பிராணிக்கின்றானில்லை. எதை மனதாலறிகின்ற
னில்லை” என்றவிப்பாகத்தை விரித்துக்கூறுகின்றார்.
எதுவெந்த ஞானமும் வாக்கா லிசைத்திடற் கில்லாதாகு
மெதுவெந்த ஞானநோக்கா னோக்கிடற் கில்லாதாகு
மெதுவெந்த ஞானங் காதாற் கேட்பதற் கில்லாதாகு
மெதுவெந்த ஞானநெஞ்சா லெண்ணிடற் கில்லாதாகும்.

(ப-ரை)—எது+தாகும் - எப்பரமான்மாவாக்கால் எப்போ
துங் கூறமுடியாது-எது+தாகும் - எப்பரமான்மா வெப்போதும்
கண்ணாற் காண்டற்கில்லாதாகும், எது+தாகும் - எவ்வான்மா
எப்போதுங் காதாற் கேட்கமுடியாது - எது+தாகும் எப்பர
மான்மா வெந்த ஞானமும் அந்தக் காணத்தால் அறியமுடியாது.

(ப-ம்)—ஐனம் வாக்கு கண் மனம் ஆகிய விவற்றால் ஆன்ம
தத்துவத்தை யறியாது. ரூப முதலியவையின் ருதவின் இரு

வடிவ காரணத்தினாலும் அதன் வடிவம் விளக்கப்படுவதில்லை சுயம் பிரகாச மாதலின், அவிவேகத்தா லான்மாவிலா ரோபிக்கப்பட்ட மித்தையா பொருளின் தருமத்தை நீக்குதலினால் ஆன்மாவை நித்திய முத்தமாய் நிரூபித்தலின் சாஸ்திர வுபதேச மனர்த்த மெனக் கருதத் தக்கதன்றென்பது பொருள். (37)

(அ-கை)—“எதனால் வாக்கு வசனிக்கின்றதோ. எதனால் கண் காண்கின்றதோ. எதனால் காதிதனைக் கேட்கின்றதோ. எதனால் மனம் மனனிக்கின்றதோ. எதனால் பிராணேனாடுகின்றதோ” என்ற விப்பாகத்தை விரித்துக் கூறுகின்றார்.

வாக்கொடு நயன மாங்கே வண்ணசெவி மனமுந் தாமும் போக்கறு மெதனிானே பொலிந்துசென் றிடுமெப்போது நீக்கமில் பரமமான பதமதே நீதானென்ன நோக்குதி யெனவே வேத துவன்றதிங் கதிகாரிக்கே. (38)

(ப-ரை)—வாக்கொடு + தாமும் - வாக்கு கண்வனமுடைய செவி மனம் ஆகிய வினைவகள், எப்போதும் - போக்கருமெதனிானே. பொலிந்து சென்றிடும், நித்திய வெவ்வான்மாவால் விளக்கப்பட்டனவாய்த் தங்கள் விடயங்களைக் குறித்துச் செல்லுமே, நீக்கமில்பரமமான பதமதே நீதானென்ன நோக்குதி யென - அந்த வியாபகபரமான்மாவை நானாயிருக்கின்றே னென நீ யறிவாயாக வென்று இங்கு அதிகாரிக்கு, இச்சமுசாரத்திற் சாதன சதுஷ்டயமுடையோனுக்கு - வேதம் நவின்றது.

(ப-ம்)—எக்காலும் வாக்கு முதலிய வெல்லா விரிந்திரியமும் உம்மைச் சத்தத்தால் மனோவிருத்தி கொள்ளற்பாலது. ஆகிய வினைவகள் ஜடமாதலின் தந்தம் விடயங்களைக் குறித்துச் செல்லும்படி சித்துவடிவ வான்மாவாற் பிரேரிக்கப்படுகின்றன வாதலின் தமது காரியங்களை யியற்றும் வன்மையன. சுருதி நீயப் பரமபதத்தை யான்மாவாக வறியெனவறியும் வேட்கையுடையோனுக்கு ஆன்மாவின் உண்மையை யுபதேசித்த தென்பது பொருள்.

(அ-கை)—இங்ஙனந்த லவகார சுருதியை விரித்துக் கூறி
இனிச் சாந்தோக்கிய சுருதியை விரித்துக் கூறுகின்றார்.

மறையிவை பரம வான்மமெய்ப் பதத்தின் மானம
தாகச் சிற் சிலவே, யறைதர லாய வெம்மின லீண்டு வரு
மணி மாதிய குணமா, ரறிவுரு வான சத் தென ப்பூர்வ
மறைந்திடு மதுவுடற் கரிநீ, செறிதர வாகுவா யென வரிய
திருமறை முடியறைந் திடுமே. (39)

(ப-ரை)—மறையிவை - இவ்வேதங்கள், பரமவான்மமெய்ப்
பதத்தில் - பரமான்ம பதத்தன்மையுண்டென்னு முண்மையில்,
மானமதாக - பிரமாணமாக, ஈண்டு எம்மினல் - இங்கு எம்மால்,
சிற்சில வேயறைதரலாய - அற்பமாகவே கூறப்பட்டன.

(ப-ம்)—ஜீவான்மா பரமான்மாவாயிருக்கின்ற தென்னும்
பொருளில் கருதுதற்கரியன் என்பன முதலிய விச்சுருதி
களும் சில பிரமாணமாகவே யெம்மாற் கூறப்பட்ட தெனப்
பொருள். (39)

(அ-கை)—இனிச் சாந்தோக்கிய சுருதியைக் கூறுகின்றார்.
பூர்வம் - முன்னர், அரும் அணிமாதிய - அரிதான சூக்ஷ்-
மத்துவ முதலிய, குணமார் அறிவுருவான - குணத்தோடுங்
கூடிய ஞானவடிவ வத்து, சத்து என அறைந்திடும் - சத்து
என்று கூறப்பட்டது (பின்னர்) உடற்கரி நீ - தேக சான்றாகிய
ஆன்மாவான நீ, அது செறிதாவாகுவாயென - அதுவாகப்
பொருந்தியிருக்கின்ற யென்று, அரிய திருமறை முடியறைந்
திடும்-அருமைப்பாடுடைய அழகிய வேதாந்தங்கள் கூறுகின்றன.

(ப-ம்)—“அந்த இந்த இது அணிமா இவ்வெல்லா மிதன்
யடிவே அது சத்தியம் அது ஆத்மா நீயதுவாயிருக்கின்றாய்
வேத கேதுவே” என்ற இவை முதலிய சுருதிப் பிரமாணத்
தாற் குறிப்பிக்கப்பட்ட சூக்ஷ்மத்தன்மை சர்வக தத்தன்மை
யம்பிரகாசத்தன்மை முதலிய குணமுடையது. சத்து என
அரம்பிக்கப்பட்டது. “ஏ செளமியனே! இது முன் சத்தாகவே

இருந்தது ஒன்றே அத்துவிதியம் அது பார்த்தது. அது தேஜ
சைச் சிருட்டித்தது” என்னு மிவை முதலிய சுருதிகளால் எப்
பிரஹ்மம் எல்லா வுலக காரணமாக வாரம்பிக்கப்பட்டதோ அப்
பிரஹ்மமாகவே நீ யிருக்கின்றாயென்று சுருதியேகத்தன்மையை
யுபதேசித்தது “இச்சீவாத்துமாவாக வனுப்பிர வேசித்து நாம
ரூபங்களைச் செய்கின்றேன்” பிரவேசங் கேட்கப்படுதலின் சத்து
ரூபப்பிரஹ்மமே ஆன்மாவெனப் பொருள். (89)

(அ-கை)—சுருதிக்குத் தன்னுற் பிராமான்யத்தன்மை
யிருத்தலின் அதை ஆதரித்துப் பிரத்திய கான்மாவிற்குப் பிர
ஹ்மத்தன்மை என்னுற் கூறப்பட்ட தென்ற வாண்டித்தோ சங்
கையாம்:—கூறப்பட்ட சுருதி சமூகத்திற் கத்தியந்தாபேதத்
திற் றுற்பர்ய மின்று ஆனால் அம்சாம்சி பாவத்தைப் போதிப்ப
தும் பிரகிருதி விகிருதி பாவத்தைப் போதிப்பதும் என்ற வாண்
டுக் கூறுகின்றார்.

எவ்வணங் குடங்க ளாதி யிடமிரு விசும்பி னுக்குச்
செவ்வவ யவம்வி காரஞ் செறிந்திடல் சிறுது மின்று
மவ்வணம் பிரமத் திற்கிவ் வாருயி ரவய வத்தோ
டெவ்விகா ரமது மின்று மெனுமொழி யமித்தை யாமே

(ப-ரை)—எவ்வணம் - எங்ஙனம், குடங்களாதி யிடம் - கட
முதலியவற்றின் ஆகாசம், இருவிசும்பினுக்கு - பெருமையுடைய
வாகாயத்திற்கு, செவ்வவயவம் - செவ்விய அவயவமாகவும்,
விகாரம் - விகாரமாகவும், செறிந்திடல் சிறிதுமின்றும் - பொரு
ந்துதல் அற்பமுமின்றோ, அவ்வணம் - அங்ஙனம், பிரமத்திற்கு,
இவ்வாருயிர் - இச்சீவான்மா, அவயவத்தோடு - அவயவமும், எவ்
விகாரமும் - எப்படிப்பட்ட விகாரமும், இன்றுமெனு மொழி -
இன்றென்று கூறும் வாக்கியம், அமித்தையாம் - சத்தியமேயாம்.

(ப-ம்)—கட முதலியவற்றி னாகாயம் அனவச்சின்ன வாகா
யத்தின் அவயவமும் காரியமும் எங்ஙனமாகாதோ அங்ஙனம்
இச்சரீரதாரியான ஜீவபதார்த்தமும் பரமாத்மாவின் காரியமும்

அவயவமு மாகாதென்று கூறிய நிச்சயம் சத்தியம் எனப்
பொருள். (40)

(அ கை)—எக்கால் ஜீவ பார்களுக்கு அம்சாம் சித்தன்மை
முதலிய விலக்ஷணபேத மற்பமு மங்கீகரிப்பதின்றோ அக்கால்
ஜீவனென்னும் நாமபேதம் எங்ஙனமுண்டாயிற்றென வாசங்கித்
துக் கூறுகின்றார்.

கரகாதி நிமித்தமத னாலேயே யெவ்வாறு ககனத்திற்
குக், கரகாம்ப ரமதுவெனப் பெயர்குலவு மவ்வாறே கரிய
தாகிப், பரமான்ம வறிவான சிவத்தினுக்கும் படிமீது படரு
நாமம், புரவேது வதனாலே சீவனெனப் புகல்வதலாற் பொ
ருந்து றுதே. (41)

(ப-ரை)—ககனத்திற்கு - ஆகாயத்திற்கு, எவ்வாறு - எங்
னம், கரகாதி நிமித்த மதனாலேயே - கடமுதலிய நிமித்தத்தினு
னேயே, கரகாம்பர மதுவெனப் பெயர்குலவும் - கடாகாயம் என்
பது முதலிய பெயர் விளங்குமோ, அவ்வாறே - அங்ஙனமே,
கரியதாகி - சாக்ஷியாகி, பரமான்ம வறிவான சிவத்தினுக்கும்-
பரமான்மாவான பிரஹ்மத்திற்கும், புரவேது வதனாலே - சரீர
வுபாதி யேதுவினாலேயே, சீவனெனப் படரும் நாமம் - சீவனெ
ன்று விளங்குகின் ர பெயரை, புகல்வதலால்-கூறப்படுவதல்லது,
பொருந்துருது - சரீர திருஷ்டி யொழிந்தகாலத்து சீவனெனப்
பெயர் பொருந்தாது.

(ப-ம்)—ஒரே வாகாயத்திற்குக் கட முதலிய வுபாதி வயத்
தால் கடாகாயமென்பன முதலிய நாமமுண்டாமாறு காண்போ
னான பரமான்மாவிற்கும் சரீர வுபாதி வயத்தால் ஜீவனென்னும்
நாமமுண்டாயிற்று உண்மையி லுண்டாக வின்றெனப் பொருள்.

(அ-கை)—மற்றுங் காரியமின்றிய பிரஹ்மத்திற்குப் பிரவே
சங் கேட்கப்படுகின்றமையினாலும் ஜீவன் காரியமும் அவயவமு
வின்றெனக் கூறுகின்றார்.

அக்கரம் பரம வான்மசத் தெனவே யறைதிருநாமமா
ரெதனா, லிக்ககனா திசகமியற் றிடுதலியையும் பின்றன்ன
தாற்றலினாற், கக்கிய வுலகிற் புக்கிடு மவனே கடமிய னுத
யமா யினபின், பொக்குறு குடத்திற் புக்கபுட் கரம்போற்
புந்தியின் மைந்தனே கொளுநீ, (42)

(ப-ரை)—அக்கரம் என - அழிவற்றதென்றும், பரமவான்ம
என - பரமான்மாவென்றும், சத்து என - என்று முள்ளதென்
றும், அறை திருநாமம் ஆர் - கூறப்படும் திருநாமம் பொருந்தப்
பெற்ற, எதனா - எப்பரமான்மாவால், இக்ககனாதி சகம் இயற்
றிடுதல் இயையும் - இவ்வாகாயத்தை முதலிலுடைய வுலகு வண்
டாக்கப் பெற்றதாய்ப் பொருந்துமோ, தன்னதாற் றலினால் கக்
கிய வுலகில் - தனது சக்திவசத்தாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட சகத்தில்,
பின் - சிருஷ்டித்த பின்னர், அவனே - சிருஷ்டி கருத்தாவான
அப்பரமான்மாவே, புக்கிடும் - ஜீவவடிவாய்ப் பிரவேசிப்பன்.
(அ-கை)—நிரம்சமான பரமான்மா வெங்ஙனம் பிரவேசித்தா
ரெனிற் கூறுகின்றார். கடமிய னுதயமாயினபின்-நாண்டுகடஞ்
சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பின்னர், பொக்குறு குடத்தில் - அழியுமியல்
புடைக் குடத்தில், புக்க - நுழைந்த, புட்கரம்போல் - ஆகாயத்
தைப்போல் என்று, மைந்தனே நீ - ஏ குழந்தாய் நீ, புந்தியில்
கொளு - மனதின்கண் கொள்ளுவாயாக.

(ப-ம்)—அக்ஷரம் பரமாத்மா சத்து எனப் பெயருடைய
வெப்பரமான்மாவால் ஆகாயத்தை முதலிலுடைய சகத்துச்
சிருஷ்டிக்கப்பட்டதோ அப்பரமான்மாவே தன் மாயையா வியற்
றப்பட்ட வுலகில் ஜீவவடிவாகப் பிரவேசித்தது. அஃதெங்ஙன
மெனின் கட சிருஷ்டியின் பின் கடத்திலாகாயம் பிரவேசித்த
தைப்போன்று. இதனால் சிவவயவமாய்ச் சர்வகதமாயுள்ள வான்
மாவிற்குப் புத்தி முதலியவற்றில் விளக்க மாத்திரமே ஆன்மா
வின் பிரவேசம். தேவதத்தன் முதலியோருக்குக் கிரகாதிகளிற்
பிரவேசம் போன்றின்றென்பது பொருள். (42)

(அ-கை)—“அவரே சிருஷ்டித்து அவரே யனுப் பிரவேசித்தார். அவரே யீண்டு நக நுனிகளில் பிரவேசித்தார். உள்ளே பிரவேசித்து ஜனங்களை கியமிப்பவர்” என்பன முதலிய பிரவேச வாக்கியங்களால் நான்குவித தேகங்களில் அந்தக் கரண சாக்ஷியாக நுழைந்த பரமான்மாவிற்கே யெதனால் ஜீவனெனப் பெயருண்டாயிற்றோ அதனால் ஜீவன் பரமாத்மாவின் அம்சம் அல்லது விகாரம் இன்றென விவ்வுளவாற் கூறப்பட்டது. இப்போது இவ்வர்த்தத்தில் சிருஷ்டி வாக்கியமும் பிரமாணமெனக் கூறுகின்றார்.

அம்பர முதல வாயவிச் சகங்க ளரும்பர மான்மனி
னிருந்தே, பம்பிடு மெனவெச் சுருதியின் முடிகள் பகர்ந்
திடு மவைகளி னாலு, மம்பரு மிகமு முயிர்களும் பரம்
வான்மதத் துவமெனச் சொல்லா, லின்புறு மபேத மதி
யதே நிதமு மிலங்கிடப் படுமென வுணர்நீ. (43)

(ப-ரை)—அம்பரமுதலவாயவிச்சகங்கள் - ஆகாயத்தை முதலிலுடைய விவ்வுலகங்கள், அரும்பரமான்மனிநிருந்தே - அரிய பரமான்மாவினின்று, பம்பிடும் என - உண்டாகுமென்று, எச்சுருதியின் முடிகள் - எவ்வேதாந்தங்கள், பகர்ந்திடும் - கூறுகின்றனவோ, அவைகளினால் - அச்சுருதிகளினால், அம்பரும் இகமும் உயிர்களும் - பாலோகம், இகலோகம், சீவர்கள் ஆகிய வவைகள், பரமவான்ம தத்துவமெனச் சொல்லால் - பரமான்மாவின் சத்து வடிவமாகவே யிருக்கின்றதென்று சொல்லப்படுதலினால், நிதமும் - எப்போதும், இன்புறும பேதமதியதே - ஆனந்த காரணமாய் அபேத புத்தியே, இலங்கிடப்படுமென - விளங்கிக் கொண் டிருக்கின்றதென, நீ வுணர் - நீ யறிவாயாக.

(ப-ம்)—பரமான்மாவினின்றும் ஆகாயாதி வுலகுண்டாயதென்னும் “இதின்னின்றும் பிரணன் மன முதலியவெல்லா விந்திரியங்களு முண்டாயிற்று. ஆகாயம், வாயு, அப்பு, அக்கினி, ஜலம் எல்லாவற்றையுந் தாங்குகின்ற பிருதிவியும். அந்த இந்த ஆன்மாவினின்று மாகாய முண்டாயிற்று” என்னுமிவை முத

லிய சுருதிகளானே பரமான்ம காரியமான வலகிற்கு மதிற் பிரவேசித்த ஜீவனுக்கும் பரமான்ம வடிவசத்துத் தன்மையைக் கூறுதலினால் அபேத புத்தியே நிச்சயம் பண்ணப்படுகின்றது. “எல்லாம் நிச்சயமாகப் பிரஹ்மமே. நாமரூபம் வாக்கை யாரம்பித்தது மண் மாத்திரமே சத்தியம். காண்போன் வேராயின்று” என்னுமிவை முதலிய சுருதிகளான் என்பது பொருள். (43)

(அ.கை)—ஆகேஷபம், சிருஷ்டி வாக்கியம் சிருஷ்டியைக் கூறுவதே அன்றி அபேதப் பிரதிபாதன பரமானதன்று. ஏனெனின், ஓர் வாக்கியம் அனேகார்த்தத்தைப் பிரதிபாதிப்பது நியாயமின்றாதலின் என்று சங்கித்துச் சிருஷ்டி பரமே யென்னும் விபக்ஷத்திற் ரோடங் கூறுகின்றார்.

படைப்பின் வாக்கியம் படைத்தல்செய் பரமது வாயிற் கிடைப்ப தின்றிமெய் ப்பயனில தாகியே கிடக்கும் படைப்பு றஞ்சக மிவ்வணம் பரமனி னெனக் கேட்டிடப்பெ றும்மது புருடனுக் கின்பயன் பயவா. (44)

(ப.ரை)—படைப்பின் வாக்கியம் - சிருஷ்டி வாக்கியம், படைத்தல் செய் பரமதுவாயில் - சிருஷ்டியைக் கூறும் பரத்துவ முடையதாகில், மெய்ப்பயன் - உண்மையான பலன், கிடைப்பது இன்றி இலதாகி - அத்தியந்தம் பெறப்படுவதின்றும், கிடக்கும் - நிற்கும் (ஏனெனின்), படைப்புறுஞ் சகமிவ்வணம் பரமனின் - பரமான்மாவினின்றும் ஜகம் இவ்வண்ணம் படைக்கப்படும், எனக்கேட்டிடப் பெறும் - என்று கேட்கப்படுதலான, அது, புருடனுக்கு இன்பயன் பயவா - முழுவுவான அதிகாரிக்கு இஷ்ட பலனைக் கொடுக்காது.

(ப.ம்)—சிருஷ்டி வாக்கியம் சிருஷ்டியைக் கூறும் பரமாவில் அக்காலவ்வாக்கியம் பலமற்றதான அனர்த்த முடையதாகும். அஃதெங்ஙனமெனின், சிருஷ்டி கருத்தாவான பரமேசுவரனினின்றும் இங்ஙன முலகுண்டாயிற்றென்னும் சிவண மாத்திரங்கேட்கும் புருடனுக்கு எதனா லத்தியந்த துக்கநிவர்த்தி யுண்டாவதின்றோ அதனால் சிருஷ்டியைக் கூறும் பரத்துவமுடையதாங்

கால் எஞ்சலின்றிய அனர்த்த நிவர்த்தி வடிவ பலமின்மையால் அனர்த்த முடைமையே பொருந்தும். “பலமுடையதின் முன்னிற்பலமின்றிய ததனங்கம்” என்ற நியாயத்தின் சிருஷ்டி வாக்கியத்திற்கும் சுதந்திரமாகப் பலமுடைமை கேட்கப்படாமை யான், ஏகத்துவத்தைக் கூறும் “ஆன்மஞானி சோகத்தைக் கடக்கின்றான். பிரஹ்மத்தை யறிந்தோன் பரத்தை யடைகின்றான். எதனினின்றும் பயப்படுகின்றானில்லை” என்னுமிவை முதலிய சுருதிகளுக்குப் பலமுடைமை கேட்கப்படுதலின் அச்சிருஷ்டி வாக்கியமும் தத்துவமசி வாக்கியத்திற்குச் சேஷமாகிய அங்கமாமேல் பலமுடைமை யாகின்றதென்பது பொருள்.

(அ-கை)—இதனானும் சிருஷ்டி வாக்கியத்திற்குச் சிருஷ்டி பரத்தன்மை பொருத்தமின்றெனக் கூறுகின்றார். (44)

அளவறு முறைவி கார மறித்திய மெனவுஞ் சீராயுளவொரு சத்தே மெய்யா மெனவுமொண் மறைக ளாலே அளவறு விதம தாக வறைந்திடு மதனி னானே விளிவுல கினுக்குற் பத்தி விதேயமன் றறிய வேண்டும். (45)

(ப-ரை)—அளவறுமுறை - பல தடவை, விகாரம் - காரியவுலகு, அறித்தியமெனவும் - மித்தையென்றும், சீராய் உள ஒரு சத்தே - சிறப்புடையதா யிருக்கும் ஒப்பற்ற சத்து வஸ்துவே, மெய்யாம் எனவும் - உண்மையென்றும், ஒண்மறைகளால் - விளங்குகின்ற வேதங்களினால், அளவறு விதமதாக - அநேக பிரகாரமாக, அறைந்திடும் - சொல்லப்படுகின்றன, அதனினால் - அவ்வேதுவால், விளிவுலகினுக்கு - அழியு முலகத்திற்கு, உற்பத்தி-சிருஷ்டியை, விதேயமன்று - சுருதி விதிப்பதன்று, (என்று) அறியவேண்டும் - இதை யறிவாயாக.

(ப-ம்)—பல தடவை காரியமான வுலகு மித்தை யென்றும் காரணமான பிரஹ்மமே சத்தியமென்றும் நாமரூபம் வாக்கு மாத்திரம் என்று ஆரம்பித்து அது சத்தியம் அது வாத்துமா அது நியாயிருக்கின்றாய் என்பது முதலிய சுருதிகளால் அநேக வித சிருஷ்டாந்தங்களோடு நிச்சயஞ் செய்யப்பட்டன, ஆகையாலு

லகிற் குற்பத்தியை விதிக்கத்தக்கதன்றென விது வெங்களா
லறியப்பட்டன வென்பது பொருள். (45)

(அ-கை)—இதுகாறும் சிருஷ்டி வாக்கியம் மித்தையா வடி
வான சிருஷ்டி பரமானதன்று ஆனால் ஏகத் தன்மையைப்
போதிக்கும் பரமானதென்று கூறப்பட்டது. இனித்தத்துவமசி
வாக்கியம் சிருஷ்டி பரமாகவே னாகாதெனிற் கூறுகின்றார்.

அப்பொரு ணீயா கின்றனை யெனவே யளவறு முறை
யறை மொழிகள், செப்புல குதய மாத்திர விதியிற் செறிந்
திட வில்லையெஞ் ஞான்று, விப்புரு டனுக்குப் பரமநல்
லான்ம பதவெழின் ஞானமா மிதனை, யொப்பறு குமா
வுதயம துஞற்று மப்பொழு தொன்றுமென் றுணர்நீ. (46)

(ப-ரை)—அப்பொருள் நீயாகின்றனை யெனவே-அது நீயா
யிருக்கின்றாய் என்று, அளவறுமுறை - அடிக்கடி, அறை மொழி
கள் - கூறுகின்ற தத்துவ மசி வாக்கியம், செப்புலகுதய மாத்
திர விதியில் - சொல்லாநின்ற ஜக சிருஷ்டி பர வாக்கியத்திற்கு
(அங்கமாக), செறிந்திடவில்லை - பொருந்துவதாகாது, எஞ்ஞா
ன்று - எப்போது, இப்புருடனுக்கு - இவ்வதிகாரிக்கு, ஒப்பறு
குமா - சமானமற்ற புத்திரனே! - பரம நல்லான்மபத - நல்ல
பரமான்ம பதத்தின், எழின் ஞானமாமிதனை - அழகிய ஞான
மெனக் கூறப்படுமிதனை, உதயமது ஞற்றும் - (தத்துவமசிவாக்கி
யம்) உற்பத்தியைச் செய்யுமோ, அப்பொழுது - அக்கால், நீ
ஒன்று மென்று உணர் - பலனுடையதாகப் பொருந்தும் என்று
நீ அறிவாயாக.

(ப-ம்)—தத்துவமசி என்ற வாக்கியம் உலகி னுற்பத்தியை
மாத்திரங் கூறுமேல் பலனுடைய ஞானத்தை யுண்டாக்காத
தாகும். அதனால் அடிக்கடி கூறப்பட்ட தத்துவமசி யென்ற
வாக்கியத்தின் அடிக்கடி கூறப்பட்ட அப்பியாசம் பலமுடைய
தாகாமையின் பெருந்துகின்றதில்லை “ஏக வாக்கியத்துவம்
பொருந்துகையிற் பேத வாக்கியம் விரும்பப்படா” என்னு நீயா
யத்தினால் சிருஷ்டி வாக்கியம் மஹா வாக்கியத்தோடு ஏக வாக்கி

கிய மாகின்றது. இதை விட்டு விபரீதமாக மஹா வாக்கியம் கிருஷ்டி வாக்கியத்தின் அங்க மென்பது அனர்த்தப் பிரசங்கமாதலின் பொருத்தமின்றியதாகும். எங்ஙன மெனின் பிரத்திய கான் பாவான புருடனுக்குப் பிரஹ்ம ஞானத்தை மஹா வாக்கியம் எப்போ துண்டாக்குகின்றதோ அப்போது வாக்கியத்தா லுண்டான ஞானம் மோக்ஷ பல முடையதாதலின் அதன் அங்கமாகச் சிருஷ்டி வாக்கியம் பொருந்துகின்றது. விபரீதமேற் பொருந்தாது.

(46)

(அ-கை)—“எதனினின்று மிப்பூதங்களுண்டாகின்றனவோ உண்டாயின வெதனாற் சீவிக்கின்றனவோ எதனிடத்தில்லய மாகின்றனவோ. அதுவே யுண்டாக்கியதுவே பிரவேசித்தது. எவன் ஆன்மாவிலிருப்பவனாய் ஆன்மாவை யுள்ளே நியமிக்கின்றானோ” என்பது முதலிய சிருஷ்டிதிதி பிரளயம் பிரவேசம் நியம மென்னு மைந்துவித அர்த்தவாத வாக்கியங்களுக்கு அபேதத்திலேயே தாத்பர்ய மென்று கூறி இப்போது விரோதமின்றியதான முடிந்ததை முடிக்கின்றார்.

எவ்வுயி ருளத்தி னூடு மெழுந்திடும் விருத்தி யாது, மெவ்வவி கிருத னான புருடனிங் கறிகு வாறோ, வவ்வவன் பிரம ரூப னவனென் றெதுசொற் றேம்யா, மிவ்வண மதனைத் தாபித் திட்டனமெனவே யோர்வாய்.

(47)

(ப-ரை)—எவ்வுயிருளத்தி னூடும் - ஸ்தாவரஜங்கம எல்லா ஜீவர்களின் அந்தக் காரணத்தின் கண்ணும், யாது விருத்தி யெழுந்திடும் - எப்புத்தி விருத்திகள் உற்பன்னமாகா நிற்குமோ அதனை, இங்கு - ஈண்டு, எவ்வவிகிருத னான புருடன் - விகாரமின்றிய எப்புருடன், அறிகுவாறோ - அறிந்துகொண்டிருக்கின்றானோ - அவ்வவன் - அந்த விகாரமின்றியவனான இவ்வபரோக்ஷ வான்மாவே, பிரமரூபனானவ னென்று-பிரஹ்ம சொரூபனாயிருக்கின்றானென்று, யாம் எது சொற்றேம் - நம்மால் யாது கூறப்பட்டதோ, அதனை - அவ்வருத்தத்தை, இவ்வணந்தாபித்திட்டனம் - (இவ்வான்மாவே

பிரஹ்மம் என்னும்) இப்பிரகாரம் நிலை பெறுத்தினம், எனவே யோர்வாய் - என்று அறிந்து கொள்வாயாக.

(ப-ம்)—ஜீவான்மாக்களின் புத்தி விருத்திகளை எல்லாம் எப்புருடன் விகாரமின்றியவனா யறிகின்றானோ அப்புருடன் இயல்பாகவே பரமான்மாவெனப் படுகின்றனென எம்மாற் பூருவம் 34-வது செய்யுளிற் கூறப்பட்ட பொருளை இங்ஙனம் பிரமாண விரோத பரிகார பூர்வகம் நிலை பெறுத்தினேன் என்பது பொருள். (47)

(அ-கை)—எங்ஙனந் தத்துவமசி வாக்கியம் ஜீவப் பிரஹ்மங் களுக்கு அம்சாம்சி வடிவ அற்ப பேதமுஞ் சகிக்காதோ அக்கால் மீன் தண்ணீர்போன்று அத்தியந்த வேற்றுமையைச் சகிக்கவே மாட்டாதெனக் கூறுகின்றார்.

மதிக்கரி சிவத்தி னின்று மகரமா வுததி மாணுங் கதிக்கறு பேத மேயெக் காலுளகடக்கம் போன்றன் றுதிக்கில வதுநீ யாவாயிவனின்முன் னுரையி னோடு விதிக்குறெவ்வணமஞ்ஞான்றுவிரோதமதடைந்திடாயோ.

(ப-ரை)—எக்கால் - எப்போது, மதிக்கரி - புத்திக்குச் சான் றுன வான்மா, சிவத்தினின்று - பிரஹ்மத்தினின்றும், மகரம் - மீன், மாவுததி - பெரிய சமுத்திர நீர், மாணும் - இவற்றைப் போன்று, கதிக்கு அறு - கூறுதற்கரிய, பேதமேயுள - வேற் றுமையையே யுடையதாகின்றதோ (ஆனும்,) கடக்கம் போன்று - கடாகாயம் போல, அன்று - அன்றோ, அஞ்ஞான்று - அக்கால், உதிக்கில - உற்பத்தியற்ற, அது - பிரஹ்மம், நீ ஆவாய் - நீயா யிருக்கின்றாய், இவனின் - இவ்வான்மாவே நீ, (என்று) - விதிக்குறு - விதித்த, முன்னுரையினோடு - முற்கூறப்பட்ட தத்துவமசி முதலிய வாக்கியங்களோடு, எவ்வணம் - எப்படி, விரோதமது - விரோதத்தை, அடைந்திடாயோ - அடையமாட்டாயோ.

(ப-ம்)—எஞ்ஞான்று புத்தி சான்றான ஆத்மா மகரோதகம் போன்று பிரஹ்மத்தினும் வேறோ ஆனாலெங்ஙனம் கடாகாயம் மஹாகாயத்தினின்றும் கடமாகிய வுபாதியாலாக்கப்பட்டதைப்

போன்று இன்றோ அஞ்ஞான்று ஜீவப்பிரஹ்மங்களுக்கு மத்ஸ்ய வாதகம் போன்று பரமார்த்தபேதம் அங்கீகரிக்கநேரும் அதனால் தத்துவமசி வாக்கியம் விரோதமுடையதாகும்.

(48)

(அ-கை)—ஆகேஷபம் தத்துவ மசியாதி வாக்கியங்கள் வஸ்து பரத்தன்மையையுடைய தாகுங்கால் பேதத்தைச் சகிக்காது. ஆனால் வஸ்து பரத்தன்மையே யதற்கின்று உபாசனாபரத்துவ முடையதாகையால் என்று ஆசங்கிக்கின்றான் பூர்வபக்தி.

இம்மொழி யஞ்ஞா னத்தை யிரித்துமெய்ப் பிரமந் தன்னைச், செம்மையின் விளக்க லாவ தன்றுசெப் பெதனி னாற்கே, எம்முபா சனையாங் கன்ம விதிபர மதனி னானே, சம்மத வெமக்குச் சாற்றும் விரோதஞ் சந் தனு கு ருதே.

(ப-ரை)—இம்மொழி - இந்தத் தத்துவமசி வாக்கியம், அஞ்ஞானத்தை இரித்து - அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்து, மெய்ப் பிரமந்தன்னை - சத்தியவடிவ பிரஹ்மத்தை செம்மையின் - செவ்விதாக, விளக்கலாவதன்று - தெரிவிப்பதாகிய வஸ்து பரத்துவமுடையதாகாது, செப்பெதனி னானே - இங்ஙனங் கூறியது எதனாலெனக் கேட்பாராயின், அம் உபாசனையாம் கன்ம விதிபரம் - அழகிய பிரஹ்மத்தின் உபாசனா கர்ம விதியைக் கூறும் பரத்துவ முடையது, அதனி னால் - அவ்வேதுவால், சம்மத எமக்கு - எங்களுக்குப் பொருத்தமானதே, சாற்றும் விரோதஞ் சந் தனும் அனு கு ருது - கூறும் விரோதம் அற்பமேனு மெம்மைச்சாராது.

(ப-ம்)—இத்தத்துவ மசிவாக்கியம் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுத்து வஸ்துவின் சொருபத்தைப் போதிக்கும் பரமானதன்று. ஆனால் சத்தின் உபாசனாகர்மத்தைக் கூறும் பரமுடையது. ஆகையால் தத்துவமசியாதி வாக்கியங்கள் எனக்கு விரோத முடையனவாகா அதாவது வாக்கியம் உபாசனாவிதிபரமானதால் அகண்டை காசவஸ்து பரத்தன்மையின்மையின் என் மதத்தை திரஸ்கரிக்கச் சாண் த்தியமுடையதாகாது என்பது பொருள்.(49)

(அ-கை)—வாக்கியம் உபாசனா விதிபரமென்பதைத் திருஷ்டாந்தத்தினால் சாதிக்கின்றான்.

மின்மன முதலிற் காரண திருட்டி விதித்திடும் பிரதிமை யதனிற், தன்மதி யொழித்துக் கடவுடன் மதியை யாற்றிடச் சாற்றுமெவ் வணந்தான், தன்மய வுயிரி லவ்வண மாகத் தத்துவ மசியெனு முரையாற், சன்மயப் பிரம மதி செய நிதமுஞ் சாற்றிடப் படுமிது திடமே. (50)

(ப-ரை)—மின் - விளக்குகின்ற, மனமுதலில் - மனமுதலான வற்றில், காரண திருட்டி விதித்திடும் - காரணத்தைக் காணும் பொருட்டு விதிக்கப்பட்டுள்ளது, (மேலும்) பிரதிமையதனில் - விக்கிரகத்தில், தன்மதி யொழித்து - தனது சிலையென்னும் புத்தியை விட்டு, கடவுடன் மதியை யாற்றிட - நசுவரபுத்தியைச் செய்யும்படி, சாற்றும் எவ்வணந்தான் - எங்ஙனங்கூறப்படுகின்றதோ, அவ்வணம் - அங்ஙனம், தத்துவ மசியெனு முரையால் - தத்துவ மசிவாக்கியத்தால், தன்மயவுயிரில் - தனது வடிவமாய ஜீவனிடத்தில், சன்மயப் பிரமமதிசெய - சந்திவடிவ பிரஹ்மத்தின் புத்தியுண்டாக - நிதமுஞ் சாற்றிடப்படும் - எப்போதும் பகரப்படுகின்றது - இது திடமே - இங்ஙனங் கூறியது சத்தியம்.

(ப-ம்)—“மனதைப் பிரஹ்ம மென்று உபாசிக்குக. ஆதித்தியனைப் பிரஹ்ம மென்று உபாசிக்குக. ஆகாசத்தைப் பிரஹ்ம மென்று உபாசிக்குக. அன்னத்தைப் பிரஹ்மமென்று உபாசிக்குக” என்பதாதி சுருதிகளான் மனமாதித்தியன் முதலியவற்றில் காரணமான பிரஹ்மவுபாசனை விதிக்கப்படுகின்றது. அங்ஙனமே எழுதப்பட்ட நசுவர சித்திர முதலியவற்றில் அதிகூடான புத்தியைக் கெடுக்காமலே தேவத்தன்மையின் புத்தியாரோபிக்கப்படுகின்றது. அங்ஙனமே தத்துவ மசிவாக்கியத்தால் துவம்பதார்த்த வடிவ ஜீவனிடத்தில் ஜீவத்தன்மையை நீக்காமலே சத்துருபப் பிரஹ்ம திருஷ்டி விதிக்கப்படுகின்றது. எனினும், எகத்தன்மை பரத்துவ முடையதானால் பிரமாணந்தர

விரோதமாதலின் ஆனால், நான் சத்தான பிரஹ்மமாயிருக்கின்
றே னென்ற புத்தியின் அழுத்தமே விதிக்கப்படுகின்றது என்
பது பொருள். (50)

(அ-கை)—தத்துவ மசிவாக்கியம் உபாசனா விதிபர்முடைய
தென வோர்பக்கத்தைக் கூறி இப்போது குணவாதபரம் அல்
லது ஸ்துதி பரம் அல்லது விபரீத போதகம் என்ற வேறு பக்கங்
களை இரண்டு செய்யுட்களால் உதாசரிக்கின்றார்.

அல்லதும் மொழிகளை யென்பதத்தி னதருத்தந் தன்னை
நல்லரும் பிரமமாக நவின்றது குணவா தத்தாற்
கொல்லரி தேவதத் தனிவனெனக் கூவிற்பீதி
யில்லெழிற் புருடன்றன்னை யியம்புவ ரெவணந்தானே.

(ப-ரை)—அல்லது - மேற்கூறிய வண்ணமின்றேல், இம்
மொழிகள் - இந்தத் தத்துவமசி முதலிய வாக்கியங்கள், நீ யென்
பதத்தின் அருத்தந் தன்னை - துவம்பதப் பொருளானசீவனை,
குணவாதத்தால் - குணத்தைக் கூறு மபிப்பிராயத்தால், நல்லரும்
பிரமமாக நவின்றது - மிக வரிய பிரஹ்ம வடிவனாகக் கூறிற்று,
எவணம் - அஃதெம்மாதிரியெனின், கூவில் - சொல்லுமிடத்
தில், பீதியில் - நிர்ப்பயமான, எழில் புருடன்றன்னை - அழகிய
மனிதனை, தேவதத்தன் இவன் - தேவதத்தனென்னும் இம்மனி
தன், கொல் அரி - கொல்லுகின்ற சிம்மம் என்று, இயம்புவர்-
பிரதிபாதினா நிற்பர் அன்றோ.

(ப-ம்)—இத்தத்துவமசி வாக்கியம் நீயென்ற சத்த வாச்சிய
னான ஜீவனை குணவாதத்தினால் சத்தான பிரஹ்மமாயிருக்கின்ற
யென்று கூறுகின்றது. அஃதெங்ஙனமெனின் பயமின்றிய புட
னைப் பார்த்து இத்தேவதத்தன் சிம்மமென்று கூறுவதுபோன்று.

(அ-கை)—துதி பரத்தன்மையைக் கூறுகின்றார்.

அல்லது குலிச னாகுவை யரியே யாகுவை யெனவுரை
தரல்போ, னல்லொரு சிவமே யாகுவை யெனவே நவின்றது
துதியையே நாடி, யல்லதிவ் வசனஞ்சத்துரு வதற்குத்
துவம்பத வரும்பொரு ளான, நல்ல தத்துவத்தின் றன்மை
யே நவின்றதென்பதிற் குறையெதோ நவிலீர். (52)

(ப-ரை)—அல்லது, குலிசனாகுவை - நீ தேவேந்திரனா யிருக்கின்றாய், அரியேயாகுவை - நீ விஷ்ணுவா யிருக்கின்றாய், என வுரைதரால்போல் - என்று கூறுகின்றதைப்போன்று, துதியையே நாடி - துதிக்குங் கருத்தால், வாக்கியம், நல்லொரு சிவமேயாகுவையெனவே நவீன்றது - நீ அழகிய ஒப்பற்ற பிரஹ்மமா யிருக்கின்றாய் என்று கூறிற்று, அல்லது, இவ்வசனம் - இத்தத்துவமசி வாக்கியம், சத்துருவதற்கு - சத்தான பிரஹ்மத்திற்கு, துவம் பத வரும் பொருளான - துவம்பத வாச்சிய அரிய ஜீவனாயிருக்கின்ற, நல்ல தத்துவத்தின் நன்மையே நவீன்றது - 'நல்ல ஜீவத்துவத்தையே கூறிற்று, என்பதிற் குறையெதோ நவிலீர் - என்று கூறப்பட்ட பொருளின் குறையுண்டேற் புகல்வீராக.

(ப-ம்)—எங்ஙனங் கொடையாளியான புருடனை நீ இந்திரனா யிருக்கின்றாய் நீ விஷ்ணுவா யிருக்கின்றாய் என்று இரப்போர் துதிக்கின்றார்களோ அங்ஙனமே ஈண்டும் ஜீவனைத் துதிக்கும் பொருட்டுச் சத்தான பிரஹ்மமா யிருக்கின்றாய் என்று தத்துவமசி வாக்கியங் கூறுகின்றது. அல்லது சத்ரூபப் பிரஹ்மத்திற்குத் துவம்பத வாச்சிய ஜீவாத்ம வடிவத்தைக் கூறுகின்றது. அதாவது பிரஹ்மம் ஜீவனா யிருக்கின்றதென்று கூறுகின்றது எனப் பொருள். (52)

(அ-கை)—ஆகேஷபம். துன்புற வியற்றாமிதனா லெப்பயன், ஜீவனது வியல்பான பிரஹ்மத் தன்மையை வாக்கியம் போதிக்க மாட்டாதெனக் கூறுகின்றார்.

அருமொழி யதனி னீயென் மொழியறை யுயிரொக் காலும் பரமநல் லான்ம ரூபப் பதியென் மெய்ப் பொருளே யாபிற் றெரிதர லிலது தன்ன துருவமே னிவன்றான் செப்பீர் பிரிவறு மொழியாற் போதிப் பித்தலே யாமெ தாலே. (53)

(ப-ரை)—அருமொழி யதனில் - அரிய மகாவாக்கியத்தில், நீ என் மொழி அறையுயிர் - நீ யென்ற துவம் பதத்தாற் கூறப்பட்ட ஜீவன், எக்காலும் - எப்போதும், பரம நல்லான் மரூபப் பதியென் மெய்ப்பொருளே யாயில் - மேலான பரமாத்ம பதத்

தாற் கூறப்படும் சத்தியப் பிரஹ்மமாயின், தன்னது உருவம் - தனது வடிவமான பிரஹ்மத்தை, இவன்றான் - இச்சீவன், என்-எக்காரணத்தால், தெரிதால் இவது-அறியவில்லை, செப்பீர்-கூறு வீராக (அன்றியும்), பிரிவரு மொழியால் - அத்வைத வாக்கியத்தால், ஏதால் - எவ்வாறு, போதிப்பித்தலே யாம் - போதித்தல் கூடும்.

(ப-மீ)—தத்துவமசி வாக்கியத்தில் நீ என்ற சப்த வாச்சிய ஜீவன் எப்பொழுதும் பரமான்மாவான சத்சப்த வாச்சியார்த்த ஞானல் அப்பொழுது இச்சீவன் தனது இயல்பான பிரஹ்மத் தன்மையை யேன் அறிகின்றானில்லை? ஆனால் வாக்கியத்தால் போதிக்கப்படுகின்றது என்பது எதனாலோ அக்காரணத்தால் பிரஹ்மத் தன்மை இவனுக்கு இயல்பன்று என்பது பொருள்.

(அ-கை)—கூறிப் போந்த பொருளாகிய முடிந்ததை முடிக்கின்றான் பூர்வபக்தி.

காரண மிதனா லேயே கருதது நீயென் வாக்கு மாருயிர் பிரம மென்னா வறைந்திட லிலையதாலே யாரண மொழிகள் வேறு யாதுதான் காணலாகுஞ் சீரவை தமையு மிந்த நெறிகொடே தெரிய வேண்டும். (54)

(ப-மீ)—காரண மிதனால் - இக்காரணத்தால், கருதது நீ என் வாக்கு - கருதாநின்ற தத்துவமசி வாக்கியமானது, ஆருயிர்-ஜீவன், பிரமம் என்னா-பிரஹ்மமா யிருக்கின்றனென்று, அறைந்திடலிலே - கூறவில்லை, அதால் - அக்காரணத்தால், ஆரண மொழிகள்-வேத வாக்கியங்கள், யாது வேறு காணலாகும்-யாவை அயலாகக் காணப்படுகின்றனவோ, சீர் அவை தமையும் - சிறப்புடைய அவைகளையும், இந்த நெறிகொடே தெரியவேண்டும் - இம்மாதிரியாகவே தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

(ப-மீ)—வாக்கியம் உபாசனாவிதி பரமாதவின் ஜீவனுக் குப் பிரஹ்மத் தன்மையைப் போதிப்பதன்று. அதனால் மற்றைய வாக்கியங்களையும் இம்மாதிரியாகவே கொள்ளவேண்டும். (54)

(அ-கை)—தத்துவமசி வாக்கியம் உபாசனா வாக்கியத்தினும் விலக்ஷணமாதலின் வஸ்து பரத் தன்மையதேயாம் என்று சித்தாந்தி சாதிக்கின்றார்.

நீமொழி மொழியெ தாலே நீயது வாவா யென்னுந்
தூமொழி யதற்கு வேறா மதனிஞற் சொல்லும்பார்வை
நேமநற் பரம தின்று நிமலசத் துருவந் தானே
சேமசத் துருவ மென்னுச் செறியறி வுறுத்த லாகும். (55)

(ப-ரை)—எதால் - எக்காரணத்தால், நீ மொழி - நீ கூறுகின்ற, மொழி - வாக்கியம், நீயதுவாயென்னும் - நீ யதுவாயிருக்கின்றாய் என்னும், தூமொழி யதற்கு வேறும் - பரிசுத்தமகாவாக்கியத்தினும் விலக்ஷணமோ, அதனிஞல் - அக்காரணத்தால், சொல்லும் - கூறப்படும், நல்நேம - மிகவழகிய, பார்வை பரமதின்றும் - உபாசனா பரமானதன்று (மற்றோ), நிலமல சத்துருவந்தானே - பரிசுத்த சத்தான ஜிவனே, சேம சத்துருவமென்னு - காக்கும் சதது வடிவப் பிரஹ்மமென்று, செறியறி வுறுத்தலாகும் - நன்கறி வுறுத்தலேயாம்.

(ப-ம்)—தத்துவ மசி வாக்கியம் “மனதைப் பிரஹ்மமென வுபாசிக்குக” வென வுன்னு லுதாகரிக்கப்பட்ட வாக்கியத்தினும் விலக்ஷண மாதலின் உபாசனாவிதி பரமானதன்று. மற்றோ ஜீவாத்மாவாகப் பிரவேசித்த பிரஹ்மத்திற்கே பிரஹ்மத் தன்மையைப் போதிப்பது என்பது பொருள். (55)

(அ-கை)—தத்துவமசி வாக்கியம் உபாசனா வாக்கியத்தினும் விலக்ஷண மானதெனச் சாதிக்கின்றார்.

உளமா திகளி லம்மொழிக ளவற்று லென்றெல் னென லிதுயவாந், தளராத் தலைமைப் பதத்ததனாற் சாற்றாந் திருட்டி விதித்துளதாந், தெளியிவ் வசன மதனாடு தெரிக்கும் விதியவ் வணமிலதா; மொளிசெய் யதனாலிவ் வரையவ் வரையி னின்று மன்னியமே. (56)

(ப-ரை)—தும்மொழிகள் - அவ்வுபாசனா வாக்கியங்கள், என்று என் ஒலியதுவாம் - என்று என்ற சத்த வடிவான, தள

ராச் தலைமைப் பதத்ததனால் - நிலையான முதன்மைப் பதத்தினை யுடைத்தா யிருத்தலின், அவற்றால் - அவ்வாக்கியங்களால், உள மாதிகளில் - மன முதலியவற்றில், சாற்றுந் திருட்டி விதித்து னது-சொல்லாநின்ற உபாசனா பார்வை விதிக்கப்பட்டது, தெளி இவ்வசன மதனாடு தெரிக்கும் - தெளிந்த இத்தத்துவமசி வாக்கியம் போதிப்பது, விதி அவ்வணமிலதாம்-காரண திருஷ்டி விதி பரம்போலன்றும், ஒளி செய்யதனால் - இங்ஙனம் விளங்குவதால், இவ்வரை - இத்தத்துவமசி வாக்கியம், அவ்வரையினின்றும்-அவ்வுபாசனா வாக்கியத்தினின்றும், அன்னியம் - வேருனது.

(ப-ம்)—என்று என்னுஞ் சத்தத்தை முடிவிலுடைய பிர ஹ்ம பதத்தாற் கூறப்பட்ட பிரஹ்ம புத்தி; மனம் சூரியன் அன் னம் முதலியவற்றில் “மனதைப் பிரஹ்மமென்று பாசிக்குக” என்பது முதலிய வசனங்களால் விதிக்கப்பட்டது. ஈண்டு தத் துவமசி வாக்கியத்தி லெனிலோ அங்ஙன மாய என்று என்னுஞ் சத்தத்தைச் சிரசிலுடைய பதத்தாற் போதிக்கப்பட்ட திருஷ்டி விதியின்று. ஆகையால் மனம் பிரஹ்மமென்னும் அந்த வாக்கி யத்தினும் இத்தத்துவமசி வாக்கியம் மிக வேறு விலக்கணமுடையது எனப் பொருள். (56)

(அ-கை)—தத்துவமசி வாக்கியம் உபாசனாவாக்கியத்தினும் விலக்கணமானதால் வஸ்துநிஷ்டமாமேல் அக்கால் மனம் பிரஹ் மம் என்பது முதலிய வாக்கியங்களும் வஸ்துநிஷ்டங்களே என்ற வீண்டுக் கூறுகின்றார்.

இரவியு மனமும் வானு முதலிய விவைத மக்கு வரையவை சத்துருபத் தன்மையை யுரைப்பதின்றே பிரமத்தின் றிருட்டி யோடு பெரிதுபா சனையே செய்யத் திரமன முதலவைக்குத் திகழவை மொழிதலாலே. (57)

(ப-ரை)—இரவி-தமக்கு - சூரியன் மனம் ஆகாயம் அன் னம் ஆகிய இவற்றிற்கு, உரை அவை - கூறும் அவ்வுபாசனா வாக்கியங்கள், சத்து ரூபத் தன்மையை யுரைப்பதின்று - சத்துருபப் பிரஹ்ம வடிவத்தைப் போதிப்பதின்று (எனெனின்), பிரமத்தின்

திருட்டியோடு - பிரஹ்ம திருஷ்டியோடுங் கூடி, பெரி துபாசனையே செய்ய - முக்கியமாக உபாசனையைச் செய்ய, திகழவை - விளங்கு மவ்வுபாசனா வாக்கியங்கள், திரமன முதலவைக்கு - திரமான மனமுதலியவற்றை உபாசியென்று மொழிதலாலே - கூறுகின்றமையின்.

(ப-ம்)—மனம் பிரஹ்மம் என்பது முதலிய அவ்வுபாசனாவாக்கியங்கள் சூரியன் மனமுதலியவற்றைச் சத்துருப பிரஹ்மமெனக் கூறவில்லை. மற்ற யாதெனின் மனமுதலியவற்றைப் பிரஹ்ம திருஷ்டியோடுங்கூடி வேறு பலனைக் கருதி முக்கியமாக உபாசிக்கவேண்டிய தெனக் கூறுகின்றனவெனப் பொருள்.

(அ-கை)—ஆகேஷம் மட்கடங்களுக்குப்போல பிரஹ்ம மனங்களுக்குப் பிரகிருதி விகிருதி வடிவ மிருத்தவின் தாதாத்மிய வுபதேசம் வஸ்து பாமாகவே னுகாதென்று ஆசங்கித்துக் கூறுகின்றார்.

கரக மண்ணினிற் பிறிதிலை கருத்துமுன் னதுபோற்
பரம சத்தினிற் பிறிதிலை யெனவத்துப் பரத்வ
முரையு ஞற்றுவை யெப்பொழு தப்பொழு துனக்கு
வொருப யனுமில் விதியொலி யென்றெனு மொலியே. (58)

(ப-ஐ)—எப்பொழுது - எக்கால், கரகம் - கடம், மண்ணினில் - காரணமான மண்ணினின்றும், பிறிதிலை - வேறுகவின்று, கருத்து முன்னதுபோல் - அங்ஙனம், மனமுதலியவை, பரம சத்தினில் - பிரஹ்மத்தினும், பிறிதிலை - வேறுக வின்று, என-என்று, வத்து பரத்துவம் - வஸ்து பாமுடையதாக, உரை- உபாசனா வாக்கியங்களை, உஞற்றுவை - கூறுவையாயின், அப்பொழுது - உனக்கு, விதியொலிய என்று எனுமொலி - விதிசத்தமும் என்று என்ற சத்தமும், ஒருபயனு - மில் யாதொரு பயனுமின்றாயனவாம்.

(ப-ம்)—எங்ஙனங் கடமுதலிய காரியங்கள் தங்காரணமாய மண்ணினும் வேறன்றோ அங்ஙனம் மனம் சூரியன் முதலியவையும் காரணப் பிரஹ்மத்தினும் வேறுக வின்றென வஸ்து பரத்

தன்மை எக்ஷாலுன்னு லங்கீகரிக்கப்படுகின்றதோ அக்கால் மன
தைப் பிரஹ்மமென வுபாசிக்குக வென்னு மிவ்வாக்கியத்தில்
உபாசிக்குக வென்னும் விதிசத்தமும் என்று என்னுஞ் சத்தமும்
வீணுகின்றன. ஆகையால் மனம் பிரஹ்மம் என்பன முதலிய
வாக்கியங்கள் உபாசனா பரத்துவமுடையவையாதலின் வஸ்து
பரத்துவ முடையவை யன்று எனப்பொருள். (58)

(அ-கை)—ஆகேஷபம் உபாசிக்குக, என்று, என்ற சத்தங்
களை நீக்கி மனம் பிரஹ்மம் என்பன முதலிய இரண்டு பதங்கள்
சமான வேற்றுமையினால் சமானாதி கரணயத்தை யடைகின்றன.
அதனாலும் வஸ்துபரமே என்ற வாண்டுக் கூறுகின்றார்:

மனமு தலன வேற்றுமைச் சமமரு விடலாற்
பனும்வி தியொலி யென்றெனப் பகரொலி பாறி
சனக மென்றுறுஞ் சத்தொடுஞ் சம்பந்த முறுமேன்
மனமு தலன பொய்யெனப் புடம் வழங் கியதே. (59)

(ப-ரை)—மனமுதலன - மனமுதலியவை, பனும்கூறப்படும்,
வீதியொலி - உபாசிக்குக வென்னும் விதிசத்தத்தையும், என்
றெனப்பகரொலி - என்று என்ற சத்தத்தையும், பாறி - நீக்கி,
சமம் வேற்றுமை மருவிடலால் - சமான வேற்றுமையையுடை
யனவாதலின், சனக மென்றுறும் - காரணமான, சத்தொடும் -
பிரஹ்மத்தோடும், சம்பந்த முறுமேல் - சம்பந்தத்தையடையு
மானால், மனமுதலன - மனமுதலியவை, புடம் - நன்றாக,
பொய் யென - மித்தை யென்று, வழங்கியது - கூறப்பட்டன
வாகின்றன.

(ப-ம்)—ஒரே வேற்றுமையுடைமையாம் மனம் ஆதித்தன்
முதலியன; விதிசத்தத்தையும் என்றென்னுஞ் சத்தத்தையும் வீட்டு
காரணப் பிரஹ்மத்தோடும் சமானாதி கரணய மடையுமேல் அக்
காலம் மனமுதலியன அசத்திய மென்று வெளிப்படையாக வுன்
னால் கூறப்பட்டதாயிற்று. இப்போது மனமுதலியவுலகு அசத்
தியமெனவுன் சித்தாந்தமாகின்றது. அது வுனக் கபசித்தாந்த

மாதலின் பொருத்தமின்று. ஜடாஜடங்களுக்கு வாஸ்தவதா
தாத்மியமின்மையா லென்பது பொருள். (59)

(அ-கை)—ஆகேஷம் மனமுதலியவை பிரஹ்மத்தின் சமா
னாதி கரண்யமுடைமையால் மித்தையாத் தன்மையனவேல் ஜீவ
னும் தத்வது மசிவாக்கியத்தில் சமாநாதிகரண்ய முடையதாகை
யால் சிவணத்தால் எங்ஙனம் மித்தையாகாது என்று பூர்வபக்ஷி
கேட்கின்றான்.

ஆகுமேற் சிவசீ வர்க்கு மதிபுட மதுவே யாகு
மேகவேற் றுமையி னாலே யியம்பது நீயென் னீது
மேகவேற் றுமையை யேயுமிவ்வுட லிறைக்கு மெவ்வா
றாகுமா றில்லை சொல்லீ ரசத்தியத் தன்மைதானே. (60)

(ப-ரை)—ஆகுமேல் - அங்ஙனமா மேல், சிவ சீவர்க்கும் -
ஜீவேசுரர்களுக்கும், அதிபுடமதுவே யாகும் - மிகவெளிப்படை
யாக அச்சமான வேற்றுமை விளங்குகின்றது, ஏகவேற்றுமையி
னாலே - சமான வேற்றுமையினால், இயம்பு - கூறுகின்ற, அது
நீ யென் னது - அது நீயா யிருக்கின்றாய் என்ற இதனால், ஏக
வேற்றுமையை ஏயும் - சமான வேற்றுமையைப் பொருந்திய,
இவ்வுடலிறைக்கும் - இச்சரீரதாரியான ஜீவனுக்கும், எவ்வாறு -
எவ்வேதுவால், அசத்தியத்தன்மை - மித்தையாத் தன்மை, ஆகு
மாறில்லை - உண்டாகமாட்டாது, சொல்லீர் - இதனைச் சொல்லு
வீராக?

(ப-ம்)—அது நீ என்று ஜீவப் பிரஹ்மங்களுக்குச் சமான
விபக்தியுடைய பெயர் நன்றாக விளங்குகின்றது. அதனால்
சமான விபக்தியுற்ற சரீரதாரியான ஜீவனுக்கு மனமுதலியவற்
றிற்குப் போன்று அசத்தியத்தன்மை எங்ஙனமுண்டாகாது?
ஆனால் உண்டாகின்றதே. அதனால் அச்சீவனுக்குச் சுருதி
சித்தவிகாரமின்றிய பிரஹ்ம வடிவத்தன்மை சித்தியாதெனப்
பொருள். (60)

(அ-கை)—சித்தாந்தி பிரஹ்ம சமாநாதிகரண்யம் மித்தை
யாத் தன்மையை யுண்டு பண்ணுவதன் நெனக் கூறுகின்றார்.

(ப-ரை)—மறைகளில் - வேதங்களில், மனமதாதிய அவற்றினுக்கு - மனமுதலானவற்றிற்கு, அளவறுமுறையின் - அநேகந்தாம், தெளிசிவமதனிநிருந்து - சுத்தபா சிவத்தினின்றும், உதித்திடுதல் - உண்டாதல், உளதாம் - உண்டென, தெரித்திடப்படும்-கூறப்படுகின்றது, அதனால்-அங்ஙனமுற்பத்திகேட்கப்படுதலினாலும், களிசமமான வேற்றுமையால் - விரும்பிய சமான வேற்றுமையினாலும், உட்கருத்து - மனம், அனம் - அன்னம், ககனம் - ஆகாயம், ஆதிகட்கு - முதலானவற்றிற்கு, விளிவுறும் பான்மை - அறித்தியத்தன்மை, பொருந்து மென்பது - உண்டாகுமென்பது, நேர்வெளியதுவாய் - நன்றாக வெளிப்படையாய், விளங்கிடும் - விளங்குகின்றது.

(ப-ம்)—“மனமும் எல்லா விந்திரியங்களு மிதனிநின்று முண்டாகின்றன. உண்ட அன்னம் மூன்றாகப் பகரப்படுகின்றது. அதன் ஸ்தூல பாகம் (அப்)புரீஷம் அதன் மத்திய பாகம் மாமிசம் அதின் யாதூமிகசகூக்கு மமோமனமாகின்றது” என்பது முதலிய சுருதிகளில் மனமுதலியவற்றிற்குப் பிரஹ்மமான காரணத்தினின்றும் காரியத்தன்மை கூறப்பட்டமையினாலும் சமான விபக்தியினாலும் மனமுதலியன அசத்தியமென நன்றாக அறியத்தக்கது என்பது பொருள். (62)

(அ-கை)—“எங்ஙன மக்கினியினின்றும் தாழ்ந்த வீஸ்புலிங்கங் (பொறி)களுண்டாகின்றனவோ அங்ஙனமே யிவ்வான்மாவினின்றஞ் சர்வப் பிராணன் சர்வலோகம் சர்வ தேவதை சர்வ வேசம் சர்வபூதம் ஆகிய இச்சர்வமும் வெளிப்படுகின்றன”. என்னுஞ் சுருதியால் ஜீவனுக்கு மன முதலியன போன்று பிரஹ்மத்தின் காரியத் தன்மை கேட்கப்படுகின்றமையின் மிதநையாத் தன்மை எனுண்டாகாதென வாசங்கித்து அது ஜீவனின் கொருடவுற்பத்தியன்று ஆனால் விசிஷ்டத்தி னுற்பத்தி யென்னு மபிப் பிராயத்தினால் சித்தாந்தி கூறுகின்றார்.

உலக காரணமாகிய சிவத்தினின் துடலுறை யுயிர்திற் கிலகு மாமறை யவைகளி னுற்பிறப் பியம்பிட லிலையேயா மலைம னுதிவி காரங்க ளாருயி ரதுதனக் கதனாலே யலைவி லாதநல் லறிஞர்க ளனுதின மயலென வறிவாரே.

(ப-ரை)—உலக காரணமாகிய, சிவத்தினின்றும் - பிரஹ்மத்தினின்றும், உடல் உறை உயிர் ஈதிற்கு - உடம்பிலுள்ள இந்தச் சீவனுக்கு, இலகுமாமறை யவைகளினால் - விளங்கும் மகத்தான அவ்வேதங்களால், பிறப்பு இயம்பிடல் இலை - உற்பத்தியாதலைக் கூறவில்லை, அதனால் - அவ்வேதுவால், அலைமனத்தினால்காரங்கள் - அலையாநின்ற மன முதலிய விகாரங்களை, ஆருயிரது தனக்கு - பொருந்திப் ஜீவனினின்றும், அலைவிலாத நல்லறிஞர்கள் - சம்சார சஞ்சலமின்றிய ஞானிகள், அனுதினம் - எப்போதும், அயலெனவறிவார் - அன்னியமென அறிவார்கள்.

(ப-ம்)—சரீர வுபகிதனான விச்சீவாத்மா சர்வவுலககாரணப் பிரஹ்மத்தால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதை சுருதிகளில் கூறப்படாமையின் ஜீவன் மன முதலிய காரியங்களினும் விலக்ஷணனென வித்துவான்கள் அறிகின்றார்கள். ஆகவின் ஜீவன் மன முதலியன போன்று பிரஹ்ம சமாநாதிகரணய னேனும் அசத்தியனன்றென்பது பொருள். (63)

(அ-கை)—ஜீவன் பிரஹ்மத்தின் விகாரமென்பது சுருதிகளிற் பிரசித்த மென்பதின்றேல் அக்காலெச்சொருபத் தன்மையெனெனப் பிரசித்த னென்னும் வேட்கைக்கு விகாரமற்ற பிரஹ்ம சொருபத் தன்மையனெ யெனச் சித்தாந்தி கூறுகின்றார்.

நோக்கும்விக் கிரகமாக நுவலுமெவ் வக்கரந்தா னாக்குமீவ் வம்பராதி யகிலத்தை யதுவேதன்னா லாக்கிய சகத்தினூடு முட்செலு மதுதனக்கே குக்குமச் சீவனாடு சுருதிக ளோதுமாதோ. (64)

(ப-ரை)—எவ்வக்கரந்தான் - எந்த அழிவற்ற பிரஹ்மம், நோக்கும் விக் கிரகமாக நுவலும்-சிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் சிருஷ்டிப்போமெனப் பார்க்கும் வடிவுடையதாகக் கூறப்படுகின்றதோ, அதுவே - அப்பிரஹ்மமே, இவ்வம்பராதியகிலத்தை - இந்த ஆகாயத்தை ஆதியிலுடைய வுலகத்தை யுண்டாக்கும், தன்னாலாக்கிய - தன்னாலுண்டாக்கிய, சகத்தினூடும் - உலகத்திலும்,

உட்செலும் - ஜீவவடிவாகப் பிரவேசிக்கும், அது தனக்கே - அங்
கனம் பிரவேசனுக்கே, சூக்குமச் சீவநாமம் - சூக்ஷ்மத்தன்மைய
ான ஜீவனென்னும் பெயருடையதாக, சுருதிகள் - வேதங்கள்,
ஓதும் - பிரதிபாதிபா நிற்கும்.

(ப-ம்)—“அது பார்த்தது. அதுவே தேஜசை யுண்டாக்கி
னது. பிரஞ்ஞானம் பிரஹ்மம்” என்னுஞ் சுருதிகளால் காண்போ
னான யாதொரு அழிவற்ற பிரஹ்மம் ஆகாய முதலிய இவ்வுலகை
யுண்டாக்கிற்றோ அவ்வக்ஷராத்மகப் பிரஹ்மமே தன்னு லாக்கிய
வுலகிற் பிரவேசித்தது. அதனால் அப்பரமான்மாவே ஜீவனென்
னும் பெயரை யடைந்தது என்று “அதுவேயாக்கியனுப் பிரவே
சித்தது” என்பது முதலிய சுருதிகள் கூறுகின்ற தென்பது
பொருள். (64)

(அ-கை)—இங்ஙனஞ் சுருதிப் பிரமாணத்தால் ஜீவன் அவி
கருத பிரஹ்ம வடிவனேல் பிரகிருதத் (ஆரம்பித்த)தில் யாதுண்
டாய தென்னும் வேட்கைக்கு ஜீவனே பரமாத்துமா வென்னும்
இவ்வேதுவால் வேற்றமை ஞான முண்டாகின்றதில்லை என்பது
வந்ததென்று கூறுகின்றார்.

உரைதரு மதனி னானே யுடலுறையுயிர் தனக்குப்
பிரமகா ரியம தென்னப் பிறிவுறு மதியதின்றும்

(ப-ரை)—உரைதருமெதனினை-பரமான்மாவே ஜீவவடி
வாகப் பிரவேசித்ததென்னு மவ்வேதுவானே, உடலுறை யுயிர்
தனக்கு - சரீரத்துற்ற ஜீவனுக்கு, பிரம காரியமெதன்ன - பிரஹ்
மத்தின் காரியமா யிருத்தலினால், பிறிவுறுமதியதின்றும் - பிரஹ்
மத்தினும் வேறு என்ற புத்தியுண்டாகின்ற தின்று.

(ப-ம்)—பரமான்மாவான பிரஹ்மத்தின் காரியம் ஜீவன் என்
னும் புத்தியால் ஜீவன் பிரஹ்மத்தினும் அன்னியன் என்னும்
ஞான முண்டாகிறதில்லை. ஜீவன் பிரஹ்மத்தின் காரியமின்றாதலி
னால் என்பது பொருள். (64½)

(அ-கை)—அதன லுனக்கு வாய்த்த பொருள் யாதெனின்
ஒன்றைச் செய்யுளாற் கூறுகின்றார்.

புரையறு மெதனி னானே காரியம் பொருந்துறாதாய்
விரிவுறும்வி பின்ன புந்தி விகற்பமா யடைந்திடாதோ.

தப்பிலத னாலீண்டிவ் வுயிர்தனக்குத் தத்வமசி முதலி
னாடு, மப்பரம வான்மபத மதனோடும் வேற்றுமைய தபின
மாகச், செப்பவுறும் பொய்ம்மையெனும் புந்தியது சிறிதே
னுஞ் செறிந்துறாதா, முப்புதக மெனவுலகி லுரைதருமவ்.
வுரைகளினி லுணரலாமே. (66)

(ப-னா)—புரையறும் - குற்றமின்றிய, எதனினை - எவ்
வேதுவால், காரியம் பொருந்துறாதாய் - காரியத்தன்மையை
யடையாததாய், விரிவுறும்' - அநேகமாய் விரிந்த, விகற்பமாய் -
வேற்றுமையோடுங் கூடியதாய், விபின்னபுந்தி யடைந்திடா
தோ - ஜீவன் பிரஹ்மத்தினும் வேறு என்ற புத்தியை யடை
யானோ, தப்பிலதனால் - குற்றமின்றிய அவ்வேதுவான், சுண்டு
தத்துவமசி முதலினாடும் - இங்கே தத்துவமசி முதலிய மகா
வாக்கியங்களில், இவ்வுயிர் தனக்கு - இச்சீவனுக்கு, அப்பரமவா
ன்ம பத மதனோடும் - அப்பரமான்ம பதத்தினோடு, வேற்றுமை
யது-வேற்றுமையை, அபினமாக - சமானமாக, செப்ப-கூறுதலி
னால், உறும் - உண்டாகாகின்ற, பொய்ம்மை யெனும் புந்தியது-
மித்தை என்னும் புத்தியானது, சிறிதேனுஞ் செறிந்துறாதாய் -
அற்பமேனும் பொருந்தாதாய், உலகினில் - உலகத்தில், உப்பு
உதகம் என - லவணம் ஜலம் என்று, உரைதரு மவ்வுரைகளில் -
கூறுகின்ற அவ்வாக்கியங்களில், உணரலாம் - சமான வேற்றுமை
யோடுங் கூடின காரியத்திற்குள்ள மித்தையாத்தன்மையை.

(ப-ம்)—எதனாற் காரியத்தான் வேறு என்னு ஞான மின்
மையின் அதனாற் தத்துவமசியாதி வாக்கியங்களாற் சமான வேற்
றுமையாற் செய்யப்பட்ட மித்தையா புத்தி ஜீவனிடத்தின்று.
அதாவது பிரஹ்ம சமானாதி கரணயனேனும் ஜீவன் மித்தை
யன்று, எங்ஙனம் லவண ஜலங்கட்குக் காரிய காரண பாவத்தால்
நீரின் காரிய வுப்பிற்கு மித்தையா ஞான முண்டாமோ அங்ஙனம்

ஜீவப் பிரஹ்மங்கட்குக் காரிய காரண பாவ மின்மையின் ஜீவனுக்கு மித்தையாத்தன்மை இன்றென்பது பொருள். (66)

(அ-கை)—ஜீவன் பிரஹ்ம சமானாதி கரணயனேனும் மித்தையன்றெனச் சாதிக்க அவனுக்குக் காரியமாகிய விகாரத்தன்மை நிராகரிக்கப்பட்டது. அதனானேயே சர்வப் பிரகாரத்தானும் நிராகரிக்கப்பட்டதெனச் சித்தாந்தி கூறுகின்றார்.

பரசிவ காரி யத்வம் பாரிலிவ் வுயிர்த் தனக்குத் திரமுறத் தவிரு மாறு செய்திடப் பட்ட தெத்தா லுரைதரு மத்தா லிந்த வுடலுறை யுயிர்க்கெஞ் ஞான்றும் பரசிவ வருவ பேதங் கிஞ்சிலும் பற்றி டாதே. (67)

(ப-ரை)—எத்தால் - எவ்வேதுவான், பாரில் - உலகின்கண், உயிர் தனக்கு - ஜீவனுக்கு, பரசிவகாரியத்வம் - பரமான்மாவின் காரியத்தன்மை, திரமுற - திடமாக, தவிருமாறு - நீங்கும்படி, செய்திடப்பட்டது - செய்யப்பட்டதோ, உரை தருமத்தால் - கூறப்படு மவ்வேதுவான், எஞ்ஞான்றும் - எப்போதும், இந்த உடலுறை உயிர்க்கு - இச்சரீரத்துற்ற ஜீவனுக்கு, பரசிவ வருவ பேதம் - பரமேசுவர சொரூபத்தின் பேதம், கிஞ்சிலும் - அற்பமேனும், பற்றிடாது - பொருந்தாது.

(ப.ம்)—எதனா லிச்சீவனுக்குப் பிரஹ்ம விகாரத்தன்மை நிராகரிக்கப்பட்டதோ அதனாலிச்சரீரதாரியான ஜீவ பதார்த்தத்திற்குப் பரமேசுவர சொரூபத்தினும் வேறு விலக்கணமுடைமை யற்பமுமின்று. ஜீவன் அவிகிருத பிரஹ்ம சொரூபனெனக் கேட்கப்படுதலின் என்பது பொருள். (67)

(அ-கை)—“எப்பொழுதிவன் இதிற் சிறிது பேதத்தைச் செய்கின்றானோ அவனுக்குப் பயமுண்டாகின்றது. சுண்டு காண வற்பமுமின்று” எனப் பேதஞ் சிதறடிக்கப்பட்டமையின் ஜீவ பரங்களுக் கற்பபேதமு மின்றென்பதைக் கேட்டு புர்வ பகதி கேட்கின்றான்.

சிவன் தனக்குஞ் சிவந் தனக்கு மணுமாத் திரமுந் திகழ் தம்பான், மேவுஞ் சிறப்ப திலதாகி மிளிரு மாயினஞ் ஞான்றிங், காவை யதுநீ யெனல்போல விவனின்னெனவே பறைதலுறுந், தேவமறைபின் றிருமொழிகளென்னே திரட்டப் புகன்றனவே. (68)

(ப-னா)—சிவன் தனக்கும், சிவந் தனக்கும், தம்பால் திகழ்-தம்மிடத்து விளங்கும், மேவும் - பொருந்திய, சிறப்பு - விசேஷணம், அணுமாத் திரமும் - அணுவளவேனும், இலது - இன்று, ஆகிமிளிருமாயின் - இங்ஙனஞ் சிவசீவர்கள் வேற்றுமையின்றி ஒளிர்வராயின், அஞ்ஞான்று - அக்கால், இங்கு ஆவையது நீ யெனல் போல - இங்கு நீ யதுவா யிருக்கின்றாய் என்று கூறுவது போன்று, இவனின் னெனவே அறைதலுறும் - இவ்வான்மாவே நீ யென்று கூறுவதாயுள்ள, தேவமறையின்றிரு மொழிகள் - தெய்வத்தன்மையுடைய வேதாந்த மகா வாக்கியங்கள், என்னே திரட்டப் புகன்றன - எதனை யியற்றக் கூறுகின்றன?.

(ப-ம்)—ஜீவ பரங்களுக்கு அணு மாத் திரமும் பேத காரணமான சுவகந விசேஷணம் எக்காலின்றோ அக்கால் “தத்துவமசி” என்ற வசனமும் “இது வுனக்கு ஆன்மா அந்தர்யாமி அமிர்தம்” என்ற வசனமும் உனக்கு யாது கூறுகின்றன கூறுவாயாக. ஜீவ பரங்களுக்கற்ப பேதமு மிலதாங்கால் முன்பே வபேதமுடையனவாகும் அதனா லுபதேச மனர்த்த முடையதாகும் என்பது பூர்வ பகியின் கருத்து. (68)

(அ-கை)—சித்தாந்தி இக்கேள்வியைப் பரிகரிக்கின்றார். உயிரொடு பரற்குத் தம்மி லுள்ளதாம் பேதமான தயரணு வளவ தேதனு மிட்டம தாகுமாயி னுயிரொடு பரற்குப் பேத மொழிக்குமுட் கருத்து மேய வயர்மொழி யவைக ளாலே யொழித்திடற் கொண னாதன்றே.

(ப-னா)—உயிரொடு பரற்கு - ஜீவேசுவரர்களுக்கு, தம்மி லுள்ள தாம் - தம்மிடத்துள்ளதான, பேதமானது, அயர்-சிநிப,

அணுவளவதேனும் - அணுவளவாயினும், இட்டமதாசுமாயின் -
விரும்பப்படுமாயின், உயிரோடு பார்த்து - ஜீவேசுவர்களுக்கு
பேத மொழிக்கும் - உள்ள பேதத்தை அழிக்கும், உட்கருத்து
மேய - ஆந்தரதாற்பரியமுடைய, உயர்மொழி யவைகளாலே -
உன்னதமான அவ்வேதாந்த வாக்கியங்களால், ஒழித்திடற் கொ
ண்ணுதன்றே - அப்பேதம் நீக்க முடியதாகும்.

(ப-ம்)—ஜீவேசுவர்களுக்குப் பேத காரணம் பரமார்த்த
மாக வணுவளவேனு மிஷ்டமாயின் அதனைப் பரமான்மாவோடு
ஜீவனுக்கு வேற்றுமையை அழிக்குங் கருத்துடைய தத்துவமே
முதலிய வாக்கியங்களினால் நிராகரிக்க வொண்ணுதென்பது
பொருள். (69)

(அ-கை)—ஜீவ பாங்களுக்குப் பேத முண்மையாமேல் அது
வாக்கியத்தாற் றன்னொண்ணு தெனப்பட்டது. இனிப் பரமார்
த்த பேத நிராகரண சம்பவஞ் சாதிக்கின்றார்.

எதன தெக்குணந் தன்னிடத் திவண்டன் னாலுறுமற்
றதனி னாலுள தன்றொரு பொழுதுமங் கதன்றன்
னுதிநிராகர ணஞ்செய லுரையினு லிலதா
மெதனி னுலந்தக் குணஞ்சக சமொடிருந் திடுமோ. (70)

(ப-ரை)—எதனது - எக்குணியின், எக்குணம் - யாதொரு
குணமானது, இவண் - நண்டு, தன்னிடத்து - குணியில், தன் னு
லுறும் - தானே சுதந்திரமா யுண்டாயிற்றோ, ஒருபொழுதும் -
ஒருக்காலும், மற்றதனி னு லுளதன்று - வேறொன்று லுண்டான
தன்றோ, அங்கு - ஆண்டு, அதன் றன்னுதி நிராகரணஞ் செயல்-
பிகழும் அக்குணத்தின் றன்மையைக் கெடுத்தல், உரையினு லில
தாம் - வாக்கியத்தால் இன்றும், எதனி னால் - என்னெனின், அந்
தக் குணம், சகசமொ டிருந்திடும் - உடன்பிறந்ததா யிருக்
கின்றது.

(ப-ம்)—வியவகார காலத்தில் எப்பொருட்கு எக்குண
மியல்பாகத் தன்னிடமுளதோ ஒருபோதும் அன்னியத்தாலுண்

டானதன்றோ அச்சவாபாவிக குணம் வசனத்தினால் நீக்கமுடியாது. ஏனெனின் அப்பேத குணம் உபாதியானுண்டாகாமல் உடன் பிறந்தாகின்றதோ அதனால் வாக்கியத்தால் நிராகரிக்க ஒண்ணுதென்பது பொருள்.

(70)

(அ-கை)—ஆகேஷம், வாக்கியங் காரணமாதலினால் குணம் உடன் பிறந்ததேனும் அவ்வாக்கியங்களால் ஏன் நீக்கப்படமாட்டாதெனில் நண்டுக் கூறுகின்றார்.

எதனால் வசன மானவது மவபோ தகமாயோசு மதனா லேயே வத்துவினை யயலா யாற்ற லனுகாதாம் [தால் திதிநா சமதாந் தோடபய மதனாற் றிகழ்வத் தொலிவசத் விதமார் சகச குணமதனை வீடலிலதென் பதுதிடமே. (71)

(ப-ரை)—எதனால்-எக்காரணத்தால், வசனமானவது-வாக்கியமானது, அவபோதக மாயேயாரும் - உள்ள பொருளையே நன்றாக வறிவிக்கக் காரணமாமோ, அதனாலேயே - அவ்வேதுவானேயே, வத்துவினை - ஓர் பொருளை, அயலாய் ஆற்றல் - மற்றோர் பொருளாகச் செய்ய, அனுகாதாம் - வாக்கியம் சக்தியுடையதன்று, (அ-கை)—[சத்த சாமர்த்தியத்தால் வஸ்துவே இயல்பான குணத்தை நீக்கி விடுகவென்றிற் கூடாதெனக் கூறுகின்றார்.] திகழ்வத்து - விளங்கும் பொருள், ஒலி வசத்தால் - சத்த சாமர்த்தியத்தால், திதிநாச மதாந்தோடபயமதனால்-தனது இருப்பு நாசமாகுமென்னுந் தோஷத்தா லுண்டாம் பயத்தால், விதமார் சகசகுணமதனை - உடன்பிறந்த பேதகுணத்தை, வீடல் இலது என்பது திடம் - விடமாட்டாதென்பது சத்தியம்.

(ப-ம்)—அக்ஞாதார்த்தத்தை அறிவிப்பதாற் பிரமாணவடிவ தத்துவமசியாதி வாக்கியம் ; பிரமாணங்கள் விளக்குஞ் சபாவமாதலின் அறிவிப்பதேயாம் ஆகவின் ஜீவேசுவரர்களின் ஏகத் தன்மையைப் போதிப்பதன்றி யியற்றுங் காரணமாயின்று. ஏனெனின் வஸ்து சுருதி சாமர்த்தியத்தால் இயல்பாகப் பெறப்பட்ட குணபேதத்தை அனவஸ்தா தோஷ பயத்தால் விடுகிறதில்லை. உடன் றோன்றியது கெடுமேற் றனக்குங் கெடுண்டாம்.

“இரவியின் சூடுபோன்று பொருள்களி னியல்பு போக்கொணா தாம். ஆகாயப் பூப்போன்றோடு மியல்பி னீங்கிய பொருள்” என்று சுரேசராசாரிய ரவர்களாலு மங்ஙனங் கூறப்பட்டது. பேதஞ் சகசமாயின் நீங்காதெனப் பொருள். (71)

(அ-கை)—பேத முபாதியா லாக்கப்படிந் அதன் நீக்கம் வாக்கியத்தாலா மெனக் காட்டுகின்றார்.

எதனா லிவண மதனாலே யெழிலார் விடய குணம்விடய மதனோ டான்மா வதுதனிலே யறிவி லாதானவனாலே யதிரோ பிதமா மப்புவின்கட் பூவின் குணமா மதுபோன்றே யதுநீ யாவா யெனுமொழிதான தனை யழிக்கு மெனவறிநீ.

(ப-ரை)—எதனா லிவண மதனாலே - எதனால் பேதஞ் சகச மாயின் வாக்கியத்தாற் தள்ளமுடியாதோ வதனால், அறிவிலாதா னவனால் - விவேக ஞானமின்றியவனால், ஆன்மாவதுதனில்-தன் னிடத்தில், எழிலார் - அழகிய, விடயமதனோடு - விஷயத்தோடு, விடய குணம் - விஷயத்தின் குணமானது, அதிரோபிதமாம் - ஆரோபிக்கப்பட்ட ிள்ளது, அதனை - அவ்வாரோபித குணத்தை, அது நீயாவாய் எனுமொழிதான் - நீ யதுவா யிருக்கின்றாய் என் னுந் தத்துவமசி வாக்கியம், அழிக்குமென வறிநீ - நாசமாக்கு மென நீ அறிவாயாக, (எங்ஙனமெனின்) அப்புவின்கட் பூவின் குணமாமதுபோன்று - மூடபுந்தியனால் தண்ணீரி லாரோபிக்கப் பட்ட பூமியின் குணத்தை இது தண்ணீரின் குணமன்மெறன் னும் வாக்கியம் நீக்குவதைப் போன்று.

(ப-ம்)—சகச பேதம் வாக்கியத்தால் நீக்கப்படா வென்பது எதனாலோ அதனால் அவிவேகியால் தன்னிடத்தில் விஷயகுணம் விஷயத்தோடுங்கூட ஆரோபிக்கப்பட்ட பேத குணத்தைத் தத் துவமசி யென்னும் வாக்கியந் திரஸ்கரிக்கின்றது. அஃதெவ்வா றெனின் பிருதிவியே கந்தமுடையதாதலின் தண்ணீரி லாரோ பிக்கப்பட்ட கந்த குணத்தை வாக்கியம் நீக்குவதைப் போன்று. “அகம் பிரஹ்மாஸ்மி. ஸ்தூலமற்றது. அணுவற்றது. குறில ம். சத்தமற்றது. பரிசுமற்றது” என்னுமிவை முதலிய வாக்கி

யங்களும் அவிலேகத்தா லாரோபிக்கப்பட்டவனும் தர்மத்
தைச் சிதறடிப்பனவாய் அகண்டை கரசவஸ்து பரத்துவ முடை
யனவேயாம் எனப் பொருள். (72)

(அ-கை)—இங்ஙனம் வாக்கியத்திற்கு வஸ்து பரத்தன்மை
சித்தித்தலின் உபாசனா பரத்தன்மை யின்றெனச் சித்தித்த
தெனக் கூறுகின்றார்.

அதனாலேயே யவ்வசனம் திருட்டி விதியின் பரமன்றும்
துதைமா குணத்தின் வாதபர மன்று துதிவாத முமலவா
மிதுதா னீண்டு தேகமுறை யியமானனுக்கு பாசியென
வெதனால் விதிய தியம்பவிலை யதனாலேனவே யறிவாயால்.

(ப-ரை)—அதனாலேயே - அகண்டவஸ்து பரத்தன்மையி
னானே, அவ்வசனம் - அத்தத்துவமசி வாக்கியம், திருட்டி விதி
யின் பரமன்றும் - உபாசனாவிதி பரமானதன்று, எதனால், இது
தான் - இத்தத்துவமசி வாக்கியம், உபாசியெனா - நீ உபாசிப்பா
யாகவென்று, ஈண்டு - இங்கே, தேகமுறை யியமானனுக்கு -
தேகதாரியான ஜீவனுக்கு, விதியதியம்பவிலை - விதி பதத்தைக்
கூறவில்லை, அதனால், துதைமா குணத்தின் வாதபரமன்ற-நெரு
ங்கிய குணவாத பரமமன்று, துதிவாதமு மலவாம் - துதிவாத
பரமமன்றும், எனவே யறிவாயால் - என்று அறிகுதி.

(ப-ம்)—வாக்கியம் அகண்ட வஸ்து பரத்தன்மையதாதலின்
உபாசனாவிதி பரமன்று. ஏனெனின் இத்தத்துவமசி வாக்கியத்
தில் ஜீவன் பிரஹ்மமென வுபாசிக்க வேண்டியதாகக் ககர முத
லிய விதி பதமின்று. அதனாலேயே உபாசனா பரமும் குண
வாத பரமும் நீ இந்திரனா யிருக்கின்றாய் விஷ்ணுவா யிருக்கின்
றாய் என்று துதிவாத பரமமன்று. முக்கியார்த்தஞ் சித்தித்த
லின் கௌனார்த்த கற்பனை பொருத்தமன்றென்ப தபிப்பி
ராயம். (73)

(அ-கை)—இங்ஙன மாகுங்கால் விபரீத போதகத் தன்மையு
மின்றெனக் கூறுகின்றார்.

உலகின் காரண மாகிய வுண்மையே வுபாதியின் வசத் தாலே, யிலகுஞ் சீவனென் றொருபெய ரிசைந்திட லாயிடு மிதனூலீண், உலகின் காரண மெனவுரை சத்தினுக் குயிரின துருப்பான்மை, திலக மாமறை யியம்பிட லிலையெனத் தெரிந்துளந் தெளிவாயே. (74)

(ப-ரை)—உலக காரணமாகிய உண்மையே - ஜகத்காரணப் பிரஹ்மமே, உபாதியின் வசத்தால் - சரீரோபாதி வசத்தால், இலகுஞ் சீவனென்றொரு பெயரிசைந்திட லாயிடும் - வினங்கு கின்ற சீவனென்னு மோர் பெயரைப் பொருந்தும், ஈண்டு இத னால் - இவ்விடத் திங்ஙன மிருத்தலின், உலகின் காரணமென உரை சத்தினுக்கு - உலக காரணப் பிரஹ்மத்திற்கு, உயிரின துருப்பான்மை - ஜீவவடிவமாதலே, திலகமாமறை - உத்கிருஷ்ட வேதமானது, இயம்பிட லிலையென - பிரதி பாதிக்கவின்னென, தெரிந்துளந் தெளிவாய் - அறிந்து தெளிந்தஉளமுடையனாகுதி.

(ப-ம்)—உலக காரண பரமான்மா விரண்டு சரீரோபாதி வயத்தாற் சீவனென்னும் பெயர் பெறும் என்பதென ஒரு வேத னானே “காண்டற் கினியனே! இது முன் சத்தாகவே யிருந் தது” என வுலக காரணமா யாரம்பித்த பிரஹ்மம் ஜீவசொருப மடைந்திலது. மற்று யாது கூறுகின்றதெனின் ஜீவனென்னும் பெயரை யடைந்த பிரஹ்மத்தின் இயல்பான பிரஹ்மத் தன்மை யைப் போதிக்கின்றதென்பது பொருள். (74)

(அ-கை)—இனிக் கூறப்படு மேதுவானும் வாக்கியத்திற்கு விபரீத போதகத் தன்மை யின்றெனக் கூறுகின்றார்.

அணிமாதி குணமுடைய வகிலகா ரணமான வதற்குச் சீவ, னணிசுருபத் தன்மையினை யருமொழியு மறிவித்தே யனுரு மாயி, னணிமாதி குணமறைவ ததனாலிங் கிவற்கு மித்தை யதுவே யாகு, முணர்வாயல் லது சீவனுருப் பான்மை யிவற்குமித்தை யுளதா மென்றே. (75)

(ப-ரை)—அணிமாதி குணமுடைய - சூக்குமத்துவாதி குண முடையதான, அகில காரணமானவதற்கு - உலக காரணமான

பிரஹ்மத்திற்கு, அணி - அழகிய, சீவருபத்தன்மையினை - சீவ வடிவத்தன்மையினை, அருமொழியும் - அரிய தத்துவமசிவாக்கி யமும், அறிவித்தே யணுகுமாயின் - தெரிவித்தே பொருந்தி இருக்குமாயின், அதனால் - அவ்வேதுவான், இங்கு - ஈண்டு (தத் துவமசியாதி வாக்கியங்களால்,) அணிமாதி குணமறைவது - சூக் குமத்துவாதி குணமுடையதாகக் கூறுவது, மித்தையதுவேயா கும் - பொய்யாகும், உணர்வாய் - எனத்தெரிந்து கொள்ளுவா யாக, அல்லது - சூக்குமத்துவாதி குணமுடைமை சத்திய மெனின், இவற்கு - இப்பரமான்மாவிற்கு, சீவனுருப்பான்மை சிவசொருபமாயிருக்குந்தன்மை, மித்தையுளதா மென்று - பொய் யாயிருக்கின்றதென, உணர்வாய் - தெரிந்து கொள்ளுதி.

(ப-ம்)—சூக்குமத்துவாதி குண முடைய பிரஹ்மம் அவவடி வாயதென வாக்கியம் போதிக்கும் மேல் “அது இது சூக்கும மானது இவையெல்லாமிதன் வடிவம் அது சத்தியம் அது ஆன் மா” எனப் பின்னுள்ள விவை முதலிய வாக்கியங்கள் பிரஹ்மம் அணிமாதி குண முடையதாகக் கூறுதல் பொய்யாகும். அல்ல தணிமாதி குண முடைமை புகலப்பட்டதெனின் அக்காலிப் பிர ஹ்மம் ஜீவ வடிவுடையதா யிற்றென்பது பொய்யாகும். ஆக லின் பிரகிருதப் பிரஹ்மம் ஜீவத்துவமுடையதாயிற்றெனப் பிரதி பாதிப்பதன்று. (75)

(அ-க க)—இதனானும் விபரீத போதக மின்றெனக் கூறு கின்றார்.

தேசத்தனைச் சீவன தென்றறையு
நீசத்தது வென்னுமிந் நேர்மொழியா
லாசிற்புயிர்க் கிட்டம தாங்குடும்ப
பாசத்தை யறுத்திடல் புண்ணிலதே. (76)

(ப-ரை)—தேச அத்தனை - சுயம்பிரகாச பரமான்மாவை, சீவனது என்றறையும் - சீவ வடிவத்தை யடைந்ததெனக் கூறும், நீ அது சத்து என்னும் - நீ அதுவாயிருக்கின்ற யென்னும், இந்நேர்மொழியால் - இந்த நேர்மையான மகா வாக்கியத்தால்.

ஆ - ஆச்சரியம், சிற்றயிர்க்கு - சீவனுக்கு, இட்டமதாம் - பிரிந்
மான, குடும்ப பாசத்தை யறுத்திடல்-சம்சாரக் கட்டைச்சேதித்
தல், பண்ணிலது - செய்யவில்லை.

(ப-ம்)—பரமேசுவரனைச் சீவனாகச் சொல்லு மித்தத்துவ
மசிவாக்கியம் இச்சீவன் விரும்புவதான சம்சாரகாரணவஞ்ஞான
நாசத்தைச் செய்ததாகாது. அதனால் வாக்கியம் விபரீதத்
தைப் போதிக்காதெனப் பொருள். (76)

(அ-கை)—அல்லது வாக்கியத்திலுள்ள பத சம்பந்த பரியா
லோசனை யானும் விபரீத போதக மின்றெனக் கூறுகின்றார்.

நீயாயுள்ளா யெனும்பதங்க ளிரண்டு நேர்ந்த பினமது
வென், மாயா மொழியி னொடுமருவி யதுநீயெனவே
மலர்ந்திடுமாந், தூயோப் பெயர்ச்சொ ரொழிலினொடுந்
தொடர்ச்சி யதனைத் தொடர்ந்திலகுந், சாயா விதனால்
சாந்தியுறும்பொழுது யோகஞ் சார்ந்திடுமே. (77)

(ப-ரை)—நீயாயுள்ளாயெனும் பதங்களிரண்டு நேர்ந்தபினம்
நீ இருக்கின்றா யென்னு மிரண்டு பதங்களுஞ் சேர்ந்த பின்னர்,
அது என் மாயா மொழியினொடு மருவி - அது என்ற தத்பதத்
தோடு சம்பந்த முற்று, அது நீ யெனவே மலர்ந்திடுமாம் - அது
யென விளங்கும், தூயேய் - நீ பரிசுத்தனே! (இது என்னியம
மெனின்,) பெயர்ச்சொல் - ஓர் பெயர்ச் சொல்லானது, தொழி
லினொடுந் தொடர்ச்சியதனைத் தொடர்ந்து - ஓர் வினைச்சொல்
லோடு முதலில் சம்பந்தமடைந்து, இலகும் - விளங்கும், சாயா
விதனால்-கெடாத வினையோடு கூடுதலான விக் நியமத்தால், சாந்
தியுறும் பொழுது-அபேகையின்றி யதாகுங்கால், யோகம் சார்ந்
திடும் - அது நீயாயிருக்கின்றா யெனப்பொருந்தும்.

(ப-ம்)—முன்னர் நீ இருக்கின்றாயென விரண்டு பதங்களும்
பரஸ்பரஞ் சேர்க்கையை யடைகின்றன. பின்னவை தத்பத
லகூரியவஸ்து நீயாயிருக்கின்றாயென அது யென்னுஞ் சத்தத்
தோடு சேருகின்றன. ஏனெனின் பெயர்ச் சொல்வினைச்
சொல்வினோடேயே சேருகின்றது. இஃது மென்றிமித்தமெனி

ன் இருக்கின்ற யென்பது முதலிய கிரியையினால் நிரபேக்ஷயா கின்றமையின். “ஆகாங்கு வாக்கிய மனர்த்தகமாகும்” என்னு நியாயத்தால் கிரியாபத மிருக்கின் வாக்கியம் நிரபேக்ஷ யாகின்ற தென்பது பொருள். (77)

(அ-கை)—கிரியா பதத்தோடுங் கூடிய வாக்கியம் பெயர்ப் பதங்களை அவாவாதெனச் சாதிக்கின்றார்.

இயங்கா நின்ற பெயர்தசநா நெனினுந் தொழில் திலதாகி, நயங்கான் றிடுஞ்சிற் சிறிதேனு நவிலு மாற்ற லிலதாகும், வியங்கோ ளாதி யிவைகளினில் விளம்ப வுரித்தாம் விதியாதி, மயங்கா ஞான சனகமிது வெதன லெனவே மதித்திடீ. (78)

(ப-ரை)—இயங்கா நின்ற பெயர் - விளங்குகின்ற பெயர்ச் சொல், தசநாநெனினும் - ஆயிரமேனும், தொழில் அது இல தாகில் - வினைச்சொல்லோடுங் கூடாததானால், நயங் கான்றிடுஞ் சிற்சிறிதேனும் - நன்மை பயப்பதாயவற்பப் பொருளையேனும், நவிலு மாற்றலிலதாகும் - கூறுஞ் சாமர்த்திய முடையதாகாது, எதனால், விதியாதி - விதி ஆசீர்வாத முதலியன, மயங்கா ஞான சனகம் - உண்மை ஞானகாரணம், இது, (அதனால்), வியங்கோ ளாதி யிவைகளில் - வியங்கோள் விசுதி முதலியவைகளினால், விளம்ப வுரித்தாம் - பொருளைக் கூறச்சமர்த்தமாம், எனவே, மதித்திடீ-நிச்சயஞ் செய்வாய்.

(ப-ம்)—வாக்கியம் வினைச்சொல்லோடு கூடாதாயின் அக் கால் பெயர்ப்பத மனைகமேனும் சிறிது பொருளையேனு நவச் சமர்த்துடைத்தன்று. மற்று நவலுஞ் சமர்த்துடைத்து யாதெ னின் வாக்கியத்துள்ள பதங்களினிடையில் ஆசீர்வாதம் ஏவல் என்பனவற்றை யுணர்த்தும் விசுதி அல்லது இருக்கின்றாய் இருக்கின்றேன் என்பது முதலிய வினைப்பதம் யாதானுமோர் பொருளைக் கூறுவதாம். ஏனெனின் அவ்விசுதியாதியே விதி நிஷேதப் பொருளின் ஞானத்தை யுண்டுபண்ணுவதாம். ஆகை யால் வாக்கி பத்துள்ள பதங்களின் சம்பந்தக் கிரமவாராய்ச்சியால் விபரீத போதகமின்றெனப் பொருள். (78)

(அ-கை)—முன்னர் நீ இருக்கின்றாய் என்றிரண்டு பதங்க
ளும் பாஸ்பராஞ் சேர்க்கையை யடைகின்றனவென்ற விவ்வர்த்தத்
தை பாணினீய சூத்திர வுபமானத்தாற் றிடப்படுத்துகின்றார்.

நீயெனு மதனி லேயே முன்னிலை நியம மாகத்
தூயவின் முனியுஞ் சாரச் சூத்திரத் தருளி னுனிங்
காயநல் லதனி னுனீ யசிபெனும் பதங்கண் முன்ன
மேயபின் னசிபி னோடு மதுவெனன் மிசிர மாமே. (79)

(ப-ரை)—தூயவின் முனியும் - சர்வக்ஞரானபாணினி மக
ரிஷியும், நீ யெனு மதனிலேயே - நீ என்னுஞ் சத்தத்தோடே
யே, முன்னிலை - இருக்கின்றாயென்பது முதலிய முன்னிலை
வினைச்சொல்லானது, நியமமாக - எப்போதும், சார - சேர
வேண்டுமென, சூத்திரத்தருளினுன் - வியாகரண சூத்திரத்திற்
கூறியிருக்கின்றார், இங்கு ஆய நல்லதனினால் - நண்டு அங்ஙன
மகரிஷியாற் கூறப்பட்டிருத்தலின், நீ அசி என்னும் பதங்கள்
முன்னம் ஏய-நீ இருக்கின்றாய் என்னுமிரண்டு பதங்களும் பாஸ்
பராஞ் சேர்க்கையை முன்னடைந்து, பின்-பின்னர், அசியிடு னோடு-
இருக்கின்ற யென்னும் பதத்தோடு - அது வெனன் மிசிரமாம்,
அது என்னும் பதம் சேர்க்கையுறும்.

(ப-ம்)—பாணினி பகவானும் முதலில் இருக்கின்றாய்
ஆகின்றாய் என்பன முதலிய வினைப்பதங்களை “உன்னில் உப
பதஞ் சமாநுதி காரணத்தில் ஸ்தானியிலும் மத்தியமம்” என்னு
மிச்சூத்திரத்தால் நியமமாக நீ யென்னும் பெயர்ப்பதத்திலேயே
சேர்ப்பிக்கின்றார். ஆகவின் முன்னர் நீ இருக்கின்றாயென விர
ண்டு பதங்களுஞ் சேர்க்கையுற்றுப் பின்னர் இருக்கின்ற யெனும்
பதத்தோடு அது வெனும்பதஞ் சேருகின்றது எனப் பொருள்.

(அ-கை)—நீ இருக்கின்ற யென்றிரண்டு பதங்களின் சம்
பந்தத்தின் பின்னரே அதுவாயிருக்கின்றாயென விரண்டு பதங்க
ளின் சம்பந்தம் என்ற விதற்கு யுக்தியைக் கூறுகின்றார்.

தனயன் குருவா லெஞ்ஞான்று சாற்றப் படுவனீயாவா,
யெனவிங் கென்னு வேனருளா லியம்பா யென்ன வஞ்
ஞான்றே, வினவ வேட்கை தனையுறுவன் விளம்பு மணிமா
தியகுணமார், கனவுண் மையதே யாவாயென் றருளுங்
கருணைக் கடருளே. (80)

(ப-ரை).--எஞ்ஞான்று - எக்காலத்து, குருவால், தனயன் -
சீடன், நீ ஆவாய்-நீ இருக்கின்றாய், எனச் சாற்றப்படுவன்-என்று
கூறப்படுகிறானே, அஞ்ஞான்று - அக்காலத்து, இங்கு - இச்சம்
சாரத்தில், என்னாவேன் - எதாகவிருக்கின்றேன், அருளால் -
கிருபையால், இயம்பாயென்ன - தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருள்
வீராகவென, வினவவேட்கைதனையுறுவன்-கேட்கும் பிரியமுடை
யவனாவன், (அவனுக்கு) கருணைக்கடல் - கிருபைக்கடலான குரு
மூர்த்தியானவர், விளம்பும் - சுருதியிற் பிரதிபாதிப்பதின்
அணிமாதிய குணமார்-சூக்ஷ்மத்துவ முதலிய குணங்களுடைய
கன உண்மையதே ஆவாய் - ஏகமாய் சத்தியமாயிருக்கும் பிர
ஹ்மமாகிய வதுவேயாயிருக்கின்றாய், என்று அருளும் - என்று
உபதேசித்தருளுவர்.

(ப-ம்).--குருவாற் சீடன் நீ இருக்கின்ற யெனப் போதிக்
கப்படின அக்கால் யான்யாதாயிருக்கின்றேன் அதனை யருளல்
வேண்டுமென எதிர்முகமாகின்றான். பின்னர் குருமூர்த்தி “இது
முன் சத்தாகவே இருந்தது” எனத்துடங்கப்பட்ட அணிமாதி
குணங்களையுடைய அந்தப் பிரஹ்மமாயிருக்கின்றாய் என்று உப
தேசித்தருள்கின்றாரென்பது பொருள் (80)

(அ-கை).--வாக்கியம் விபரீத போதகஞ் செய்வதன்றென்ப
தையு பசம்மரிக்கின்றார்.

நீயெனுந் தொனியி னாலே நிகழ்த்திடு மதற்கு மெத்தா
லேயது வென்னும் வேதவிரும் பொருட் டன்மை தன்னை
யாயநன் மொழியும் போதிப்பித்திடு மதனி னானே
நேயசத் ததற்குச் சீவத் தன்மையை நிகழ்த்தி டாதே. (81)

(ப-ரை)—ஆய நன்மொழி - நன்மை பயப்பதாய் தத்துவ மசி வாக்கியம், எத்தால் - எவ்வேதுவால், நீ யெனுந் தொனியி னாலே நிகழ்த்திடுமதற்கு - நீ யென்னுஞ் சத்த வாச்சியனான ஜீவ னுக்கு, அதுவென்னும் - அதுவெனப் படுவதான, வேதவிரும் பொருள் தன்மை தன்னை - வேதப் பிரதிபாத்திய பெருமை வாய்ந்த பரமாத்மாவின் தன்மையை, போதிப்பித்திடும் - அறி வித்திடும்மோ, அதனினுன் - அவ்வேதுவால், நேயசத்ததற்கு-விரு ம்பத்தக்க சத்தான பிரஹ்மத்திற்கு, சீவத்தன்மையை - சீவவடி வத்தை, நிகழ்த்திடாது - கூறமாட்டாது.

(ப-ம்)—எதனால் தத்துவமசி வாக்கியம் நீ யென்னுஞ் சத் தப்பிரதி பாத்தியமான துவம்பத லக்ஷிய பிரத்தியகான் மாவைப் பிரஹ்ம வடிவாகக் கூறுகின்றதோ அதனால் சத்துருபப்பிரஹ்மம் துவம்பத வாச்சிய வடிவமெனக் கூறவில்லை. ஆகையாற்றத் துவ மசிவாக்கியம் விபரீத போதகமு மன்றென்பது பொருள் (81)

(அ-கை)—சீவனெப்போதும் விகார மற்ற பிரஹ்ம வடி வனே லுபதேசிக்காமலே தனது விகாரமற்ற பிரஹ்மவடிவத்தை ஏன் அறிகின்றானின்றெனயாது பூர்வ பக்ஷியினுற் பூர்வங் கூறப் பட்டதோ அதைப் பரிகரிக்கின்றார்.

சீவன்றனது விந்தியங்க ளெந்த ஞான்றுஞ் சிறுவிடய மேவியலையு மியல்பாயே யதனா லிவன்றன் மிளிருருவ மாவவறிவ திலனதனா லதுநீ யசியென் மொழியாலே மேவவறிவித் திடப்படுமென் னுளத்தின் மிசையே கொள் [ஞதியால்.

(ப-ரை)—எந்தஞான்றும் - எப்போதும், இயல்பாய் - சுபா வமாக, சீவன்றனது விந்தியங்கள் - சீவனது போகசாதனமான கரணங்கள், சிறுவிடயம் மேவி - அற்ப விடயங்களைச் சுகசாதன மெனக்கருதிப்பற்றிக் கொண்டு, அலையும் - நாய் எனும்பு கொண் டலையுமாறு வழலும், அதனால், இவன்றன் மிளிருருவம் - இச் சீவனது சுயம் பிரகாச பிரஹ்ம வடிவத்தை, ஆவ - ஆச்சரியம், அறிவதிலன் - அறிகின்றிலன், அதனால் - அறியாமையால், அத

நீ அசி என் மொழியாலே - அது நீ யாபிருக்கின்றாய் என்னுந் தத்துவமசி வாக்கியத்தால். மேவ - மனஞ் சம்மதிப்ப, அறிவித் திடப்படும் - அவனுக்குப் பிரஹ்மம் அறிவிக்கப்படுகின்றது, என்று, உளத்தின் மிசையே கொள்ளுதியால் - மனதில் நிச்சயிப் பாயாக-

(ப-ம்)—ஜீவனது வீந்திரியங்களியல் பாகவே யெப்பொழு தும் விடயத்தை நோக்கிச் செல்கின்றன. அதனாலிச் சீவன் றனது வியல்பான பிரஹ்ம வடிவத்தை யறிகின்றிலன். ஆகை யாற்றத் துவமசியாதி வாக்கியத்தாலு பசாந்த சித்த முடையானுக் குப் பிரஹ்மம் போதிக்கப்படுகின்ற தென்பது பொருள். (82)

(அ-கை)—முக்குணத் மகவீந்திரியங்கள் அனான் மாவை விஷயமாக்குகின்றமையின் ஜீவன் தனது பிரஹ்மத் தன்மையை யுபதேச மின்றி யறியமாட்டானென யுத்திகூறி இனி வீந்திரியங் கள் வெளிமுகமுடையன என்பன முதலிய சுருதி வாக்கியங்களும் ஈண்டுப் பிரமாண மெனக் கூறுகின்றார்.

வெளிமுக முதலவாக வெகுமறை வசனத்தோடு முளம்விட யமதி னாவாய் நதியினி லுடற்றல் போல வுளமது தன்னு லேந்து பொறியொளி யொடுக்கல் போன்ற வளவறு மிருதி யீதின் மானமென் றறி திரீயும். (82)

(ப-ரை)—வெளிமுக முதலவாக-வெளிப் பார்வையையுடை யனவாக வென்பது முதல், வெகு மறை வசனத்தோடும் - அநேக வேதவசனப் பிரமாணத்தோடும், நாவாய் - யடகை, நதியினில் - ஆற்றில், உடற்றல் போல - காற்று இழுத்துச் செல்லுவது போன்று, விடயமதில் உளம் - விடயத்தைக் கருதுகின்ற மனம், (என்றும்) உளமது தன்னால் - மனதால், ஐந்து பொறியொளி யொடுக்கல் - ஐந்திந்திரியங்களின் ஞானத்தை யடக்குதல், (என் றும்), போன்ற - (இவை) போன்ற, அளவறுமிருதி - அநேக ஸ்மிருதியும், ஈதின் - ஈதற்கு, மான மென்றறிதிரீயும் - பிரமாண மென நீ அறிவாயாக:

(ப-ம்)—இப்பொருளில் “சுயம்பு இந்திரியங்களை வெளி முகமாகப் பீடித்தார் ஆகையால் வெளி நாட்டமுடையன ஆன்மாவை யன்று, என்பன முதலியவைதிக வாக்கியங்களும், “எங்ஙனம் தண்ணீரிலுள்ள ஓடத்தைக் காற்று இங்கு மங்கு மலைக்கின்றதோ அங்ஙனம் விஷயங்களிற் செல்லுகின்ற விந்திரியங்களின் பின் வெளி விஷயங் குறித்தும் மனஞ் செல்லுகின்றதோ அது விந்த நிர்ப்பாக்கிய புருஷனது பிரக்ஞையை யழிக்கின்றது. ஆகையா லெவனது விந்திரியங்கள் வெளிவிஷயங்களினின்று மடக்கப்பட்டனவோ அந்தப் பரம வீரக்தசன்னியாசிக்குக் குருவா லுபதேசிக்கப்பட்ட வித்தை நன்றாய் நிலைத்துப் பல முடையதாகின்றது.” என்று பரம குரு பகவான் வாக்கியமான ஸ்மிருதியும் பிரமாணமாம் “மனதோடும் இந்திரிய சமூகத்தை சர்வதேசத்தினின்றுத் திருப்பித்தையமுடைய புத்தியினால் மெள்ள மெள்ள அடக்கவேண்டும்” என்னும் வாக்கியம் உளமது தன்னாலேந்து பொறியொளி யொடுக்கல் எனச் சூசிப்பிக்கப்பட்டது, இந்திரியங்கள் வெளி விஷய முடைமையானும் அனாதி அஞ்ஞானத்தால் மறைக்கப்பட்டமையானும் ஜீவனது பிரஹ்ம வடிவத்தன்மையின் உபதேச மின்றி அறியப் படுவதின் நென்பது பொருள். (83)

(அ-கை)—ஆக்ஷேபம் ஜீவன் மூன்று காலமும் பிரஹ்ம வடிவனேல் இக்கற்பனை யுண்டாகாது. ஆதலின் அஃதன்மென வாசங்கித்து ஜீவனுக்குப் பிரஹ்மத் தன்மை எப்போது முண்டென்பதிற் சுருதியைப் பிரமாணிக்கின்றார்.

இம்மாத் திரத்திற் பேதமுளதினிய வுயிர்க்குப் பரமான்ம, சின்மாத் திரத்தி னொடுமெனவே செப்பாதிதனை யொழிந்திடுநீ, நன்மாத் திரத்தை யுபதேச நவிலுமுனம் பின் னனந்தலையுஞ், சன்மாத் திரத்தி னிவனயலன் மெனவே சாற்றக் கேட்பதனால் (84)

(ப-ரை)—இம்மாத் திரத்தில் - இவ்வளவு பிரமாண மாத் திரத்தால் - இனிய வுயிர்க்கு - இனிய ஜீவனுக்கு, பரமான்ம

சின்மாத்திரத்தினொடும் - சைதன்னியவடிவ பரமான்மாவோடு, பேதமுளது, எனவே - என்று, நீ இதனைச் செப்பாது ஒழிந்திடு - நீ இப்பேதத்தைக் கூறுது ஒழிவாயாக, நன் மாத்திரத்தை - பெருமையுடைய ஜீவபரங்களின் ஐக்கியத்தை - உபதேசம் நவிலு முனம் - உபதேசிப்பதற்கு முன்னும், பின் - பின்னரும், நனந்தலையும் - மத்தியிலும், இவன் - இச்சீவன், சன் மாத்திரத்தின் - சத்தா மாத்திர பிரஹ்மத்தினும், அயலன் நெனவே - அன்னிய னன்னெனவே, சாற்றக் கேட்பதனால் - சுருதி கூறக் கேட்கப்படுவதனால்.

(ப-ம்)—இப்பிரமாண மாத்திரத்தான் ஜீவன் பிரஹ்மத்தினன்னிய னன்னெனக் கூறத்தக்கதன்று. உபதேசத்தின் முன்னும் பின்னும் மத்தியமாகிய மூன்று காலத்திலும் ஜீவன் பரமான்மாவினு மனன்யனாக “பிரஹ்மமாகவே யிருந்துகொண்டு பிரஹ்மத்தை யடைகின்றான். விமுக்தனும் விடுபடுகின்றான்” என்னுஞ் சுருதியாற் கேட்கப்படுகின்றான், ஆகையாற் சீவன் பரமான்மாவினு மற்றபடி மன்னியனன்னெனப் பொருள். (84)

(அ-கை)—அங்ஙனமா மேல் எப்போதும் பிரஹ்மமாயிருத்தலும் உபதேசத்தை விரும்புதலும் ஜீவனுக்கு விருத்தமெனவா சங்கித்து அவ்விரண்டு மவிரோத மெனத்திருஷ்டாந்தத்தோடுங் கூறுகின்றார்.

விரும்பிக் குருபோதனை யான்ம விமல ஞானம் பரம் பொற் சிவத் தன்மையு மென்றும் பகைய தின்றாய்க், குரம் பைக் குளனுக்கிவ் விரண்டையுங் கூறலாகுந், தரம்பெற் றவரிரகு நந்தனன் றன்னின் மாதோ. (85)

(ப-ரை)—குரு போதனை விரும்பி - ஆசாரியனுப தேசத் தின் அபேகையால், விமல ஆன்மஞானம் - பரிசுத்த ஆன்மாவின் யதார்த்த ஞானமும், பரம்-மேலான, பொன்-அழகிய, சிவத் தன்மையும் - எப்போதுஞ் சிவமாயிருத்தலும், என்றும் - எக்காலத்தும், பகையதின்றாய் - விரோத மின்றி, குரம்பைக் குளனுக்கு - சரீர தாரியான ஜீவனுக்கு, இவ்விரண்டையுங் கூறலா

கும் - உபதேச வபேகையும் எப்போதுஞ் சிவமாயிருத்தலுமாகிய இவ்விரண்டையும் கூறலாகும், [எங்ஙனமெனின்] ரகுநந்தனன் ராமபிரான், தாம் பெற்ற அரிதன்னில் - மேலாகிய விஷ்ணுத் தன்மையை அடைந்தாற்போல.

(ப-ம்)—சுருதி யுபதேசம் ஆசாரிய வுபதேசம் ஆகிய இவைகளினால் தனக்குப் பிரஹ்மஞானமும் மூன்று காலத்திலும் பிரஹ்மமாயிருத்தலும் ஆகிய இவ்விரண்டும் ஜீவனுக்கு அலிரோதமெனக்கூறத்தக்கது. எங்ஙனமெனின் ஸ்ரீராமருக் கெப்போதும் விஷ்ணுத் தன்மையிருப்பினும் ராவண சம்மாரப் பொருட்டு மித்தையான மனிதவுபாதி வசத்தால் நான் தசரதருடைய புத்திரனானராமனாயிருக்கின்றேன் எனச் சரீர வபிமானியாய்த் தனது விஷ்ணுத் தன்மையை யறிகின்றிலர், இராவண சம்மாரானந்தரம் ஆகாயத்தில் பிரஹ்மாதி தேவதைகள் கூடித் துதித்தலான காரணத்தினால் இராமருடைய விஷ்ணுத் தன்மையை யறிவித்தார்கள். அக்கால் ராமர் தனது விஷ்ணுத் தன்மையை நன்றா யறிந்தவரானார். அங்ஙனமே ஈண்டு முபதேச வேட்கையாற் பிரஹ்மத் தன்மை யறியப்படுகின்றதெனப்பொருள். (85)

(அ-கை)—இங்ஙனம் வாக்கியம் அகண்டை காசவஸ்து பரமாயதெனப்புகன்று இனிச்சிம்மாவ லோகன நியாயத்தால் உபாசனாவிதிபர மென்பவையனுவதித்துத் தூஷிக்கின்றார்.

சத்துபா சனையு யிர்க்கு விதித்திடுந் தகைமைத்தாயே மெத்துரைக் கருத்த மெற்கு மினிர்ந்திடு மதனினை சித்துயிர் பிரமரூபத் தன்மையைச் செறியவேபோ தித்திட லிலையென் முன்னந் தெரித்தது தெளிவின் றுமால்.

(ப-ரை)—உயிர்க்கு - ஜீவனுக்கு, சத்து பாச - பிரஹ்மோபாசனையை, விதித்திடுந் தகைமைத்தாய் - விதிக்குந் தன்மையாய், மெத்து உரைக்கு-உயர்ந்த மகாவாக்கியத்திற்கு, அருத்தம் எற்கு மினிர்ந்திடும் - பொருள் எனக்கு விளங்குகின்றது, அதனினுன் - அவ்வேது வான், சித்துயிர் - சித்துவடிவ ஜீவன், பிரமரூபத் தன்மையைச் செறிய - பிரஹ்ம வடிவத் தன்மையைப்

பொருந்தும் பொருட்டு, போதித்திடலில் - மகாவாக்கியம் கூற வில்லை, என் - என்று, முன்னந் தெரித்தது - முன் கூறப்பட்ட ஆகேஷபமானது, தெளிவின்றாமால் - சுருதி சுவானுபவங்களை நிச்சயித்துக் கூறுங் கூற்றன்றும்.

(ப-ம்)—இத்தத்துவம சிவாக்கியம் உபாசனையை விதிப்பதாக எனக்கு விளங்குகின்றமையின் ஜீவனுக்குப் பிரஹ்ம வடிவத்தைப் போதிப்பதின்றெனப் பூர்வவாதியாது பூர்வங் கூறினானே அது பொருத்தமின்றிய தென்பது பொருள்.

(அ-கை)—எதனாலுபாசனா விதிபரத்துவமின்றெனின் விதிபதங் கூறப்படாமையானெனச் சித்தாந்தி கூறுகின்றார். (86)

சத்து யாசியென் றிவண்மறை சாற்றுத லுனக்கின்
றத்து நீயென விம்மறை யறைந்திடு மதனாற்
சத்து பாசனைக் கருமத்தின் விதிநசைத் தகைமை
மெத்த வேயிலை யென்பது மித்தையன் றுணர்நீ (87)

(ப-ரை)—இவண் - ஈண்டு, மறை - இத்தத்துவமசிவாக்கியத்தில், சத்துபாசியென்று-பிரஹ்மத்தை உபாசிப்பாயாகவென, உனக்கு, சாற்றுதல் - கூறுதல், இன்று - இன்றும். (ஏனெனின்) அத்துநீயென - அது நீயாயிருக்கின்றாயென்று, இம்மறையறைந்திடுமதனால் - இத்தத்துவமசிவாக்கியங்கூறுவதனால், (ஆகையால்) சத்துபாசனைக் கருமத்தின் - பிரஹ்மோபாசனாகருமத்தினது, விதிநசைத்தகைமை - விதியை விதிக்கும் விருப்பம், மெத்தவேயிலையென்பது - அக்தியந்தம் இம் மகாவாக்கியத்திற்கின்றென்று யாது எம்மான் முற்கூறப்பட்டதோ அது, மித்தையன்று - சத்தியமென, உணர் நீ - நீ உணர்வாயாக.

(ப-ம்)—இத் தத்துவமசிவாக்கியத்தில் சத்தையுபாசிப்பாயாக வென விதிபதங் கேட்கப்படவில்லை; மற்றியாதெனின் அதுவாக நீ இருக்கின்றாய் என உள்ளதை யுபதேசிப்பதான சுருதியே யுண்டு. ஆகலின் பிரஹ்மத்தை உபாசித்தலான பிரஹ்மோபாசனாகர்மத்தை விதிப்பதன்றென்பது பொருள். (87)

(அ-கை)—விதிபதங் கேட்கப்படாமையான் உபாசனாபரத் துவ முடையதன்றெனின் அக்கால் விதிபதஞ் சேத்துக்கொள் வேமெனின் ஆண்டுக் கூறுகின்றார்.

அதனினல் வரவை யெவணிநுந் தேனு மாற்றிடப் படு மென வாயி, னதுபயன் சிறிதுந் தருவதிங் கிலை புன் னலை மனப் புருடனா லுளுற்று, மதுதனக் கெதனான் மறையினற் றகைமை யணுகிட வில்லையா மெனவே, முதுமறை யறியு முதுவர்தம் மொழியு முளதெனமனந்தனி னுணரே. (88)

(ப-ரை)—அதனின் - அவ்விதிபதத்தினது, நல்வரவை - நன்றாகக் கொண்டுவருதலை, எவணிநுந்தேனும் - எவ்விடத்தினி ன்றேனும், ஆற்றிடப்படுமெனவாயின் - செய்யப்படுகின்றதெ னின், எதனான் - எக்காரணத்தால், புன்னலைப் புருடனா லு ளுந் தும்-அற்பத்தன்மையான புருடனாற் செய்யப்படும், அது தன க்கு - விதிபதத்தோடுற்ற அவ்வாக்கியத்திற்கு, மறையினற்றகை மை - நல்ல வேதத் தன்மையானது, அணுகிடவில்லையாம்-பொ துதலின்றும், (அதனால்) அது பயன்சிறிதுந்தருவதிங்கிலை-நாண்டு அதுபயனை அற்பமேனுந் தருவதின்றும், எனவே-என்று, முது மறை யறியும் - அனாதிவேதத்தை யுணர்ந்த, முதுவர்தம் மொ ழியுமுளதென - புருடனாற் செய்யப்பட்ட வாக்கியம் பலன் றாரதென்று முனிவரது வாக்கியமுமுண்டென, மனந்தனி லு னரே - மனதிற் கருதுவாயாக.

(ப-ம்)—அவ் விதிபதத்தை யாண்டிருந்தேனுங் கொணர் ந்து இத்தத்துவமசிவாக்கியத்திற் சேர்த்துக்கொள்வேமெனின் அக்கால் அவ்விதிவதம் அனர்த்தமுடையதேயாகும். ஏனெனின் வேதம் அபௌர்ஷேயமாதலின் புருடனாற் செய்யப்பட்டதற் குச் சுருதித்தன்மையின்று என வேதத்தை யுணர்ந்தவரது அபிப் பிராயமாம். ஆகலின் விதிபதத்தைக்கொண்டுகூட்டலான அத் தியாகாரஞ் செய்தல் பொருத்தமின்றென்பது பொருள். (88)

(அ-கை)—ஆக்ஷேபம் அங்ஙனமேனும் வாக்கியத்தின் பரி பூர்த்திக்குக் காரணமாதலின் கொண்டு கூட்டல் எங்ஙனம் அன ர்த்த முடையதாகுமெனிற் கூறுகின்றார்.

இந்தநன் மொழியுந் தன்னரும் பொருளை யின்புறப் புருடனின் பொருட்டாய்ச், சந்தத மறிவித்திடுவதற் கரிய சமர்த்தமென் னின்றடா வெதனான், மந்திர மறைய தறைந் திடா திருந்து மற்றிடத் திருந்தொரு விதியின், மந்திர வரவை யுன்றனான் மிகவுந்தகுந்திடப் புரிந்திடப் படுமே.

(ப-ரை)—அடா - அடே! இந்த நன்மொழியும் - இம்மகா வாக்கியம், தன்னரும்பொருளை - தனதருமைவாய்ந்த வர்த் தத்தை இன்புற - வருத்தமின்றி, புருடனின் பொருட்டாய் - முழுக்ஷுவான புருடனின் பொருட்டு, சந்ததம் - என்றும், அறி வித்திடுவதற்கு - போதிப்பிக்க, சமர்த்தம் என் இன்று - சாமர்த் திய முடையதன்றாவென்ன? மந்திரமறையது அறைந்திடாதிரு ந்தும் - இரகசியமான வேதங் கூறுதிருந்தும், ஒரு விதியின் - ஒப்பற்ற அத்தியாகார விதியால், மற்றிடத்திருந்து - வேறே ரிடத்தினின்றும், தந்திரவாவை - வேதவாக்கியத்தின் கொண்டு கூட்டலை, உன்றனால் - உன்னால், மிகவும், தகுந்திடப் புரிந்தி டப்படும், தகுதியாகச் செய்யப்படுகின்றது, ஏதனால், (அதனா லென்றவண்ணம்.)

(ப-ம்)—அடே என்றது தாழ்ந்த விளி, இத்தத்துவமசிவாக் கியந் தனது அருத்தமான பிரத்தியக் பிரஹ்மங்களின் ஏகத்தன் மையை அதிகாரிக்குப் போதிக்கச் சாமர்த்தியமற்றதா? எச்சா மர்த்தியமின்மையாற் கேட்கப்படாவிடினும் விதிபதத்தின் அத் தியாகாரஞ் செய்யப்படுகின்றதோ அச்சாமர்த்தியமற்றதாவென ஆக்ஷரகம். ஆகலின் விதிபதமின்றேனும் அருத்த பரிபூர்த்தி யாகின்றமையின் விதிபதத்தின் அத்தியாகார வபேக்ஷையின் றென்பது பொருள்.

(89)

(அ-கை)—விதிபதாத்தியாகார வபேக்ஷையின்றென வே றேதுவைக் கூறுகின்றார்.

சுருதநன் மொழியை யொழித்திவண் மீண்டுச் சுருதமி லாதகற் பணையுஞ், சுருதியின் பொருளைக் கற்றநற் றவர்கள் சொற்றசம் மதமதன் றதனாற், சுருதியிற் பீரிய முறுமரி யவனாற் சுருதியின் வதனரின் றெழலை, யரிதுற வுளத்திற் கொள்ளறெள் ளிமையா மகத்தெழல் கொளறெளி வலவே.

(ப-ரை)—இவண் - சுண்டு, சுருதநன்மொழியை யொழித்து - கேட்கப்பட்ட நல்ல வசனத்தை நீக்கிவிடுதலும், மீண்டுபின்னரும், சுருதமிலாத கற்பனையும் - கேட்கப்படாததைக் கற்பித்தலும், சுருதியின் பொருளைக்கற்ற - வேதார்த்தத்தை யுணர்ந்த, நற்றவர்கள் சொற்ற - நல்ல தவ சிரோஷ்டார்கள் கூறுகின்ற, சம்மதமதன்று - சம்மதமும் அதுவன்று, அதனால், சுருதியிற் பிரியமுறும் அரியவனால்-வேதத்திற் சிரத்தையுடைய முழுக்ஷுவால், சுருதியின் வதனநின்றெழலை-சுருதியின் முகத்தினின்று முண்டானதையே, அரிதுறவுளத்திற்கொள்ளல் - அன்போடு மனதிற்கொள்ளுதல், தெள்ளிமையாம் - தெளிவுடைமையாம், அகத்து எழல் கொளல் - மனதிற்குருன்றியவண்ணங் கொள்ளுதல், தெளிவல - ஒழுங்கன்று.

(ப-ம்)—விதிபதாத்தியாகார பக்ஷத்தில் இதுவும் பெரிய தோஷமாம் கேட்கப்பட்ட பொருளின் நீக்கமும் கேட்கப்படாத வருத்த கற்பனையும் வேத வித்துக்களின் சம்மதமன்று. ஆகவின் சுருதியிற் சிரத்தையுடையோனால் சுருதி கூறியவண்ணங் கொள்ளவேண்டுமென்றித் தனது புத்தி நிச்சவண்ணங் கூடாதென்பது பொருள். (90)

(அ-கை)—தத்துவமசிவாக்கியத்தில் விதிபதங்கேட்கப்படாமையானும் விதிபதத்தைச் சேர்த்தலு நியாயமின்மையானும் அவ்வாக்கியம் உபாசனாவிதிபரமன்று. ஆயின் அகண்டை காசவஸ்து பரமானது என விவ்வளவாற் சாதிக்கப்பட்டது. ஆண்டிஃதா சங்கையாம் தத்துவமசிவாக்கியம் வஸ்து பரமாயின் வஸ்து கொள்ளவும் தள்ளவும் விஷயமாகாமையின் வாக்கியம் புருஷார்த்தமின்றாயதாகும் விதிபரமாயினோ புருஷரின் பிரவிருத்தி பிரயோஜனமாம். ஏனெனின் பிரயோஜனம் பிரவிருத்தி நிவிருத்திகளாற் சாதிக்கப்படுதலினாலாம். என்பது பொருத்தமின்றிய தெனச் சித்தார்த்தவாதிகள் நினைக்கின்றவர்களாய் வாக்கியம் வஸ்துபரத்தன்மையதேனும் சர்வ அனர்த்தகாரண அஞ்ஞான நிவர்த்தியான பரம புருஷார்த்தகாரணமாக நினைக்கின்றார்களெனச் சித்தாந்தி கூறுகிறார்.

மருமறை புருடன் றனக்குவெஞ் சன்ன மரணகா
ரணமதா யனர்த்தம், புரிதரு முடலி னகமெனு மதியைப்
போக்கிச் சன்மயமதாஞ் சிவத்தின், பெருமதி யதனை
த்தெரிதரத் தருகும் பிரிதரும் புருடனுக் குரிய, பெருமித
மதன்றன் பொருட்டதே யாகிப் பிறங்கிடு மெனமனத்
துணரே. (91)

(ப-ரை)—மருமறை - இரகசியார்த்தங்களையுடைய வேத
வாக்கியமானது, புருடன் றனக்கு-முழுக் புருஷனுக்கு, வெம்-
கொடிய, சன்னமரணகாரணமதாய்-பிறப்பிறப்பிற்குக் காரணமா
னதாய், அனர்த்தம் புரிதரும்-அனிஷ்டத்தைச் செய்வதான, உட
லினகமெனுமதியை - சரீரத்துள்ள ஆன்ம புத்தியை, போக்கி -
கெடுத்து, சன்மயமதாம் சிவத்தின்பெருமதியதனை - சத்தா
மாத்திரமான சிவத்தின் ஒப்பற்றஞானத்தினை, தெரிதரத் தரு
கும் - நன்றாக உண்டுபண்ணும். (ஆதலின் வாக்கியம்) பிரிதரும்
புருடனுக்குரிய - உவமையற்ற புருடனுக்குரித்தான, பெருமித
மதன் றன்பொருட்டதேயாகி-பெரிய புருடார்த்தத்தின் காரண
மாய், பிறங்கிடுமென மனத்துணர் - விளங்குமென இதயத்தின்
கண்ணுணர்வாய்நீ.

(ப-ம்)—புருடனுக்கனந்தவனர்த்தம் புரிவதாயும் பிறப்பிறப்
பிற்குக் காரணமாயும் இராரின்ற உடம்பிலுள்ள ஆன்ம புத்
தியைக் கெடுத்துச் சன்மாத்திர வான்மஞானத்தைக் கொடுக்
குஞ் சுருதியானது பெரிய நன்மைக்கேதுவாகின்றது. ஏனெ
னின் வாக்கியத்தாலுண்டாயஞானம் மோக்ஷகாரணமாதலின
லாம் எனப் பொருள். (91)

(அ-கை)—ஆக்ஷேபம் இங்ஙனமேனும் தத்துவமசிவாக்கியம்
புருடார்த்த காரணமாகாது. மிக முயன்று தத்துவம சிவாக்கி
யத்தை யடிக்கடி சிவணித்தயாங்கள் அனர்த்தகாரண வஞ்ஞா
னம் நீங்கப்பெற்றிலேமாதலின் என்றசங்கித்துப் பாபத்தால்
மூடுண்ட புத்தியுடையோர்க்கே அங்ஙனமாம், ஈசுவர பத்தர்க
ளான பரமாம்சர்கள் பாபமின்றிய வராதலின் ஒருதராஞ் சிவ

ணஞ் செம்தலினுனும் அனுபவமுடிவான ஞானேற்பத்தி உண்டா கின்றமையின் அங்ஙனம் அன்றென்னு மபிப்பிராயத்தாற் கூறு கின்றார்.

அதுநீ யாவா யிவனின தென்றறையப் படுமா வாக்கியத்தாற், நிதமா யெஞ்ஞான் றறியும்வணந் தெரிக்கப் படுவ னஞ்ஞான்தே, யதமாங் காய மதிலார்ந்த புருடன் றனது வறிவிலதா, மதியா ததுமன் மடிந்திடுகு மெனவே மதியிற் கருதுதியால். (92)

(ப-ரை)—இவனனினது என்று அறையப்படும்-இப்பரமான் மா உன் வடிவமெளக் கூறுகின்ற, அது நீ யாவாய் - அது நீ யா யிருக்கின்றாய் என்ற, மாலாக்கியத்தால் - மகா வாக்கியத்தால், எஞ்ஞான்று - எக்காலத்து, நிதமாய் - பிரதிபந்தமின்றி, அறியும் வணம் - தெரிந்துகொள்ளும்படி, தெரிக்கப்படுவன் - புருடன் போதிக்கப்படுவானே, அஞ்ஞான்தே - அக்காலத்திலேயே, அத மாங்காயமதிலார்ந்த - இழிந்த சரீரத்துற்ற, புருடன் றனது வறி விலதாமதியாதது - புருடனின் அவிலேக புத்தியாதோவது, மன்மடிந்திடுகுமென - அத்தியந்தம் நாசமாகுமென்று, மதியிற் கருதுதி - புத்தியில் நிச்சயம் பண்ணுவாயாக.

(ப-ம்)—வேதம் அதிகாரிக்கு உண்மை ஞானத்தை யுண் டாக்குவதாதலின் “நீ யதுவாயிருக்கின்றாய். இவ்வான்மா பிரஹ் மம். இஃதுனக்கான்மா. பிரக்ஞானம் பிரஹ்மம்” என்னுமிவை முதலிய மகா வாக்கியங்களினால் சீடன் எப்போது நீ தேகேந் திரிய பிராணாகங்கார சங்காதனன்று அவை கடம்போன்று திரு சியமாதலின். உன்னிற்றேன்றுஞ் சுக துக்க முதலியவை அந்தக் காரண வுபாதியாலாக்கப்பட்டமையின் நீ சம்சாரியுமன்றெனப் போதிக்கப்படுகின்றானே அக்காலத்திலேயே உத்தமாதிகாரி சீடன் சரீரத்துற்ற ஆன்ம புத்தியான விபரீத புத்தியை நீக்குகின் றது. ஆகலின் வாக்கியத்தாலுண்டான ஞானத்தா லஞ்ஞானமழி யுங்கால் பிரதிசயானந்தா விரப்பாவ வடிவப் பிரயோஜனமுண்டா

கின்றமையின் வாக்கியம் வஸ்து பரமேனும் புருடார்த்தத்தில் முடிவுடையது என்பது பொருள்.

(92)

(அ-கை) — மீண்டுந் தத்துவமசி வாக்கியம் அஞ்ஞானத்தை க்காதேல் சன்ன மாண சம்சாரமு நீக்க முடியாதாம் என்று வாக்கிய மஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்காதென்னும்) விபக்ஷத்தில் தோடங் கூறுகின்றார்.

புருடனுக் குடற்கட் பொருந்துநா னெனுமிப்பொய்ம் மதி யதனை மெய்ம்மறை தான், திருடம துடனிங் கொழித் தில தாகிற் திகழ்சுக துக்கமாம் பயனே, மருடரு மகமென் றிடுமதி யேது வுடையபுற் கருமமார்கதியை, மருடரு பரத் தின் வசமது வாக மன்னியிங் கனுபவித் திடுமே, (93)

(ப-ரை) — புருடனுக்கு, உடற்கட்பொருந்தும் - சரீரத்துற்ற, நானெனும் - நான் என்றுள்ள, இப்பொய்ம்மதியதனை - இந்தப் பிராந்தி ஞானத்தை, மெய்ம்மறைதான் - சத்திய வேதமானது, திருடமதுடன் இங்கு ஒழித்திலதாகில் - அத்தியந்தமிச்சம் சாரத் தில் நீக்காதாயின், திகழ்சுக துக்கமாம் பயனே - திருட்டமாய் விளங்குகின்ற சுகதுக்க பலனே னுற்ற, உருள் தரும் அகமென்றிடு மதியேது வுடைய - பிறழ்கின்ற அகங்காரத்தைக் காரணமாக வுடைய, புற்கருமமார்கதியை - இழிந்த கருமம் பொருந்திய மார்க்கத்தை, மருடரு பரத்தின் வசமதுவாக - சுதந்திரமின்றி மயக்கந் தரும் பரவசனாக, மன்னியிங்கனுபவித்திடும் - புருடன் பொருந்தி இச்சம்சாரத்தில் அனுபவிப்பான்.

(ப-ம்) — சுருதி வாக்கியம் புருடனுக்கு அனான்மாவிலுள்ள ஆன்ம புத்தியை யழிக்காதாயின் சுகதுக்க காரண சுநாதிரியக் காதியடைவு வடிவ அகங்காரத்தைக் காரணமாகவுடைய கர்ம மார்க்கத்தைப் பரவசனானுபவிப்பான். ஆகலின் வாக்கியத்தா லுண்டாய ஞானத்தால் அஞ்ஞான நீங்குங்கால் அதன் காரிய மான சம்சாரமு நீங்குகின்றது. இதனான் வாக்கியம் அகண்டை கரச வஸ்து பரமாதலின் தோடமற்ற புருடனுக்குப் புருடார்த்த சாதன மென்பதபிப்பிராயம்.

(93)

(அ-கை)—இங்ஙனம் வாக்கியம் வஸ்து பரமாயின் தோட மின்றிய பலமா மெனக் கூறி விதிபரமாயின் பலமின்மையைக் காட்டுகின்றார்.

தத்துவ மசியென் றிருமொழி பிரமந் தனது பாசனை புரி கரும, மெத்தவும் புகலுந் தத்துவ மெனநன் மெய்ய யிக் கியமிழற் றிலதேற்' பத்தியொ டரியசத்துபா சனை யைப் பயின்றிடு பவர்க்குமேற் பவிக்குஞ், சத்தியப் பலன தெத்தகை யெனவே சற்றுவிசாரமே புரிவாம். (94)

(ப-ரை)—தத்துவமசி யென்றிருமொழி - அது நீயா யிருக்கின்ற யென்னும் அழகிய மகா வாக்கியம், பிரமந்தனது பாசனை புரிகரும மெத்தவும் புகலும் - பிரஹ்மத்தை உபாசிப்பதான கரு மத்தையே மிகவுங் கூறுகின்றது, (அதுவல்லாது) தத்துவமென - அது நீயா யிருக்கின்றயென, நன்மெய் அயிக்கிய மிழற்றில தேல் - நன்மையான சத்திய ஏகவடிவத்தைக் கூறுதாயின், பத்தி யொடு - பிரியத்தோடு, அரிய சத்து பாசனையைப் பயின்றிடுபவர் க்கு - செய்தற்கரிய பிரஹ்மோ பாசனையைச் செய்கின்ற பூர்வமீ மாஞ்சகர்களுக்கு, மேற்பவிக்கும் - பின் உண்டாகும், சத்தியப் பலனதெத்தகை யெனவே - உபாசனையாலுண்டாய வுண்மை யான பலன் எத்தன்மையதென, சற்று விசாரமே புரிவாம் - அற்ப விசாரத்தாற் காண்பாம்.

(ப-ம்)—தத்துவமசி வாக்கியஞ் சத்தையு பாசிப்பாயாகவென உபாசனாகர்மத்தைப் பேர்திக்கின்றது லீவப் பிரஹ்மங்களின் ஏகத்தைப் போதிப்பதென்று எனின் பிரஹ்மோ பாசகனான பூர்வமீ மாம்சகனுக்கு எவ்வாறாய பலமுண்டா மென்பதை விசாரிப் போம். இதனா லுபாசனா பரமாயினற்ப பலமு மின்றெனப் பொருள். (94)

(அ-கை)—நண்டு செய்யப்படு மிவ்வாராய்ச்சியான் யாது? பிரஹ்மத்தின் அத்தியந்தம் வேறான பிரஹ்மோபாசகனான புருட னுக்கும் பிரஹ்மத்தோடு ஒன்றாகும் பலம் உண்டாகுமென்ற சங்கித்துக் கூறுகின்றார்.

மத்திய குண முடைய மனுடனுக் கரிய தான
சத்துபா சனையி னாலே சத்துருத் தகைமை மேவா
தெத்தகை யவனு மீண்டு வெவ்விதத் தினுந்தா னாகச்
சித்தமா கியசு பாவஞ் சிதைத்தில னெதனி னானே. (95)

(ப-ரை)—மத்திய குணமுடைய - தாழ்ந்த தருமமுடைய,
மனுடனுக்கு - உபாசனை புரியும் புருடனுக்கு, அரியதான சத்து
பாசனையினாலே - அருமையாகிய பிரஹ்மோ பாசனையினால்,
சத்துருத் தகைமை மேவாது - சத்து வடிவப் பிரஹ்ம ரூபத்தன்
மை பொருந்தாது, எதனினால் - ஏனெனின், ஈண்டு - சம்சாரத்
தில், எத்தகையவனும் - - எந்தத் தன்மை வாய்ந்தவனானாலும்,
எவ்விதத்தினும் - எவ்வுபாயத்தாலும், தானாகச் சித்தமாகிய சுபா
வம் - இயல்பாகச் சித்தித்த தர்மத்தை, சிதைத்திலன் - அழிக்க
வன்மையனன்றாதலினாலாம்.

(ப-ம்)—பரமார்த்தமாகத் தாழ்ந்த தர்மமுடைய புருடன்
பிரஹ்மோ பாசனையால் பிரஹ்ம வடிவ மாகான். ஏனெனின்
ஈண்டு யாதொரு பொருளும் இயல்பாகப் பொருந்திய சுபாவத்
தை எதனானும் விடுகிறதில்லை; ஆகலின் சத்து பாசனையால்
சத்துவடிவ மடையப்படா தென்பது பொருள். (95)

(அ-கை)—உபாசனா பரத்துவவாதி மதத்தில் பந்தஞ் சத்திய
மா யறியப்படுதலின் தனது மாண சுபாவத்தின் நெருப்பின் குடு
போன்று நீங்கங் கூடாமையின் அமிர்தவடிவப் பிரஹ்மப் பிராப்தி
யுபாசனையின் பலமாக வுண்டாகாதெனக் கூறப்பட்டது. இனி
மீண்டும் அபிநிவேசத்தால் (மாண பயத்தினின்றும் விடும்பொரு
ட்டு) பிரஹ்மப் பிராப்தியே உபாசனையின் பலமாகக் கற்பிக்கப்
படுமாயின் அக்கால் ஜீவனது சொரூபம் நாசமாகும் ஏனெனின்
அத்தியந்த விருத்த சுபாவமுடையவைகளுக்கு ஐக்கியம் வீரோத
மாதலினாலாம். என்று சீத்தாந்தி கூறுகின்றார்.

சத்துபா சனையி னாலே சத்துருத் தகைமை யிந்தச்
சித்துயி ருடைய மாயிற் செறிதன துருவிச் சீவன்
மெத்தவும் விடுவ தின்றோ மெய்யயிக் கியனா னந்தா
னெத்தினு லிருவ ருக்கு மியைந்திட லிலது தானே. (96)

(ப-ஸா)—சத்து பாசனையினால் - பிரஹ்மோ பாசனையால், சத்துருத்தகைமை - பிரஹ்மவடித் தன்மையை, இந்தச் சித்து யிரடையுமாயில் - இச்சீவனடைவனேல், இச்சீவன் செறிதன துருவு - பொருந்திய தனது மாண வடிவை, விடுவதின்றோ - வீடமாட்டாது, எத்தினால் - எதனால், இருவருக்கும் - விருத்த வியல்புடைய விருவருக்கும், மெய்யயிச்சிப ஞானந்தான் - உண் மையான அபேத ஞானமானது, இயைந்திடலிலது - பொருந் துவதின்றோ அதனால்,

(ப-ம்)—இச்சீவன் பிரஹ்மோ பாசனையாற் பிரஹ்மத்தை யடைவானெனின் தனது மாணவியல்பை விடுவான். ஏனெனின் மிகவிலக்ஷணமான வீரண்டு வஸ்துக்களுக்கு விருத்த தருமமிருத் தலினால் ஐயிக்கியஞான முண்டாகாதாதலினாலும், ஏகவடிவ பலத்தை அங்கீகரிக்கில் மாணவடிவ வியல்பு நீங்கும் அதனால் சொரூபத்திற்கும் நாசம் வருகின்றமையானும் மாணவியல்பு நீங்கி லும் ஒன்று ஒன்றன் வடிவை யடைதல் கூடாமையானும் ஜீவ னுக்குப் பிரஹ்மப் பிராப்தி யுபாசரூபமன்று. ஆகலின் இரண்டு பிரகாரத்தானும் பிரஹ்மத்தினடைவுவுபாசரூப பலமன்று. “ஒன்று ஒன்றாகாதாகையால் ஒன்றை ஒன்றாச் சிந்திக்கலாகாது. ஒன்று மற்றொன்றன் வடிவமேல் நாசமதற் குண்மைமயாரும்” என வாசார்யரவர்களாலும் புகலப்பட்ட தென்பது பொருள். (96)

(அ-கை)—ஆக்ஷேபம் உலகில் ரசக்தோதிற்ற விரும்பு சொ ரூப நாசமன்றி பொன்றன்மையை யடைவது போன்று ஜீவனும் சுபாவமான மாண வியல்பை விட்டுத் தனது சொரூப நாசமின் றிப் பிரஹ்மப் பிராப்தி வடிவ பலமுடையவருகின்றனெனக் கேட்கின்றான் பூர்வ பக்தி.

இயல்பு தாகிய பிரகிரு தியைவிடுத் திரதமொடியை பான, வயமதாயது கனகத்தின் றகைமையை யடைந்திடு மதுபோல, நியம மாகிய சத்துபா சனையினு னிமலன துரு வாக, நயம தார்புரு டனுமன வரதமு நண்ணிறி ன் னைம தாமே. (97)

(ப-ரை)—இரதமொடியை பான அயமதாயது - வேதனை யான் ரசத்தோடுங் கூடிய விரும்பு, இயல்பதாகிய பிரகிருதியை விடுத்து - உடன்பிறந்த இரும்பின் தன்மையைவிட்டு, கனகத் தின் றகைமையை யடைந்திடுமதுபோல - பொன் றன்மையை யடைவதுபோன்று, நயமதார் புருடனும் - நன்மையை விரும்பும் புருடனும், நியமமாகிய சத்து பாசனையினால் - நியதியாக இடை விடாது செய்யும் பிரஹ்மோ பாசனையால், நிமலனது உருவாக- பரமான்மாவின் வடிவாக, அனவாதமும் - என்றும், நண்ணல்திண் ணமதாம் - பொருந்துவது சத்தியமாகும்.

(ப-ம்)—இரதத்தோடுங் கூடின இரும்பு இயல்பான இரும் புத் தன்மையைவிட்டுத் தனது நாசமின்றி பொன்னின் றன்மை யை யடைவதுபோன்று புருடனும் நான் பிரஹ்மமா யிருக்கின் றேனெனச் சந்ததஞ் செய்யும் பிரஹ்மோ பாசனையால் தனது வியல்பான மாணதருமத்தைவிட்டு நாசமின்றியவனாய்ப் பிரஹ்ம வடிவத்தை யடைகின்றான். ஆகலின் வாக்கியத்தா லுண்டாம் நன் ஞானமின்றியும் பிரஹ்மோ பாசனையாகிய கர்மத்தானேயே ஜீவன் பிரஹ்மத்தை யடைகின்றனென்பது பூர்வ பக்பிகளின் அபிப்பிராயம்.

(97)

(அ-கை)—இரும்பு பொன் றன்மையை யடைந்ததென்பது பிராந்தியாகலின் இத்திருட்டாந்தம் வித்துவான்களின் சம்மத மன்றென அதனைப் பரிகரிக்கின்றார் சித்தாந்தி.

இரத மும்மிக விரும்பின தவயவ மிதைமறைத் திருந் தேபின், நெரித ழுலினல் லனுக்கிர கமதடைந் திரும்பினிற் பொனின் பான்மை, யொருதிண் ஞானத்தை யுதிதரப் புரிந்திடு முயர்கன கமதாகக், கருதிற் புல்லிய வயம்பொருந் துறலெந்தக் காலத்து மிலையாமே.

(98)

(ப-ரை)—இரதமும் - இரசம், மிகவிரும்பின தவயவமிதை- மிகவும் இரும்பினது அவயவத்தை, மறைத்திருந்து - அடக்கி வைத்துக்கொண் டிருந்து, எரிதழலின்நல் அனுக்கிரகமது அடை

ந்து - ஜொலிக்கின்ற நெருப்பின் உதவியை யடைந்து, பின் -
அதன்பின்னர், இரும்பினில் - அயத்தில், பொன்னின்பான்மை -
பொன் தன்மைபோன்ற, ஒரு திண் ஞானத்தை - ஓர் திடமான
ஞானத்தைமட்டில், உதிதரப் புரிந்திடும் - உண்டாகும்படி செய்
திடும், கருதில் - சோதிக்குமிடத்தில், புல்லியவயம் - இழிந்த
இரும்பு, உயர் கனகமதாக - உயர்ந்த பொன்னாக. பொருந்துறல்
எந்தக் காலத்துமிலையாம் - பொருந்துவது ஓர் போதுமின்று.

(ப-ம்)—இரும்பின் அவயவங்களை மறைத்திருக்கின்ற ரசம்
அக்கினியிலிட்டபின் அதன் அனுக்கிரக பலத்தாற் பிராந்தர்களு
க்குக் கேவலம் கனகத்தன்மை ஞானத்தைமட்டில் இரும்பிலுண்
டாக்குகின்றது. அவ்விரும்பு பொன் தன்மையை யடைந்தில
தென்பது பொருள். (98)

(அ-கை)—இப்பொருளையே திருட்டாந்தத்தால் விளக்கு
கின்றார்.

சுதையுஞ் செம்பொனு முதகத்தி னவயவஞ் சுத்த
வெள் ளியதாதா, மதனு றுப்பையு மறைத்தய லறிவினை
யரியவெண் பொன்னாடு, முதகந் தன்னினு முதிதரப் புரியு
மிங் குண்மையிவ் வணம்போல; முதுவி ரும்பினின் மாழை
யென் றிடுமெயன் முழுமதி யுளதாமே. (99)

(ப-ரை)—சுதையும் - அமிர்தமான பாலும், செம்பொ
னும் - செம்மையான பொன்னும், உதகத்தின் அவயவம் - தண்
ணீரின் அவயவத்தையும், சுத்த வெள்ளிய தாதாம் அதனுறுப்
பையும் - பரிசுத்த வெண்ணிறத் தாதுவான வெள்ளியினது அவ
யவத்தையும், மறைத்து - காணாது செய்து, அரியவெண் பொனி
னாடும் - அருமையான வெண்ணிறம் வாய்ந்த வெள்ளியினிடத்
திலும், உதகந் தன்னினும் - தண்ணீரி னிடத்திலும், அயலறி
வினை-பால் பொன் என்னும் வேறு ஞானத்தை, இங்கு - கண்டு
உதிதரப் புரியும் - உண்டாகும்படி செய்யும், உண்மை இவ்வணம்
போல - இவ்வுண்மையைப் போன்று, முதுவிரும்பினில் - பூ
மையான இரும்பில், மாழையென்றிடு முழுமதி - பொன்னென்

ஹம் ஞானமெல்லாம், மயல் உளதாம் - மயக்கத்தால் உண்டா
கின்றன.

(ப-ம்) —பால் உதகாவயவங்களை ஆச்சாதித்துபயோமதியை
யுண்டாக்குவது போன்றும் ஹேமம் ரஜதாவயவங்களை யாச்சா
தித்துக் கனக புத்தியை யுண்டாக்குவது போன்றும் இரசம் இரு
ம்பி னவயவங்களை யடக்கி யேம புத்தியை யுண்டாக்குகின்றது.
பொன்னாகச் செய்கின்றதன்று. ஆகவின் பொன் மயக்கான்
இரும்பறியப் மட்டதென்பது பொருள். (99)

(அ-கை) —ரச வீரியத்தாலாய பாகம் நாசமடைந்தபின்
விளங்காமையாகிய விதனானும் இரும்பில் பொன்தன்மை பிராந்
தியாலாயது. போக்குவரவுடைய அப்பொன் பாவம் அனுமானத்
தால் வஸ்திராதி பொன்று அவசியம் போன்றுவதாமெனக் கூறு
கின்றார்.

இழியயந்தனக்குப் பொன்மை யிரதவீ ரியவிபாக
மழியவு மழியுங் கூடு மதுமிகத் திண்ண மாக
முழுவதும் பிரியு மெத்தான் முதுதொழி லினிலுண் டாகு
மழிபொரு ளறித்த மாமென் பதுபிர சித்த மாமே. (100)

(ப-ரை) —இழியயந் தனக்கு - இழிந்த இரும்பிற்கு, பொன்
மை - பொன் தன்மை, இரத வீரியவிபாக மழியவுமழியும் - இரச
வீரியத்தா லுண்டான பாகம் அழியவும் அதுவும் அழியும், எத்
தால் - ஏனெனின், கூடும் அது - சேர்க்கையை யடைந்தது,
மிகத் திண்ணமாக - அவசியமாகவே, முழுவதும் பிரியும் - எல்
லாம் பிரிவை யடையும் என்பதாலாம், முது தொழிலினி லுண்
டாகும் - பழமையான கருமத்தா லுண்டாகின்ற, அழிபொருள் -
அழியும் பொருளானது, அறித்தமாமென்பது பிரசித்தமாம் - அழி
யுமென்பது பலருமறியக் கிடக்கும் வெளியாம்.

(ப-ம்) —ரச வீரியத்தின் விபாகம் நாசமாங்கால் காஞ்சனத்
தன்மையின் றேற்றமு நாசமுறும். பிறக்கும் வத்தென்று முள
தாகாதென வத்திராதியிற் காண்டலின் பிறந்ததி னழிவு பிரசித்

தமேயாம். ஆகலின் இரும்பிற்குப் பொன் தன்மை பிராந்தியா
லாயதெனப் பொருள். (100)

(அ-கை)—இங்ஙனம் ஒன்றொன்றாதல் மயக்கமானதால்
உண்மையில் ஒன்று ஒன்றன் வடிவாகாது. ஆதலின் மாண
வியல்புடைச் சீவன் பிரஹ்மோ பாசனா கருமத்தால் அமிர்தவடி
வப் பிரஹ்மத்தை யடையானெனக் கூறப்பட்டது. ஆண்டிஃதா
சங்கையாம் அமிர்தத் தன்மையென்பது முன்னின்றியதாய் உபா
சனா கர்ம சாமர்த்தியத்தா லாகின்றது. யாகாதியாற் சாதிக்கப்
பட்ட சுவர்க்காதிபலம் போன்று என்றவிடத்துச் சித்தாந்திகூறு
கின்றார்.

முன்னில தமுதத் தன்மை யிவனது முடிவின் மூலந்
தன்னுபா சனையி னாலே சாதிப்பன் வேள்வி போல
வென்னிலத் துறக்கம் போலு மிதுமழிந்திடுமெ தாலே
மன்னிடு மறித்தத் தன்மை செயற்கைக்கு மயக்க மின்றும்.

(ப-ரை)—இவனது - இவ்வுபாசகனது; அமுதத் தன்மை -
அமிர்த வடிவத்தை; முன்னிலது - முன்னில்லாததாய், முடிவு
இல் மூலந்தன் னுபாசனையினால் - அழிவுற்ற காரணப் பிரஹ்மோ
பாசனையினால்; சாதிப்பன் - சம்பாதிப்பான், வேள்விபோல
வென்னில் - முன்னடையப்படாத சுவர்க்கம் யாகத்தாற் சம்பா
திப்பதுபோல என்றால், அத்துறக்கம்போல இது அழிந்திடும்-
அச்சுவர்க்கம் போன்று இவ்வுபாசனா பலமும் அழிந்திடும்,
எதால் - ஏனெனின், செயற்கைக்கு - இடையி லுண்டாயதற்கு,
அறித்தியத் தன்மை மன்னிடும் - அறித்தியத் தன்மை பொருந்
திடு மாதவினாலாம் மயக்கமின்றும் உண்மையே.

(ப-ம்)—புருடன் முன்பின்றிய சுவர்க்காதியை யாகத்தா
லடைவதுபோன்று முன்பின்றிய அமிர்தத் தன்மையையும் உபா
சனையா லடைகின்றனெனின் அக்கா லக்காரிய சுவர்க்கம் அழி
வதுபோன்று அவ்வமிர்தத் தன்மையும் முடிவுடையதாகும். “எங்
ஙனம் ஈண்டு கன்மத்தாற் சாதிக்கப்பட்ட வுலகம் நாசமாமோ
இங்ஙனமே புண்ணியத்தாற் சாதிக்கப்பட்ட அப்பாலோகம் நாச

மாகின்றது” என்னுஞ் சுருதியானும் ; யாது பாவ வடிவ காரிய
மோ அது அபித்தியம் கடம்போன்று என்னு மனுமானத்தாலும்
காரியமான சுவர் க்காதி பலனில னத்தத்தன்மை யறியப்படுகின்
றது. ஆகையா லமிர்தத் தன்மை கிரியையாற் சாதிக்கப்படின்
அது அவசிய மழியுமெனப் பொருள். (101)

(அ-கை) — ஆகேஷம் யாகசாத்திய சுவர்க்காதி போன்று
அவ்வுபாசனையின் பலமுண்டாவதின்று ஆனால் ஜீவப் பிரஹ்மங்
களின் சம்போகமென்னும் பலமுண்டாகின்றது என்ற சங்கித்
துக் கூறுகின்றார்.

ஒத்திலத் தருமமேய வுயிருக்குஞ் சிவன்ற னக்குஞ்
சத்துபா சனையினு லே சம்பந்தம் பவித்தி டாதாஞ்
சித்திரு வருக்கும் யோகஞ் செப்புத றகுமே யென்னி
னித்தசை யோகத் தோடு நீள்பக னின்றிடாதே. (102)

(ப-ரை) — ஒத்திலத் தருமமேய - விருத்த தருமமுடைய,
உயிருக்குஞ் சிவன் றனக்கும் - ஜீவனுக்கும் பிரஹ்மத்திற்கும்,
சத்து பாசனையினுலே சம்பந்தம் பவித்திடதாம் - பிரஹ்மோ
பாசனையாற் சம்பந்த முண்டாகாது, சித்திருவருக்கும் - சைதன்
யரான ஜீவேசுவரர்களுக்கு, யோகஞ் செப்புல் தகுமே என்னில்-
உபாசனையா லுண்டாஞ் சம்பந்தஞ் சொல்லத்தக்கதெனின், இத்
தசை யோகத்தோடு - இங்ஙன மாயசம்பந்தத்தோடு கூடியதாகச்
சீவன், நீள் பகல் நின்றிடாது - நெடுங்காலம் நில்லான்.

(ப-ம்) — சம்சாரித் தன்மை அசம்சாரித் தன்மை என்னும்
விருத்த தருமமுடைய ஜீவப் பிரஹ்மங்களுக்கு பிரஹ்மோபாசனா
கன்மத்தால் சம்பந்தமேலாது. அல்ல துண்டாயின் அஃதழி
வின்றி சிரகால நில்லா. “சம்யோகம் பிரிவை முடிவாக வுடை
யது” என்னு நியாயத்தால் உபாசனா பரத்துவ பக்ஷத்தில் நரச
மின்றிய பலனின்றென்பது பொருள். (102)

(அ-கை) — மோக்ஷம் நான்குவித கர்ம பலத்தினும் வில
க்ஷணமாதவின் உபாசனாகர்மம் மோக்ஷ சாதனமாகாதெனக் கூறு
கின்றார்.

பலம தித்தகை சத்துபா சனையினுற் பவிக்கு
நலபு ருடனுக் கிதையொழித் தன்னிய நணுகா
தலைகு றைவற வதுவம லருக்கயி மதாந்த
னிலையெ லையிலாத் துகளுக ளிலங்கக்கண் டிடலால். (103)

(ப-ரை)—சத்து பாசனையினுல் - பிரஹ்மோபாசனையினுல்,
இத்தகை பலமது - இங்ஙனமனத்திய பலமே, பவிக்கும் - உண்
டாகும், நலபுருடனுக்கு - உபாசகனுக்கு, இதை யொழித்து -
இவ்வனித்ய பலனை மின்றி, அன்னியம் - நணுகாது, நித்திய
மானவேறு பலமின்று - எலையிலாத்துகனு களிலங்கக் கண்டிட
லால் - அப்பலத்தி ளளவற்ற தோடங்காணப்படுகின்றமையின்
அலை குறைவு அற அது - அது போக்குவரவாகிய குறைவு நீங்
கியதாக, அமலருக்கு அபிமதந்தானிலை - புண்ணியவான்களா
கிய பெரியோர்களுக்கு அபிமானிக்கப்பட்டதன்று.

(ப-ம்) —பிரஹ்மோபாசனாகர்மத்தால் உபாசகனான புருட
னுக்கு இஃதிவ்வாருயதாகவே யுண்டாகின்றது. இதனி னும்
வேறு நித்தியமாயுண்டாகாது. எவ்வெப்பலங் கற்பிக்கப்படுகின்
றதோ அவ்வப்பலந்தோட மற்றதாக வித்துவான்களின் அபிமத
விடய மன்று. ஏனெனின் சாதான சாத்திய சகலமும் அநித்
தியத்தன்மை ஜடத்தன்மை, துக்கத்தன்மை முதலிய தோடக்
குழிவோடமைந்து கிடக்கக்காண்டலி னென்பது பொருள்.

(அ-கை)—இங்ஙனந்தத்துவ மசிவாக்கியம் உபாசனாவிதிபர
மாயின் நற்பல மின்மையின் அவ்வுபாசனா விதிபரமன்றென மிவ்
வளவாற் கூறப்பட்டது. இனி, பொருத்தமானது யாது என்னு
மபேஷையில் அவ்வாக்கியம் வஸ்துவின் யதார்த்த வடிவத்தைக்
கூறி அதனஞ்ஞானத்தை நீக்கி மோக்ஷசாதனமே யெனச் சித்
தாந்தி கூறுகின்றார்.

அவ்வுரை யதனி னானே சத்துபா சனைய தான
செவ்விய தொழிலைச் செப்பும் விதிபராஞ் செறிந்திடாதா
மிவ்வுட னான மென்று மெமதென்று மெண்ணுநின்ற
வெவ்வவி வேக மான மதியினை விலக்குந் தானே. (104)

(ப-ரை)—அதனிஞன் - ஆகையினால், அவ்வரை - அத்தத் துவ வசிவாக்கியம், சத்துபாசனையதான - பிரஹ்மோபாசனையாகிய, செவ்விய தொழிலைச் செப்பும் விதிபாஞ் செறிந்திடாதாம் - செம்மையான கருமத்தைக்கூறும் விதியுடையதாகப் பொருந்தாதாம், (மற்றே இவ்வுடல் நானும் என்றும் - இவ்வுடம்பு நானாக விருக்கின்றே நென்றும், எமதென்றும் - தாரபுத்திராதிகளை என்னுடைய தென்றும், ஏண்ணு நின்ற - கருதுகின்ற, வெவ்வலிவேகமான மதியினை - கொடிய அவிவேக புத்தியை, விலக்கும் - ஒழிப்பதாம்.

(ப-ம்)—தத்துவ மசிவாக்கியம் உபாசனாபரத்துவ முடையதாயின் அதற்குத்தோட மற்ற பலமின்று. ஆகலின் பிரஹ்மத்தின் உபாதனா கர்மவிதிபாமானதன்று. மற்றெப் பரத்துவ முடையதெனின் இவ்வுடனான் மனிதன் நான் பிரஹ்மணன் நான் கூத்திரியன் நான் வீரதி நான் சன்னியாசி நான் என்று சரீராதிகளில் இருக்கின்ற அகம்புத்தியையும் என்னுடைய தென்னும்புத்தியையும் நீக்குகின்றது. அனான்மாவை விவேகித்து ஆன்ம ஞானத்தை யுண்டாக்குகின்ற தென்பது பொருள்: (104)

(அ-கை)—இங்ஙன மிதுவாறுந் தத்துவ மசிவாக்கியத்திற்கு அகண்டை கரசவஸ்து பரத்தன்மை புகலப்பட்டது. இனிச் சர்வசாஸ்திரங்கள் சர்வ வுபநிஷதங்கள் ஆகிய இனவகளிலுள்ள சர்வமகா வாக்கியங்களையும் இங்ஙனமே பொருத்தவேண்டு மெனக் கூறுகின்றார்.

சீவனைச் சிவனைச் செப்பிடும் பதங்கள் செறிந்திடுமேகவேற் றுமையான், மேவிய சகல வுபநிடங் களினுமிளி ருப தேசமா மொழிக, ளாவதிற் புகன்ற நெறிகொடே யறிஞ னளவினல் லுத்திக ளோடும, மோவலில்லரிய மான மதோடு முற்றுணர்ந் தடைந்திடலுரித்தே. (105)

(ப-ரை)—சீவனைச் சிவனைச் செப்பிடும் பதங்கள் - சீவேச வரர்களைப் பிரதிபாதிக்கு பதங்கள், செறிந்திடும் ஏகவேற்றுமை

பால் - சமான் வேற்றுமையை யுடையனவாக, மேவிய சகல வுப
 ிடங்களினும் - பொருந்திய எவ்லாவுப நிஷதங்களில், மிளிர்வுப
 தேசமா மொழிகளாவதில் - விளங்கா நின்ற உபதேச மொழி
 களை, புகன்ற நெறிகொடே - தத்துவ மசிவாக்கியத்திற்குப்
 பொருள் கூறிய வண்ணமே, அறிஞன் - நல்ல விவேகியானவன்,
 அளவில் நல் உத்திகளோடும் - அநேக யுக்தியோடும், ஓவலில்
 அரியமான மதோடு - ஒழிதலின்றிய அரிய பிரமாணத்தோடும்,
 முற்றுணர்ந்து அடைந்திடலுரித்து - முழுவதும் நன்குணர்ந்து
 பொருள் கொள்ளுதல் உரிமையாகும்.

(ப-ம்)—சீவவாசக பதத்திற்குப் பிரஹ்மவாசக பதத்தோடு
 சமான் வேற்றுமையையுடையனவாக எல்லா வுபநிடதங்களிலு
 முள்ள உபதேச வாக்கியங்களாகிய எம்மகா வாக்கியங்கள் ஏகத்
 துவப் பிரதி பாதகங்களாகவுள்ளனவோ அவைகளையும் உபநிட
 தங்களின் சக்திதாத் பரியமுணர்ந்தோன் எங்ஙனந் தத்துவமசி
 வாககியம் குணவாதம் துதிவாதம் விபரீதபோகத்தன்மை உபா
 சரூபரத்துவத்தன்மை என்பன முதலியவற்றைப் போதிப்பதன்
 றென்றும் சீவபரங்களின் ஏகத்தன்மையைப் போதிப்பதென்
 றுஞ் சாதிக்க பட்டதோ அங்ஙனமே சாதிக்கவேண்டும் எனப்
 பொருள். (105)

(அ-கை)—சம்ப்ரதாய மறிந்த ஸ்ரீசங்கர பகவத் பூஜ்ஜிய
 பாதா சார்யரவர்களாலுங் கூறப்பட்ட வசன மீண்டுப் பிரமாண
 மெனக் கூறுகின்றார்.

வெருவில் வேடனா லளித்திடு மிறைசிச வினுக்குத்தன்
 னுதயாதி, தெரிவ தானவன் றிகழ்மொழி யெனுமித்திட்
 டாந்தமா மதனாலே, திரவி டாரியப் பெருமனுந் தத்துவ
 மசியெனுந் திருவேத, மிருமஞ் ஞானத்தை யொழித்திட
 லொருதலை யெனமலர்ந் துளனுமால். (106)

(ப-ரை)—வெருவில் வேடனா லளித்திடும் - பிதியற்ற வேட
 னாகிய வசனஞ்சாரனால் வளர்க்கப்பட்ட, இறை சிசுவினுக்கு -

இராஜபுத்திரனுக்கு, தன்னுதயாதி தெரிவதானவன் - தனது உற்பத்தியாகிய இராஜத் தன்மையைத் தெரிந்தனது, திகழ் மொழி எனுந்திட்டாந்தமதனால் விளங்குகின்ற வாக்கியத்தின் திட்டாந்தத்தினால், திரவிடாரியப் பெருமனும் - திரசுவிட சார் யாளான பூசங்கா பூஜ்ஜிய பகவற் பாதாசார்யானும், தத்துவ மசியெனுந் திருவேதம்- தத்துவ மசி என்னும் அழகிய மகாவாக் கியமான வேதமும், இரும் - பெரிய; அஞ்ஞானத்தை யொழித் திடல் - தனது வடிவத்தை மறைக்கு மஞ்ஞானத்தை அழித்தல், ஒரு தலை என மலர்ந்துளனும் - நிச்சயமெனக் கூறியிருக்கின் றார்கள்.

(ப-ம்)—பூசங்கா பூஜ்ஜிய பகற்பாதாசார்யானும் உப தேச சஹஸ்ரியில் “சுருதி வத்துவ மசியெனக் கூறினது கேட் போன் மோக நீக்கப்பொருட்டு” என்னுமிது முதலிய வற்றால் தத்துவ மசி என்ற வாக்குயம் அஞ்ஞான நாசகாரணமாகக் கூறி ஞார்கள். ஆண்டெத்திருட்டாந்தத்தானெனின் யாதோவோர் காரணத்தால் வனமடைந்து வேடனால் வளர்க்கப்பட்ட இராஜ புத்திரானது ஜன்மத்தினுண்மை யுணர்ந்தேதானது வாக்கியத்தைத் திருஷ்டாந்தமாக்குதலினால் இதனால் தத்துவமசிவாக்கியம் அஞ் ஞான நாசத்திற்கேதுவெனக் கூறப்பட்டதெனப்பொருள். 106

(அ-கை)—இங்ஙனந்தத்துவ மசி வாக்கிய மஞ்ஞான வழி விற் கேதுவாகலின் நீதேக முதலியவற்றில் நானென தென்னு மபிமானத்தை விட்டு அகண்ட வாக்கியார்த்த ஞானத்திற் கனு கூலமாக விருப்பாயாக வெனச் சீடனைக் குரு சிகழிக்கின்றார்.

யாதினா லிவண மதனிநா லுனது யாக்கையில் யானென வுள்தா, மேதமே மிகுந்த விருளவி வேக மென்னுமித் துன் மதி விடுத்தே, யாதுதான் பரம வக்கர மாகி யாண்டுமத் துவிதமா யிலகுந், தோதி லாக்குமர வதைநின துருவாய்த் திகழுளத் தினிற்றெளிந் திடுநீ. (107)

(ப-ரை)—யாதினா லிவணம் - எதனாலிங்ஙன் தத்துவ மசி வாக்கியம் அஞ்ஞான வழிவிற்குக் காரணமோ, அதனினால் - அவ் வேதுவால், உனது ஆக்கையில்- உன் சரீரத்தில், யான் என வுள

தாம் - நானென்றிருக்கின்ற, ஏதமே மிகுந்த - குற்றமவிந்த,
 இருள விவேக மென்னும் - அஞ்ஞான சொரூப அவிவேகமாகிய,
 இத்துன்மதி விடுத்து - இக்கெட்ட புத்தியைவுட்டு, யாது எவ்
 வத்துவானது, பரம வக்கரமாகி - மேலானதாயும் அழிவற்ற
 தாயும், யாண்டும் அத்துவிதமாகி - எவ்விடத்து மென்றான
 தாயும், இலகும்-விளங்குகின்றதோ, நீதிலாக்குமார - ராதிதோட
 மற்றமைந்தனே! நீ, அதை - அப்பரவஸ்துவை, நினதுருவாய்-
 சச்சிதானந்தமாய் அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாய் துரியமாய் இருக்கு
 முனது அன்மவடிவாக, திகமுளத்னிதில் - விளங்குமந்தக்கரணத்
 தில், தெளிந்திடு - நிச்சயித்தறிவாயாக.

(ப-ம்)—வாக்கியம் அஞ்ஞானத்தைக் கெடுக்கவே துவாத
 லின் தனது சரீரத்துள்ளதாய் மிகத்திடமானதாய் இருக்கும்
 அனாதிபித்தமாய் யானென்ன தென்னும் அவிவே புத்தியையை
 நீக்கி லுஜாதி விஜாதி சுவகத பேதமற்றதாய் அழிவற்றதாய்
 யாதொரு பிரஹ்மமிருக்கின்றதோ அதனை உன் சொரூபமாக
 வறிவாயாக வென்பது பொருள். (170)

(அ-கை)—அவ்வக்ஷரத்தை நீ ஆன்மாவாக வறியெனப் பிரத்
 தியக் பிரஹ்மங்களுக்கு யோகத்தன்மை சொல்லப்பட்டது. அது
 சித்தியாகும் பொருட்டுத் தத்துவம் பதார்த்தங்களை முதலில்
 ஆறு செய்யுட்களாற் பரிசோதனஞ் செய்கின்றார். ஆண்டு முத
 லிரண்டு செய்யுட்களால் தத்பதார்த்த பரிசோதனை செய்கின்
 றார். ஆண்டுமுதற் செய்யுளால் தத் பத லக்ஷிய பிரஹ்மம் மன
 முதலியவற்றின் விலக்ஷணத்தன்மையுடையதெனக் கூறுகின்றார்
 இரண்டாவது செய்யுளால் மனமுதலியவற்றோடு சம்பந்தமின்
 மையதெனக் காட்டுகின்ற ரென்பது விபாகமாம்.

மனம தியொடு கரணங்கண் மாநட்டம மலவா
 மனிய சத்துவ மன்றிரா சதமன்று மகிபும்
 புனலும் வன்னியு மன்றலே புன்சமீ ரணனுங்
 கனமு மன்றுமெய்ப் பரமநீற் பதங்கரு திடினே. (108)

(ப-ரை)——மனம் அன்று, மதியொடு கரணங்கள் அன்று - புத்தியோடுங் கூடின ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்கனான கரணங்களுமன்று, மருட்டமமலவாம் - மயக்கமான தமோ குணமுமன்றும், அனியசத்துவமன்று - அன்னியமான குணமுமன்றும், இராசதமன்று - இரஜோ குணமுமன்று, மகியும் - பூமியுமன்று, புனலுமன்று, வன்னியுமன்று, அலைபுன் சமீரணனும் - சஞ்சலமுடைய விழிந்த காற்றும் அன்று கனமுமன்று - ஆகாயமுமன்று, கருதிடின், மெய்ப்பரமநற்பதம் - சந்தியமான பரமபதம். பரமபத மன்றெனச் சம்பந்தம்.

மனப்பகையொடு மதிபொறி மற்றிராசதத்தின்
தனிப்பெருந்தமஞ் சத்துவ மகிசலந் தழலின்
பனிப்புறும்பவமானம் பரத்தின்பற் றிலதாங்
கனப்பரமவக் கரமுன துருவெனக் கருதே, (109)

(ப-ரை)——கனப்பரமவக்கரம் - ஏதமாய் மேலாம் யிருக்கும் நாசமற்ற பரமான்மாவானது, மனப்பகையொடு - விரோதமான மனதோடு, மதி - புத்தி, பொறி - பத்து இந்திரியங்கள், மற்று-மேலும், இராசதத்தின் - இரஜோகுணம், தனிப்பெருந்தமம்-ஒப்பற்ற பெரிய தமோகுணம், சத்துவம்-சத்துவகுணம், மகி-பிருதிவிசலம்-தண்ணீர், தழலின்-அக்கினி, பனிப்புறுபவமானன் நடுக்கமுடைக்காற்று, அம்பாத்தின் - ஆகாயம் ஆகிய இவைகளின், பற்றிலதாம் - சம்பந்த மற்றதாம், உனதுருவெனக்கருதே - இங்ஙன மாயபரமான்மாவை அவஸ்தாத்திரய சான்றாய வுனது ஆன்மவடிவாயறிவாயாக.

(ப-ம்)——பிரதிபாதித்தவிரண்டு செய்யுட்களின் பிப்பிராயம் மனமுதலியவை ஆன்மாவன்று. ஏனெனின் திருசிய மாதலின் கரணமாதலின் காரியமாதலின் வேறு பிரிக்கப்பட்டனவாதலின் பரிச்சின்னமாதலின் ஆதியந்தமுடைமையின் என்னு மிவ்வேதுக்களாலாம். இங்ஙன மனமுதலியனவொன் மாவாகுங்கால் அதன் சான்றான ஆன்மா நிரவயமாயும் அசங்கவியல்பான் அகங்காரமமகாரமற்றதாயும் நித்தியமாயும் சுத்தமாயும் புத்தமாயும் முக்த

அரியவேதப் பிரதிபாத்திய பரமான்மாவை, அறிஅறிஞர் - ஆன்மாவாக வறிந்த தூயஞானிகள், மலருவர் - கூருநிற்பர்.

(ப-ம்)—அந்தக்கரணமாய புத்தி வீஷயாகாரமாக வினங்காமலிருக்குந் திதியினை ஆரோபிதமனைத்து மழியுந்தன்மையாதலின் பார்க்கப்பட்ட கேட்கப்பட்ட விடயங்களினின்றும் ஆசையற்றவர்களும் “சத்தியக்ஞானனந்தம் பிரஹ்மம்” என்பது முதலிய சுருதிப் பிரதிபாத்திய சத்திய வடிவப் பிரஹ்மத்தை ஆன்மசொரூபமாக வுணர்ந்தவர்களும் ஆன ஞானிகள் சுழுத்தியெனக் கூறுகின்றார்கள். புத்தி தனது காரணவஞ்ஞானத்தில் உபாதி யையடைவதே சுழுத்தி யென்பது பொருள். (112)

(அ-கை)—இங்ஙன மவத்தாத்திரயங்களைக் காண்பித்து இனியவற்றின் சான்றான சிதான்மாவை அவையற்றதாகக் காண்பிக்கின்றார்.

இவண நன்முறை முறையின்றி யியைந்திடு நனவு மவமு றுங்கன வுறக்கமு மலைமதி யதற்கா மிவனொ ருபொழு தினுமும்மை யவத்தைக ளெமக்கின் றுவமை யின்றிய தூரியனா யுளனென வுணரே. (113)

(ப-ரை)—இவணம் - இம்மாதிரி, நன்முறை - நல்ல கிராமமாகவும், முறையின்றி - அக்கிரமமாகவும், இயைந்திடும் - வந்து பொருந்து வனவான, நனவும் - சாக்கிரமும், அவமுறும் கனவு உறக்கமும் - வீனாயுண்டாங்கனவும் சுழுத்தியும் ஆகிய இவ்வவத்தைகளும், அலைமதியதற்காம்-சஞ்சலமான புத்திக்காம், (ஆகலின்) - இவண் ஈண்டு, ஒரு பொழுதினும் - ஓர் காலத்திலும், மும்மை அவத்தைகள் - மூன்றவத்தைகளும், எமக்கு இன்று - எனக்கு இன்றும், (நான்) உவமையின்றிய தூரியனாயுளன் - சமாமற்ற தூரியனாகவிருக்கின்றேன், எனவுணர் - என்று அறிவாயாக.

(ப-ம்)—இங்ஙனங் கிரமமாகவும் அக்கிரமமாகவும் சென்றதும் வருவதும் இருப்பதுமான அவஸ்தாத்திரயம் புத்தியின் தருமமே யாம். அதன் சான்றாய்ச் சிதான்மவடிவான எனக்கு அவ்வவத்

தாத்திராயம் ஒரு போது மின்றென வறிவாயாக. மற்றும் என்
றுந் தேகேந்திரியமனாதிகளின் வியாபாரங்களினும் உபராமங்களி
னும் சுயம்பிரகாசமாய்ப் பரமானந்தமாய், சித்கனமாய், அவத்
தாத்திராய வதீதமாயிருக்கும் பதத்தை நானாகவிருக்கின்றேனென
வறிவாயாக. “ஜாக்கிரத்ஸ்வப்பன சுழுத்திகளும் அவற்றின் றரி
சனமும் எனக்கற்பமுமின்று. தனது போலீண்டுமோகம். அவை
கள் சுதந்திரமாகவும் பரதந்திரமாகவும் அசத்தியங்களாதலின்.
என்றுந்திருக்காகவும், துரியமாகவும், அத்வைதமாகவும் இருக்
கின்றேன்” எனவது ஆசார்யர்களாலுங் கூறப்பட்டதெனப்
பொருள்.

(அ-கை)—இங்ஙனமான்மாவிற்குத் துரிய மென்னுஞ் சதுர்
மதமாகிய பெயர் உண்மையாக வங்கீகரிக்கப்படுமேல் அதனா
னும் ஆன்மா நிர் விசேஷ மென்பதெங்ஙனமென வாசங்கித்து
அது மித்தை யென்பதற்கு அவஸ்தாத்திராயத்தை யபேக்ஷித்து
ஆன்மாவிற்குத் துரியத்தன்மை எனக்கூறுகின்றார்.

மூட புந்திய னாற்றனி னனவதே முதலாக்
கூடு மும்மையுங் கற்பிக்கு மதுதனைக் குறித்தே
பாடு நற்பர மான்மமெய்ப் பதமது தனக்கும்
பீடு றுந்துரி யம்மெனப் பெயரிதென் றுணரே. (114)

(ப-ரை)—மூடபுந்தியனாள்- அவிவேகியாள், தனில் - ஆன்
மாவில், நனவதே முதலாகக்கூடும் - சாக்கிர முதலாகப் பொருந்
திய, மும்மையுங் கற்பிக்கும் - மூன்றவத்தைகளும் கற்பிக்கப்படு
வன, அது தனைக்குறித்தே - அவ்வஸ்தாத்திராயத்தைக் குறித்து,
பாடு நற்பரமான்ம மெய்ப்பதமது தனக்கும் - புகலப்படுவதான
சத்தியபரமான்மாவிற்கும், பீடும் : பெருமை பொருந்திய, துரி
யம் எனப்பெயர் - துரிய மென்னு நாமம், இது என்று உணரே-
இங்ஙனமாமென வுணர்வாயாக.

(ப-ம்)—விவேகமின்மையனால் பிரத்திய கான்மாவில் ஜாக்
கிராதியவத்தை கற்பிக்கப்பட்டது. அதை யபேக்ஷித்துப் பா
மான்மாத் துரியமெனப் படுகின்றது. அதனாற்றரிய சத்தவாச

அரியவேதப் பிரதிபாத்திய பரமான்மாவை, அறிஅறிஞர் - ஆன்மாவாக வறிந்த தூயஞானிகள், மலருவர் - கூறாநிற்பர்.

(ப-ம்)—அந்தக்கரணமாய புத்தி வீஷயாகாரமாக விளங்காமலிருக்குந் திதியினை ஆரோபிதமனைத்து மழியுந்தன்மையாதவின் பார்க்கப்பட்ட கேட்கப்பட்ட விடயங்களினின்றும் ஆசையற்றவர்களும் “சத்தியக்ஞானானந்தம் பிரஹ்மம்” என்பது முதலிய சுருதிப் பிரதிபாத்திய சதஜிய வடிவப் பிரஹ்மத்தை ஆன்மசொரூபமாக வுணர்ந்தவர்களும் ஆன ஞானிகள் சுழுத்தியெனக் கூறகின்றார்கள். புத்தி தனது காரணவஞ்ஞானத்தில் உபரதியையடைவதே சுழுத்தி யென்பது பொருள். (112)

(அ-கை)—இங்ஙன மவத்தாத்திரயங்களைக் காண்பித்து இனியவற்றின் சான்றான சிதான்மாவை அவையற்றதாகக் காண்பிக்கின்றார்.

இவண நன்முறை முறையின்றி யியைந்திடு நனவு மவமு றுங்கன வறக்கமு மலைமதி யதற்கா மிவனொ ருபொழு தினுமும்மை யவத்தைக ளெமக்கின் றுவமை யின்றிய தூரியனா யுளனென வுணரே. (113)

(ப-ரை)—இவணம் - இம்மாதிரி, நன்முறை - நல்ல கிராமமாகவும், முறையின்றி - அக்கிரமமாகவும், இயைந்திடும் - வந்து பொருந்து வனவான, நனவும் - சாக்கிரமும், அவமுறும் கனவு உறக்கமும் - வீனாயுண்டாங்கனவும் சுழுத்தியும் ஆகிய இவ்வவத்தைகளும், அலைமதியதற்காம்-சஞ்சலமான புத்திக்காம், (ஆகலின்) - இவண் ஈண்டு, ஒரு பொழுதினும் - ஓர் காலத்திலும், மும்மை அவத்தைகள் - மூன்றவத்தைகளும், எமக்கு இன்று - எனக்கு இன்றும், (நான்) உவமையின்றிய தூரியனாயுளன் - சமாமற்ற தூரியனாகவிருக்கின்றேன், எனவுணர் - என்று அறிவாயாக.

(ப-ம்)—இங்ஙனங் கிராமமாகவும் அக்கிரமமாகவும் சென்றதும் வருவதும் இருப்பதுமான அவஸ்தாத்திரயம் புத்தியின் தருமமேயாம். அதன் சான்றாய்ச் சிதான்மவடிவான எனக்கு அவ்வவத்

தாத்திரயம் ஒரு போது மின்றென வறிவாயாக. மற்றும் என்
றுத் தேகேந்திரியமனாதிகளின் வியாபாரங்களினும் உபரமங்களி
னும் சுயம்பிரகாசமாய்ப் பரமானந்தமாய், சித்கனமாய், அவத்
தாத்திரய வதீதமாயிருக்கும் பதத்தை நானாகவிருக்கின்றேனென
வறிவாயாக. “ஜாக்கிரதஸ்வப்பன சுழுத்திகளும் அவற்றின் தரி
சனமும் எனக்கற்பமுமின்று. தனது போலீண்டுமோகம். அவை
கள் சுதந்திரமாகவும் பரதந்திரமாகவும் அசத்தியங்களாதலின்.
என்றுந்திருக்காகவும், துரியமாகவும், அத்வைதமாகவும் இருக்
கின்றேன்” எனவது ஆசார்யர்களாலுங் கூறப்பட்டதெனப்
பொருள்.

(அ-கை)—இங்ஙனமான்மாவிற்குத் துரிய மென்னுஞ் சதுர்
மதமாகிய பெயர் உண்மையாக வங்கீகரிக்கப்படுமேல் அதனா
லும் ஆன்மா நிர் விசேஷ மென்பதெங்ஙனமென வாசங்கித்து
அது மித்தை யென்பதற்கு அவஸ்தாத்திரயத்தை யபேக்ஷித்து
ஆன்மாவிற்குத் துரியத்தன்மை எனக்கூறுகின்றார்.

மூட புந்திய னுற்றனி னனவதே முதலாக்
கூடு மும்மையுங் கற்பிக்கு மதுதனைக் குறித்தே
பாடு நற்பர மான்மமெய்ப் பதமது தனக்கும்
பீடு றுந்துரி யம்மெனப் பெயரிதென் றுணரே. (114)

(ப-ரை)—மூடபுந்தியனால்- அவிவேகியால், தனில் - ஆன்
மாவில், நனவதே முதலாகக்கூடும் - சாக்கிர முதலாகப் பொருத்
திய, மும்மையுங் கற்பிக்கும் - மூன்றவத்தைகளும் கற்பிக்கப்படு
வன, அது தனைக்குறித்தே - அவ்வஸ்தாத்திரயத்தைக் குறித்து,
பாடு நற்பரமான்ம மெய்ப்பதமது தனக்கும் - புகலப்படுகதான
சத்தியபரமான்மாவிற்கும், பீடும் : பெருமை பொருத்திய, துரி
யம் எனப்பெயர் - துரிய மென்னு நாமம், இது என்று உணரே-
இங்ஙனமாமென வுணர்வாயாக.

(ப-ம்)—விஜேகமின்மையனால் பிரத்திய கான்மாவில் ஜாக்
கிராதியவத்தை கற்பிக்கப்பட்டது. அதை யபேக்ஷித்துப் பர
மான்மாத் துரியமெனப் படுகின்றது. அதனாற்றுகிய சத்தவாச

சியமானது உண்மையான அவஸ்தாந்தரமன்று. கொள்ளுதல் தள்ளுதல்களுக்கு அவிஷயமும் சுயம்பிரகாச பரமானந்த சித்கள மும் ஆனபரமாத் மதத்துவம் துரிய சத்தத்தாற் கூறப்படுகின் றது. வேரோரவஸ்தை யன்றாதலினாலும் ஆன்மா நிர்விசேஷ மாகச் சித்திக்கின்ற தென்பது பெருள்.

(அ-கை)—ஆக்ஷேபம் அவஸ்தாத்திரயத்தை யபேக்ஷித்துத் துரியமுளதேனும் அது சத்தியமாகுவெனவா க்ஷேபித்து அவஸ் தாத்திரயம் மாயாமயமாதலின் அதை யபேக்ஷித்துண்டானது ரிய முமத்தன்மையதாகு மென்னு மபிப்பிராயத்தாற் கூறு கின்றார்.

துதிபிரமத்தின் பதத்திற்குத் துரியம தெனவே யெதுகு றித்தபி தானம திதுபவித் திடுகு மதுவ சத்திய மசத்திய வதன்குண மதனான் மதிநி ருமித மதகரி மயற்செயன் மானும். (115)

(ப-ஊ)—துதிபிரமத்தின் பதத்திற்கு - துதிக்கத்தக்க பிர ஹ்ம பதத்திற்கு, துரியம தெனவே - துரிய மென்று, எது குறி த்து அபிதானமது இதுபவித்திடுகும்-எந்த அவத்தாத்திரயத்தை யபேக்ஷித்து இப்பெயரானது வுண்டாகுமோ, அது அசத்தியம்- அப்பெயர் மித்தை, அசத்திய வதன் குணமதனால்-மித்தையாகிய மனதின் குணமாதலின், (எங்ஙனமெனின்) மதிநிருமித - புத்தி யாற் கற்பிக்கப்பட்ட, மதகரி - மதத்த யானையினிடத்தில் காண ப்படும், மயல் செயல்மானும் - மயக்கத்தாலுண்டான சேஷ்டை க்கு வொப்பாகும்.

(ப-ம்)—எவ்வவத் தாத்திரயத்தை யபேக்ஷித்துப் பரமான் மாவிற்குத் துரியம் என்னும் பெயருண்டாயிற்றோ அவ்வவத் தாத்திரயம் மித்தை. ஏனெனின் அசத்திய மனதின் குணமா தலினாலாம். அஃதெங்ஙனங் காணப்பட்டதெனின் மதத்த யானைகள் நிறைந்த வனப் பிரதேசத்திற் சஞ்சரிக்கும் யானைக் குப் பயமுடைய ஒருவனால் யானையின் வடிவொத்த வேர்க் ளில் ஆரோபிக்கப்பட்ட யானையும் அதனது கரசாஸ்திகளும்

அதன் கிரியையும் எங்ஙன மசத்தியமோ அங்ஙனம் மாயா மய
மான மனதின் குணமானதால் அவஸ்தாத்திரயம் மித்தை. அங்
ஙனமே அதை யபேக்ஷிக்கப்பட்ட தூரியத் தன்மையும் பரமான்
மாவிற் கன்னியமாக வுண்மையி லின்றென்பது பொருள். (115)

(அ-கை)—அசத்தியமான மனதின் தருமமாதலின் சாக்கி
ராதி மூன்றும் மித்தையெனக் கூறப்பட்டது. இனி அதைச்
சாதிக்க மன முதலிய வுலகை மித்தையெனப் புகல்கின்றார்.

விடய மிந்தியம் புந்தியும் விரைமன மதனோ
டடை ககனம தாதிமண் ணந்தம தாய்த்தோன்
றிடலு டைச்சக மிதுவசத் தியமென மறைக
டடைய றவுப மானநற் சதங்களாற் சாற்றும். (116)

(ப-ரை)—விடயம் - விடயமும், இந்தியம் - இந்திரியங்க
ளும், புந்தியும் - புத்தியும், விரை மனமதனோடு - சர்வத்திற்கும்
பீஜமான மனதோடு, அடைக கனமதாதி - எங்கு நிறைந்த
ஆகாய முதல், மண்ணைத் தமதாய் - பிருதிவி முடிவானதாயும்,
தோன் றிட லுடைச்சகமிது-உற்பத்தியுடைய இவ்வுலகை, அசத்
தியமென மறைகள் - மித்தையென வேதங்கள், தடையற - யா
தொரு பிரதிபந்தமுமின்றி, உபமான நற்சதங்களால் - நல்ல நூறு
உபமானங்களால், சாற்றும் - பிரதி பாதியா நிற்கும்.

(ப-ம்)—ஆகாய முதல் பிருதிவி யந்தமான விஷயேந்திரிய
புத்தி மன முதலிய சர்வ வுலகஜாலமும் அசத்தியமெனச் சுருதி
கள் அநேக வுபமானங்களாற் கூறுகின்றன. மன முதலிய வுல
குற்பத்தி யுடைமையின் மித்தை யெனக் கூறுகின்றன வெனப்
பொருள். (116)

(அ-கை)—ஆண்டு திருஷ்டாந்தங் காண்பிக்க வுபோற்கா
தஞ் செய்கின்றார் அதாவது பிரதி பாதிக்கும் பொருளை மனதில்
வைத்துக்கொண்டு முன்னமே அதன்பொருட்டு வேறு பொரு
ளைக் கூறுவது உபோற்காதமாம். அதனை ஆசிரயித்து மன முத
லிய வுலகிற் கனித்தியத்தன்மை கூறப்படுகின்றது.

தீத திவ்வுட றனையெந்த வணந்தினந் தினமும்
வாத பித்தசி லேட்டும தாதுவே வகிக்கு
மோது முற்பன முதலொழி பவதியவ் வணந்தா
னீது லகினை யெரியிர வியுமிந்தும் வகிக்கும். (117)

(ப-ஸா)—தீதது இவ்வுடல்தனை - குற்றமுடை இச்சரீரத்
தினை, எந்தவணம் - எங்ஙனம், தினந் தினமும் - எப்போதும்,
வாதபித்த சிலேட்டும தாதுவே வகிக்கும்-வாதபித்த சிலேட்டும
மென்னும் மூன்று தாதுக்களே நிலைபெறச் செய்கின்றதோ,
ஓதும் உற்பனமுதல் - சொல்லாநின்ற சிருஷ்டி முதல், ஒழிபு
அவதி - பிரளயத்தை முடிவாகவுடைய, தாதுலகினை-இவ்வுலகை,
எரியிரவியு மிந்தும் - அக்கினி சூரியன் சந்திரன் என்னும் மூன்
றும், அவ்வணந்தான் - அத்திருட்டாந்தம் போன்று, வகிக்கும்-
காக்கும்.

(ப-ம்)—இவ்விழிந்த வுடல் எங்ஙனம் வாதபித்த சிலேட்டும
மென்னு முத்தாதுக்களுஞ் சமமாயின்நிலைபெறுவதும் இன்றேல்
நிலை பெறுததாயு மிருத்தலின் அம்மூன்று தாதுக்களால் இருப்
புடையதாமோ அங்ஙனமே இவ்வுலகுஞ் சோம சூரியாக்கினி
யென்னு மூன்றனுள் யாதானு மொன்றின்றேல் குருடாதலினு
னும் திதி யுண்டாகாமையானும் சோமசூரியாக்கினிகளாற் றரிக்
கப்படுகின்றதென்பது பொருள். (117)

(அ-கை)—இவ்விழிந்த வுடலைத் தரிக்கும் மூன்று தாதுக்
ளைப் போன்று இவ்வுலகைத் தாங்கும் அக்கினியாதி மூன்று மசு
திய மென்பதில் சுருதி திருஷ்டாந்தத்தோடுங் கூறியதென
கூறுகின்றார்.

இவணமில் விரவி வன்னி யிந்துவென் றுரைத்த மூன்று
பவசகத் திதியி னேதென் பதுபிர சித்தமாகு
முவமையின் மிருதி வேத முலகினல் வெளிய தேது
சிவமறை யசத்த தென்னாச் செப்பிய ததனை மன்கோ.

(ப-ஸா)—இவணம் - இங்ஙனம், இவ்விரவி வன்னி இந்
வென்றுரைத்த மூன்றும்-இச்சூரியன் அக்னி சந்திரன் என வுடை

கப்பட்ட மூன்றும், பவசகத் திதியி னேதென்பது - உற்பத்தி யுடைய உலக திதிகாரணமென்று கூறப்படுவது, உவமையில்- சமானமற்ற, மிருதிவேத மூலகில் - ஸ்மிருதியிலும் வேதத்திலும் உலகத்திலும், நல்வெளியது பிரசித்தமாகும் - மிகவும் வெளிப் படையாகக் காணலாம், ஏது அதனை - காரணமான அச்சூரியன் முதலிய மூன்றையும், சிவமறை அசத்ததென்றோ - மங்கலவடிவ வேதம் மித்தையென்று, செப்பியது - கூறியது.

(ப-ம்)—கூறியவண்ணம் ரவி வன்னி சசி மூன்றும் உலக திதி காரணமென்று மிருதி வேதம் முதலியவற்றை யறிந்தோ ரிடம் வெளிப்படையாம் “இந்த அக்ஷரத்தின் ஆணையினுனே ஏகார்க்கீ! சூரிய சந்திரர்கள் தாங்குகின்றவர்களாக நிறுத்தப்பட்ட டார்கள். நான் வைசுவான ராக்கினியாய்ப் பிராணிகளின் தேக த்தை ஆசிரயித்துப் பிராணபானனோடுங் கூடி நான்குவீத அந்நத் தைச் சீரணிப்பிக்கின்றேன். எந்த தேஜஸ் சூரியனை யடைந்து சர்வ லோகத்தையும் விளக்குகின்றதோ எவ்வொளி சந்திரனிட த்தில் எவ்வொளி அக்கினியில் அவ்வொளி என் சம்பந்தமென வறி. அக்கினியிற் பெய்யப்பட்ட ஆகுதி நன்றா யாதித்தனை யடைகின்றது ஆதித்தனினின்றும் வீருஷ்டி வீருஷ்டியினின் றும் அன்னம் அதினின்றும் பிரஜைகள் உண்டாகின்றன” என் னும் வேதம் ஸ்மிருதி ஆகிய இவைகளை அறிந்தோராற் கூறப் படும் உலக காரண சந்திர சூரியாக்கினிகளை சுருதி அநிர்தமெ னக் கூறியதென்பது பொருள். (118)

(அ-கை)—எவ்வண்ணம் சுருதி அக்கினியாதி மூன்றையு மசத்தியமெனக் கூறினதென்னும் வேட்கையில் அச்சுருதியின் வாக்கியப் பிரகாரத்தைக் காண்பிக்கின்றார்.

எவ்வெழிற் சிவப்பு வெண்மை கருமையில் வருவ மூன்றுஞ் செவ்வழ லாதி தம்மிற் செகத்துள ரறிவர்தாமே யவ்விது தைச சத்தோ டாப்பிய மன்ன மென்றோ முவ்வகை யவையே நித்த மெனமறை மொழியுமாதோ.

(ப-ஸா)—எவ்வெழில் சிவப்பு வெண்மை கருமை - எந்த அழகிய செம்மை வெண்மை கருமை என, இவ்வுருவ மூன்றும்- இம்மூன் றுருவமும், செவ்வழ லாதிதம்மில் செகத்துள ரறிவர்- செவ்விய அக்கினி சந்திரன் சூரியன் என்னு மிவைகளிடத்தில் உலகத்தோ ரறியா நிற்பர், அவ்விது-அங்ஙன மாய செம்மையாதி மூன்றும், தைசசத்தோடு ஆப்பியம் அன்னம் என்னு - தைசசம் (தேஜஸ் காரணம்) என்றும் (சந்திர காரணம்) ஆப்பியமென்றும் (சூரிய காரணம்) அன்னமென்றும் கூறப்படுவனவாம், மூவ்வகை யவையே நித்தம் என - அச்செம்மையாதி மூன்றுமே நித்தியங் கள் என்று, மறை மொழியும் - வேதங் கூறுகின்றது.

(ப-ம்)—“யாது அக்கினியின் சிவப்பு ரூபம் அந்த ரூபம் தேஜசிற்கு, யாது சுக்கிலமோ அது ஆப்பியத்திற்கு, யாது கிரு ஷ்ணமோ அது அன்னத்திற்கு” என்று சாந்தோக்கிய சுருதி கூறு கின்றது. அக்கினி முதலியவற்றில் அனுகதமாக எச்சிவப்பு வெண்மை கருமை ரூபங்களை ஜனங்கள் அறிகின்றார்களோ ; அவற்றில் யாது சிவப்புரூபமோ அது தேஜஸ் சம்பந்தி என்னும் தைஜஸமாம் அதாவது அக்கினிக்குக் காரணம் சிவப்பு ரூபமாம். அவற்றுள் யாது வெண்மை ரூபமோ அது அப்பு சம்பந்தி என் னும் ஆப்பியமாம்; ஈண்டு அப்பின் அபேதத்தால் அமிர்த கிரண முடைய சந்திரன் லக்ஷிக்கப்படுகின்றான் இதனாற் சந்திரனுக்குக் காரணம் வெண்மை ரூபமாம். அவற்றுள் யாது விளக்கமான கருமை வர்ணமோ அது, திவாகான் அன்ன காரணனாதலின் அன்ன சத்தத்தால் லக்ஷிக்கப்படுகிறான் ஆகலின் அவனுக்குக் காரணமாம். என்று சுருதி கூறியவண்ணம் “கருமையோடுங் கூடிய செம்மையாலாவரிக்கப்பட்டோனாய்ச் சூரியனாகிய தேவன் இரணியவடி வாதத்தைப் பூலோகத்திலும் தேவலோகத் திலுஞ் செலுத்திக்கொண்டு புவனங்களைப் பார்க்கின்றவனாய் அந்த ரதத்தாற் செல்லுகின்றான்” என்னுஞ் சுருதியால் திவா கானுக்குக் கிருஷ்ண ரூபம் அறியப்படுகின்றது. இங்ஙனஞ் சந் திர சூரியாக்கினிகள் வெண்மை கருமை செம்மைகளின் காரி யங்களெனக் கூறிய சுருதியே வெண்மையாதிகள் சத்தியமெனக்

கூறியது. இதனால் காரண வடிவ அருணாதி மூன்றுஞ் சத்தியம் அதன் காரியவடிவ வன்னியாதி மூன்றும் அசத்தியம் எனச் சித்திக்கையில் இத்திருஷ்டாந்தத்தாற் காரியமான மன முதலிய வுலகு அனித்தியமெனவும் காரணவடிவப் பிரஹ்மஞ் சத்தியமெனவும் சாதிக்கக் கூடுமென்ப தபிப்பிராயம். (119)

(அ-கை)—இங்ஙனஞ் சுருதி எத்திருஷ்டாந்தத்தாற் காரண வருணாதிகள் சத்தியமெனவும் காரிய வன்னியாதிகள் அசத்தியமெனவுங் கூறிற்றென்னும் அவா நிகழ அதற்குத் திருஷ்டாந்தத்தைக் கூறும்பொருட்டுக் கனகாதிகள் சத்தியமெனவும் ஆபரணாதிகள் அசத்தியமெனவுங் கூறுகின்றார் பின்னிரண்டு செய்யுட்களால், ஆண்டு முதற் செய்யுளால் ஆபரணாதிகள் அசத்தியமெனக் காண்பிக்கின்றார்.

பொன்மய மாதிரியான பூடண மாதிரியெல்லா
நின்மல வணிமுன் னும நிமித்தம தெனினும் பொய்யாந்
தன்மைய தாக வென்றுந் தடையற வறியலாகு
மின்மணி யணிமுன் புந்தி யிவண்பிறந் திடுமெதாலே.

(ப-ரை)—பொன்மய மாதிரியான - பொன்னின் வடிவமாகவே யிருப்பது முதலிய, பூடண மாதிரியெல்லாம்-கடககுண்டல ஆபரணாதிகளெல்லாம், நின்மல வணிமுன்னும நிமித்தம தெனினும் - பரிசுத்தமான கடககுண்டல ஆபரணாதிகளின் பெயருக்குக் காரணமாயினும், பொய்யாந் தன்மையதாக - மித்தையாத் தன்மையினையுடையனவாக, என்றுந் தடையற வறியலாகும்-எப்போதுஞ் சந்தேகமின்றி யறியத் தக்கனவாம், ஏதாவ் - ஏனெனின், இவண் - ஈண்டு, இன்மணி யணிமுன் புந்தி - மகிழ்வுதரும் அழகிய கடககுண்டல ஆபரணாதிகளின் புத்தி, பிறழ்ந்திடும் - பிறழ்ச்சியை யடைந்திடு மாதவிஞலாம்.

(ப-ம்)—கனகாதி காரிய வாபரணாதிகள் தமது நாம காரணமதேனும் அவற்றின் ஞானம் பிறழ்வுடைமையின் அசத்தியமர யறியப்படுகின்றன வென்பது பொருள். (120)

(அ-கை)—காரியமான வாபராணாதிக ளசத்தியமெனக் கூறி இனிக் காரணமான கனகாதிகள் சத்தியமெனக் கூறுகின்றார். கனக முன்மதி யதுபுரு டனுக்கெந்தக் காலு முனிற் பிறழ்ச்சிய துடையதிங் கலவுய ரதனாற் கனக முற்பொரு ளபிமதங் கருதுசத் தியமாய் நினையி வைதமில் விபர்யய மதுவிலை நீயே. (121)

(ப-ரை)—கனகமுன்மதியது - பொன் முதலிய புத்தி, எந்தக் காலும் உனில் - கருதுமிடத்து எப்போதும், புருடனுக்கு - காரணவாராய்ச்சி செய்யும் புருடனுக்கு, பிறழ்ச்சியது உடையது இங்கு அல - ஈண்டுப் பிறழ்வை யடைவதன்று, உயர் அதனான் அபிமதம்-காரணமாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட, கனகமுற்பொருள் - பொன்னாதி பொருள்களை, நீ சத்தியமாய் கருது - சத்திய வஸ்துக்களாக நினைப்பாயாக, நினை இவைதமில் - இங்ஙனங் கருதப்பட்டவைகளில், விபர்யயமதுவிலை - பிராந்தியின்று.

(ப-ம்)—உண்மையைக்காண விரும்பியோனது பொன்னாதி புத்தி எக்காலும் பிறழ்வுடையதன்று. ஏனெனின் கனகாதிகாரிய வாபராணாதிகளில் அநுகுதமா யிருத்தவினாலாம். கனகாதிகளும் ஆபராணாதிகளும் வித்தியாசமின்றியதேனும் கனகாதி சத்தியம் ஆபராணி யசத்தியமெனப் பொருள். (121)

(அ-கை)—அங்ஙனமாயின் திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்களில் எது எதற்குச் சமானமென்னும் வேட்கையில் கூறுகின்றார்.

அணியாதி சமந்தழ லாதிய தாம நித்த

குணமாமத னாற்சுட ராதி குலா விடுங்கா

ரணமா மருணாதிய மூன்று மறித்த மின்றர்

துணிவாற்கன காதிய தோடு துலிய மாமே. (122)

(ப-ரை)—தழலாதியதாம் - நெருப்பாதி மூன்றாம். அறித்த குணமதனால் - அறித்தியகுண முடையதனால், அணியாதிசமம் - ஆபராணி துல்லியமாம், சுடராதிகுலாவிடம் - அக்கினி முதலிய வற்றில் விளங்குகின்ற, காரணமாம் அருணாதிய மூன்றும்-காரணமான செம்மையாதி மூன்றும், அறித்தமின்றர் துணிவால் - சத்

தியமென்னு நிச்சயத்தால், கனகாதியதோடு துலியமாம் - பொன் னாதிகளோடு சமானமாம்.

(ப-ம்)—அக்கினியாதி மூன்றும் அசத்தியகுண முடைமையின் ஆபரணத்தி யொத்து மித்தையாம். அக்கினியாதி காரண செம்மையாதி சத்தியகுணமுடைமையின் கனகாதி யொத்து சத்தியமாம் என்பது பொருள்.

(122)

(அ-கை)—இக்கனகாபரண வுபமானத்தால் காரணமான செம்மையாதி சத்தியமென்றும் காரியமான வக்கினியாதி யசத்தியமென்றுஞ் சுருதியே கூறினதென்று கூறுகின்றார்.

உவமான மிதுகொடு தீயுடு நாத னோடுஞ் சவிதாவெனு மூன்றற் கறித்த மறைகள் சாற்றுந் துவராதி யமூன்றற் கறித்தமி றாய்மை யுஞ்சீர் நவமாகிய நான்மறை நானு நவிலு மாதோ.

(123)

(ப-ரை)—உவமான மிதுகொடு - இவ்வுபமானத்தானேயே. தீ - அக்கினி, உடுநாதன் - சந்திரன், சவிதா - சூரியன், எனு மூன்றற்கு - என்ற மூன்றிற்கும், மறைகள் - வேதங்கள், அறித்தம் - மித்தையாத்தன்மையினை, சாற்றும்-பிரதிபாதிப்பன, துவராதி யமூன்றற்கு - செம்மை முதலிய மூன்றினுக்கும், அறித்தமில் றாய்மையும் - நித்தமான பரிசுத்தத் தன்மையினையும், சீர் - சிறப்பு வாய்ந்த, நவமாகிய - அழகிய, நான்மறைநானும்-நான்கு வேதங்களைப்போதும், நவிலும் - கூறுகின்றன.

(ப-ம்)—“காட்சிக்கினியனே! எங்ஙனமோர் மட் பிண்டத் தை யறிதலினால் சர்வமும் மண்வடிவா யறிப்பட்டதாகின்றதோ நாமரூப விகாரம் வாக்கை யாரம்பித்தது மண் மாத்திரமே சத்தியம் எங்ஙனம் ஏ செனமியனே! ஓர் லோகமணியை யறிதலினால் சர்வமும் லோகவடிவா யறியப்பட்டதாகின்றதோ நாமரூப விகாரம் வாக்கு மாத்திரம் லோகமாத்திரமே சத்தியம்” என்பது முதலிய சுருதிகளினால் சர்வ காரியமும் காரணமாத்திரமே யெனக் கூறப்பட்டது. இக்கனகாபரண திருஷ்டாந்தத்தால் அக்கினியா

திகள் மித்தை என்றும் செம்மையாதிகள் சத்தியமென்றுங் கூறப் பட்டதென்பது பொருள். (123)

(அ-கை)—அநேக வுபமானங்களால் மன முதலிய வுலகநித் தியமெனச் சுருதி கூறியதென முற்கூறப்பட்டது. அவ்வுபமானம் அநேகங்களை வேறு பிறித்தறிவிக்கின்றார்.

அனலாதிக் கறித்தியம் யாது மறைக ளாடும் பனுமீதத நற்றிருட் டாந்த மதாய்ப் பவிக்கு நனிகாரியம் யாதுமெஞ் ஞான்று மறித்த மோத்தின் கனமாந்துணி வாலது போன்றல கார ணந்தான். (124)

(ப-ரை)—யாது அனித்தியம் - எவ்வனித்தியத் தன்மை யினை, அனலாதிக்கு - அக்கினி முதலியவற்றிற்கு, மறைகள் ஆடும் - வேதங்கள் கூறுகின்றனவே, பனும்யாது - அனலாதி யனித்தியமெனக் கூறப்பட்ட வீது, அகன் நற்றிருட்டாந்தம தாய்ப் பவிக்கும் - சர்வ காரியமும் மனித்த மென்பதற்கு நல்ல வுப மானமாகும், (ஏனெனின்) நனிகாரியம் யாதும் - மிகவும் யாது காரியமோ, எஞ்ஞான்றும் அறித்தம் - அது எப்போதுமறித்த மாதலினாலாம், (இந்நியம மெதனானெனின்) ஒத்தின் கனமாந் துணிவால் - வேதத்தின் திடமான நிச்சயத்தால், அதுபோன்று காரணம் அல - வேத நிச்சயத்தால் காரணம் காரியம் போன்று அறித்தியமாகாது நித்தியமாம்.

(ப-ம்)—சுருதியி னிச்சயத்தால் சர்வ காரியமும் ஆபா னாதிபோன்று மித்தையாம் காரண மங்ஙனமன்று என்பது பொருள். (124)

(அ-கை)—காரணத்தைக் கொள்ளல், காரிய திரவியத்தின் நீக்கத்தில் சாதகமென்பது உலகிலும் விளங்குகின்றதெனக் கூறு கின்றார்.

புடவை தனக்குப் பொய்ம்மைதனைப் போதித்திடும் வேட்கைய னூலின், மடிய லுறுங்கா ரியமதனை மருவா தொழிக்கு மதுபோல, நெடிய னூலின் சமமாகி நிகழு மூன்றை நிலைநி றுத்திக், கொடிய கனலாதிய வதற்குக் கூறுமறைக ளொழிவி னையே (125)

(ப-ரை)—புடவை தனக்கு-புடவையின், பொய்ம்மைதனைப் போதித்திடும் வேட்கையன் - மித்தையாத் தன்மையினை அறிவிக்க விரும்பியோன், நூலின்மடியலுதுங் காரியமதனை மருவா தொழிக்கும் - நூலினது நாசமாகுங் காரியத்தைக் கொள்ளாது நிராகரிப்பன், அதுபோல - அவ்வுவமைபோன்று, நெடியநூலின் சமமாகி நிகழும் மூன்றை - நீண்ட நூலை யொத்துச் சத்தியமாய் விளங்கும் அருணாதி மூன்றனையும், நிலைநிறுத்தி - நிலைபெறச் செய்து, கொடியகனலாதியவதற்கு - கொடியதாகிய அக்கினியாதி மூன்றிற்கும், மறைகள் - வேதங்கள், ஒழிவினை - அறித்தியத்தன்மையினை, கூறும் - பிரதிபாதிக்கும்.

(ப-ம்)—வஸ்திரத்தின் உண்மையைக்காண விரும்பியவன் எங்ஙனம் நூலின் காரியமான படம் நூல் மாத்திரமே யெனப் படத்தை நிராகரிக்கின்றானோ அங்ஙனமே ஈண்டுஞ்சுருதி நூலிற்குச் சமமான செம்மை முதலிய மூன்றையு மங்கீகரித்து அக்கினியாதி மூன்றையும் மித்தையெனக் கூறியதெனப் பொருள். (125)

(அ-கை)—இங்ஙனம் அக்கினியாதி திருஷ்டாந்தங்களால் மன முதலிய வலகிற் கசத்தியத்தன்மையும் செம்மையாதி திருஷ்டாந்தங்களாற் பிரஹ்மத்திற்குச் சத்தியத் தன்மையும் சுருதியினப்பிராயமெனக் கூறப்பட்டன. இனி ஆண்டேது வின் வில் காரியமாதலினாலும் காரணமாதலினாலும் என விரண்டிதது மேது கூறுகின்றார்.

மேதினி யாதி யாக விண்வரை யபர மான வீதுயர் பாத்து டைய காரிய மென்ன லாகும் யாதினா லபர மாகுங் காரிய மழிய லாகும் யாதினாற் பரம தாகுங் காரண மழியா தாமே. (126)

(ப-ரை)—மேதினியாதியாக - பூமிமுதல், விண்வரை - ஆகாய முடிவான, அபரமானவீது, தாழந்ததானவீது, உயர்பரத்துடைய காரியமென்னலாகும் - உயர்வான பரமான்மாவின் காரியமென்று கூறத்தக்கது, அபரம் - உலகு, யாதினாள் - எக்காரணத்தால், காரியம் - காரியமாகுமோ, (அதனால்) அழியலாகும் -

(ப-ரை)—சத்து பாசனையினால் - பிரஹ்மோ பாசனையால், சத்துருத்தகைமை - பிரஹ்மவடித் தன்மையை, இந்தச் சித்து யிரடையுமாயில் - இச்சீவனடைவனேல், இச்சீவன் செறிதன துருவு - பொருந்திய தனது மாண வடிவை, விடுவதின்றோ - விடமாட்டாது, எத்தினால் - எதனால், இருவருக்கும் - விருத்த வியல்புடைய விருவருக்கும், மெய்யயிக்கிய ஞானந்தான் - உண் மையான அபேத ஞானமானது, இயைந்திடலிலது - பொருந் துவதின்றோ அதனால்,

(ப-ம்)—இச்சீவன் பிரஹ்மோ பாசனையாற் பிரஹ்மத்தை யடைவானெனின் தனது மாணவியல்பை விடுவான். ஏனெனின் மிகவிலக்ஷணமான வீரண்டு வஸ்துக்களுக்கு விருத்த தருமமிருத் தலினால் ஐயிக்கியஞான முண்டாகாதாதலினாலும், ஏகவடிவ பலத்தை அங்கீகரிக்கில் மாணவடிவ வியல்பு நீங்கும் அதனால் சொரூபத்திற்கும் நாசம் வருகின்றமையானும் மாணவியல்பு நீங்கி லும் ஒன்று ஒன்றன் வடிவை யடைதல் கூடாமையானும் ஜீவ னுக்குப் பிரஹ்மப் பிராப்தி யுபாசரூபமன்று. ஆகலின் இரண்டு பிரகாரத்தானும் பிரஹ்மத்தினடைவுவுபாசரூப பலமன்று. “ஒன்று ஒன்றுகாதாகையால் ஒன்றை ஒன்றாச் சிந்திக்கலாகாது. ஒன்று மற்றொன்றன் வடிவமேல் நாசமதற் குண்மைமயாகும்” என வாசார்யாவர்களாலும் புகலப்பட்ட தென்பது பொருள். (96)

(அ-கை)—ஆகேஷபம் உலகில் ரசக்தோடுற்ற விரும்பு செ ரூப நாசமன்றி பொன்றன்மையை யடைவது போன்று ஜீவனு ளபாவமான மாண வியல்பை விட்டுத் தனது சொரூப நாசமிட றிப் பிரஹ்மப் பிராப்தி வடிவ பலமுடையவனாகின்றனென கேட்கின்றான் பூர்வ பக்தி.

இயல்பு தாகிய பிரகிரு தியைவிடுத் திரதமொடிபை பான, வயமதாயது கனகத்தின் றகைமையை யடைந்தி மதுபோல, நியம மாகிய சத்துபா சனையினு னிமலன து வாக, நயம தார்புரு டனுமன வரதமு நண்ணறிண் ண தாமே. (9)

னப்பட்டது. அதனால் உற்பத்தியுடைய வலக னித்தியமென
ஏ எம்மால் முன் கூறப்பட்டதோ அது இங்ஙனம் நிலை பெற்
என்பது பொருள். (127)

(அ-கை)—ஆகேஷபம் கூறியவேது வானுலகு மித்தையா
மனமும் அதன் சஞ்சாரமான சாக்கிராதிகளும் மித்தையன்
வாக்கேஷபித்துக் கூறுகின்றார்.

ரம்பு கன்றிடு மேதுவி னுன்முனைத் தெழுந்த
ந்த னக்கும சத்தியத் தன்மையே மருவு
ந்தி னம்புரி சரிதமும் பொய்ம்மையாய் வயங்கு
ங்கு யிற்றிடு மதகரி மயற்செயன் மாணும். (128)

(ப-ரை)—முனம் புசன்றிடு மேதுவினுன் - முன் சொல்லப்
ப - காரியத் தன்மையாகிய வேதுவினால், முனைத்தெழுந்த
த் தனக்கும் - காரியமாய் ஜனித்த மனதிற்கும், அசத்தியத்
மையே மருவும் - மித்தையாத் தன்மையே பொருந்தும்,
ம் - மனதும், தினம்புரி சரிதமும் - தினந்தோறுஞ் செய்யுஞ்
த்திரமாகிய அவஸ்தாத்திரயமும், பொய்ம்மையாய் வயங்கும்-
னையாகவே நிகழும், (எங்ஙனமெனின்) மனங் குயிற்றிடு மத
- மனதின் மயக்காற் செய்யப்பட்ட மதத்த யானையினது,
ற்செயல் மாணும் - மயக்கத்தாற் காணப்பட்ட சேஷ்டையை
ரப்பாக என்பதாம்.

(ப-ம்)—மனதுங் காரியமெனக் கூறப்பட்ட வேதுவானே
தையாம். அதனால் அதன் சஞ்சாரமாகிய அவஸ்தாத்திரய
கற்பித யானை மித்தையாதலின் அதன் சேஷ்டையும் மித்
யாவது போன்று மித்தையாம். (128)

(அ-கை)—ஆகேஷபம் மனங் காரியமாயின் மித்தையாம்
றல் அதனுற்பத்தி கேட்கப்படாமையால் அது வின்றெனப்
வ வாதி சங்கிக்கின்றான்.

ககன மாதியி னின்றறி வினினின்றுங் கருத்தினுக்
ம்வேத, மிகலு நீள்பிறப் பறைந்தில தாதலா லெவ்வித
னாலே, புகும காமன மிதனது வசத்தியப் புந்தியுற்
ல்கூடும், பகவ னேமிக வறுதிய தாயெனக் கருளொடும்
ர்வாயால். (129)

அநித்தியமாம், பரம் - பிரஹ்மம், யாதினா - எக்காரணத்தால், காரணமாகும் - காரணமா யிருக்கின்றதோ, (அதனால்) அழியாதாமே - அழிவற்ற நித்தியப் பொருளாம்.

(ப-ம்)—பிருதிவி முதலாகாயம் வரையான தாழ்ந்த விவ்வுலகு பிரஹ்மத்தின் காரியமாம். இதனாற் காணப்படு முலகனைத்தும் பிரஹ்மத்தின் காரியமாதலின் மித்தை காரணமான பிரஹ்மமெனினே பிரகிருதியாதலின் சத்தியம். திருசூய மன முதலிய வுலகனைத்தும் அநித்தியம் காரியமாதலின் அக்கினியாதி போன்று. மேலான பிரஹ்மமோ சத்தியம் காரணமாதலின் செம்மையாதி போன்று, அக்கினியாதி மூன்று மசத்தியம் காரியமாதலின் ஆபரணாதி போன்று. செம்மையாதி மூன்றும் சத்தியம் காரணமாதலின் கனகாதி போன்று. என்பது சமுதாயார்த்தம். (126)

(அ-கை)—கூறிய வேதுவாற் சாதித்த பொருளை முடிக்கின்றார்.

ஆதலாற் பிரமமான சத்தசத் தாத லின்றும்
பேதமா மன்னி யங்கள் பெட்டெனல் சித்த மாகு
மாதலா லுதய முற்ற சகமசத் தென்ன முன்ன
மோதிய தென்னா லீண்டுச் சித்தமுற் றதானீ யோரே. (127)

(பரை)—ஆதலாற் பிரமமான சத்து - ஆகலின் பிரஹ்மமான சத்வஸ்து, அசத்தாதலின்றும் - பொய்யாகாதாம், பேதமாம் அந்நியங்கள் - சைதன்னியத்தினும் வேருன காரியமனைத்தும், பெட்டெனல் சித்தமாகும் - மித்தை என்று சித்தித்தது (இதனா லென்ன வந்தது எனின்), ஆதலால்-இங்ஙனம் கூறியதால், உதய முற்ற சகம் - உற்பத்தியுடைய வுலகு, அசத்தென்ன - மித்தை யென, (என்னால்) முன்னம் ஓதியது - முன் கூறப்பட்டது, ஈண்டுச் சித்தமுற்றது - இங்ஙனம் நிலைபெற்றது, நீ ஓர் - நீ தெரிந்து கொள்ளுவாயாக.

(ப-ம்)—காரணஞ் சத்தியம் காரிய மசத்திய மென்பதனால் பிரஹ்மஞ் சத்தியம் அதனினும் வேருன சர்வகாரியமு மசத்திய

மெனப்பட்டது. அதனால் உற்பத்தியுடைய வலக னித்தியமென யாது எம்மால் முன் கூறப்பட்டதோ அது இங்ஙனம் நிலை பெற்றது என்பது பொருள். (127)

(அ-கை)—ஆகேபம் கூறியவேது வானுலகு மித்தையாகு மனமும் அதன் சஞ்சாரமான சாக்கிராதிகளும் மித்தையன் றென வாக்கேபித்துக் கூறுகின்றார்.

முனம்பு கன்றிடு மேதுவி னுன்முளைத் தெழுந்த மனந்த னக்கும சத்தியத் தன்மையே மருவு மனந்தி னம்புரி சரிதமும் பொய்ம்மையாய் வயங்கு மனங்கு யிற்றிடு மதகரி மயற்செயன் மாணும். (128)

(ப-ரை)—முனம் புதன்றிடு மேதுவினுன் - முன் சொல்லப் பட்ட காரியத் தன்மையாகிய வேதுவினால், முளைத்தெழுந்த மனத் தனக்கும் - காரியமாய் ஜனித்த மனதிற்கும், அசத்தியத் தன்மையே மருவும் - மித்தையாத் தன்மையே பொருந்தும், மனம் - மனனும், தினம்புரி சரிதமும் - தினந்தோறுஞ் செய்யுஞ் சரித்திரமாகிய அவஸ்தாத்திரயமும், பொய்ம்மையாய் வயங்கும் - மித்தையாகவே நிகழும், (எங்ஙனமெனின்) மனங் குயிற்றிடு மத கரி - மனதின் மயக்காற் செய்யப்பட்ட மதத்த யானையினது, மயல்செயல் மாணும் - மயக்கத்தாற் காணப்பட்ட சேஷ்டையை யொப்பாக என்பதாம்.

(ப-ம்)—மனதுங் காரியமெனக் கூறப்பட்ட வேதுவானே மித்தையாம். அதனால் அதன் சஞ்சாரமாகிய அவஸ்தாத்திரய மும் கற்பித யானே மித்தையாதலின் அதன் சேஷ்டையும் மித் தையாவது போன்று மித்தையாம். (128)

(அ-கை)—ஆகேபம் மனங் காரியமாயின் மித்தையாம் ஆனால் அதனுற்பத்தி கேட்கப்படாமையால் அது வின்றெனப் பூர்வ வாதி சங்கிக்கின்றான்.

ககன மாதியி னின்றறி வினினின்றுங் கருத்தினுக் கருமவேத, மிகலு நீள்பிறப் பறைந்தில தாதலா லெவ்வித மதனாலே, புரும காமன மிதனது வசத்தியப் புந்தியுற் றிடல்கூடும், பகவ னேமிக வறுதிய தாயெனக் கருளொடும் பகர்வாயால். (129)

(ப-ரை)—அரும் வேதம் - அரிய வேதமானது, சுருத்தினுக்கு - மனதிற்கு, இகலும் நீள் பிறப்பு - வீரோதமான நெடிய வற்பத்தியை, ககன மாதியினின்றும் - ஆகாயாதிகளி னின்றே னும், அறிவினினின்றும் - பிரஹ்மத்தினின்றே னும், அறைந் திலதாதலால் - கூறவில்லையாதலின், அதனால் - அங்ஙனங் கூரு மையான், புகும் மகா மனமிதனது - சஞ்சலமுடைய பெரிய விம்மனத்தினது, அசத்தியப் புந்தியுற்றிடல் - மித்தையாகிய ஞானத்தை யுடையவனாதல், எவ்விதம் - எப்பிரகாரம், கூடும்-பொருந்தும், (இதனை) பகவனே! - ஷட்குண ஐசுவரிய சம்பன் னரே!, மிக வறுதியதாய் - மிகவும் உண்மையாக, அருளொடும்-கிருபையால், எனக்கு - தங்கள் சீடனான வடியேனுக்கு, பகர்வா யால் - தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளல் வேண்டும்.

(ப-ம்)—மனதி னுற்பத்தியைச் சுருதி பரமான்மாவி னின் றேனும் அல்லதா காயாதிகளி னின்றே னுங் கூறவில்லையாதலின் மனம் எங்ஙனம் மித்தையாக வறியப்படல் கூடும் பகவனே இதனை விசாரித்துத் தாங்கள் கூறவேண்டுமென்பது அபிப் பிராயம். (129)

(அ-கை)—சாந்தோக்கியத்தின் ஏழாவது அத்தியாயத்தில் “ஆன்மாவினின்று மனம்” என்பது முதலியவற்றால் மனம் பரமான்மாவின் காரியமெனக் கேட்கப்படுதலினால் இக்கேள்வி பொருத்தமின்றியதெனச் சித்தாந்தி பரிசுரிக்கின்றார்.

சாந்தோக் கியத்தின் சத்தமத்திற் சத்தாம் பிரமமதி னின்றும், போந்த பான்மை மனந்தனக்கு முயிர்ப்பி னோடும் புகன்றிடலாற், சாந்த மாகுங் காரியத்தின் தருமம் வாய்ந்த மனமிதற்கே, காந்தியான மெய்ம்மையது மெவ ணம் பவிக்குங் கழறுதியால். (130)

(ப-ரை)—சாந்தோக்கியத்தின் - சாந்தோக்கிய வுபநிடதத் தின், சத்த மத்தில் - ஏழாவது அத்தியாயத்தில், சத்தாம் பிரம மதினின்றும் - சத்தாகிய பரமான்மாவினின்றும், உயிர்ப்பி

வேடு - பிராணவேடுங் கூட, மனந் தனக்கும் - மனதிற்கும், போந்த பான்மை - உற்பத்தியான தன்மையை, புகன்றிடலால் - கூறுகின்றமையின், சாந்தமாகுங் காரியத்தின் தருமம் வாய்ந்த - நாசமாகும் காரியத்தன்மையையுடைய, மனமிதற்கு - இம்மன திற்கு, சாந்தியான மெய்ந்மையதும் - பிரகாசமுடைய சத்தியத் தன்மையும், எவணம் பவிக்கும் - எம்மாதிரி யுண்டாகும், கழறுதி - கூறுவாயாக வென்பதாம்.

(ப-ம்)—சாந்தோக்கிய வுபநிஷத்தி னேழாவது அத்தியாயத்தில் ஆன்மாவினின்றும் பிராணவேடு மனதினது வற்பத்தியைச் சுருதி கூறுவதால் காரிய தருமமுடைய மனதைச் சத்தியமாயறித வெங்ஙனங் கூடும்? ஆகவின் பரமான்ம காரியமாதலின் மனம் அத்தியந்த மசத்தென்பது பொருள். (130)

(அ-கை)—பரமான்மாவினின்றும் மனதி னுற்பத்தி முண்டகத்திலுங் கேட்கப்படுகின்றதெனக் கூறுகின்றார். கரணம்முயிர்ப் பதவேடு நுண் ககனாதியி வேடுந் தெருணற்பர மான்மாவெனத் திகழும்புரு டனினின் றுருணும்மன முதிதம்மென வுயர்முண்டக மொழியும் பொருணுங்கிடு மனமாதலிற் பொய்யாமென வுணர் நீ

(ப-ரை)—கரணம் - கரணத்தோடும், உயிர்ப்பதவேடும் - பிராணவேடும், நுண் ககனாதியி வேடும் - சூக்குமமான வாகாயாதிகளோடும், தெருள் - ஞானவடிவ, நற்பரமான்மா வெனத் திகழும்-நல்ல பரமான்மாவென விளங்குகின்ற, புருடனினின்று - புருடனிடத்தினின்றும், உருள் நும்மனம் உதிதம் - சஞ்சலமுடைய வுமது மன முற்பத்தியானது, என - என்ற, உயர்முண்டக மொழியும் - உயர்ந்த முண்டக வுபநிஷதம் புகலும், பொருள் நுங்கிடு மனமாதலில் - மனம் பரமான்மாவின் ஸழிக்கப்படு மாதலின், நீ பொய்யாமென வுணர் - பொய்யென நீ தெரிந்து கொள்.

(ப-ம்)—“இதனினின்றும் பிராணன் மனம் சர்வ இந்திரியங்களு முண்டாகின்றன. ஆகாயம், வாயு, அக்கினி, அப்பு, சர்

வத்தையுந் தாங்குகின்ற பிருதிலியும்” என்பன முதலிய முண்டக வுபநிடதத்திலும் பிராணாதிகளோடு பரமான்மாவினின்றும் மனமுண்டாயிற் றென்பதனால் நீ மனதை மித்தை என வுணர் எனப் பொருள். (181)

(அ-கை)—இங்ஙனம் மனம் பரமான்மாவின் காரியமாகக் கேட்கப்பட்டமையின் மித்தை எனப்பட்டது. இனி பௌதிகமாகக் கேட்கப்படுதலினாலும் மித்தை எனக் கூறுகின்றார்.

மனமோவன மயப்பான்மைய தெனவேமறை மொழியு
நனியாதலி னாலேபுட லதுபோலநற் றிடமாய்க்,
கனபூத மென் னதன்காரியங் கசடேயற வுறலா,
மனமானது வதனான்மலி பொய்யாமென மதிநீ. (132)

(ப-ரை)—மனமோ - மனமானது, அனமயப் பான்மைய தெனவே - அன்னமயத் தன்மையது என்று, மறை மொழியும்-வேத வாக்கியமும், நனியாதலினால்-மிகவுங் கூறுகின்றதா யிருப்பதினால், நற்றிடமாய் - நல்ல கிச்சயமாக, உடலதுபோல - சரீரம் போன்று, கனபூத மென்னதன் - பருத்த பூதமென்பதினது, காரியம் - காரியமாக, கசடே யறவுறலாம் - குற்றமற அடைகின்றது, அதனால் - பூத காரியமாதலின், மனமானது, மலிபொய்யாமென மதிநீ - அத்தியந்தம் பொய்யென நீ அறிவாயாக.

(ப-ம்)—“ ஹே ! காண்டற் கினியோனே ! மனம் அன்னமயம். பிராணன் ஜல மயம். உண்ட வன்னம் மூன்று பாகம் அதன் மிகச் சூக்குமம் மனம்” என மனமன்ன மயமா யறியப்படுதலினாலும் மித்தை என வறிவாயாக வெனப் பொருள். (132)

(அ-கை)—இங்ஙனங் காரியத்தன்மையாகிய எது வுடைமையின் மன முதலிய வுலக னித்திய மெனப்பட்டது. இனி ஆதியந்த முடைமையானுமெனவேறனுமானத்தினாலும் மன முதலிய வுலகிற் கனித்தியத்தன்மை சாதிக்கத் தக்கதாம் எனச் சிஷியனைச் சிஷிக்கின்றார்.

ககஞாதிய வுதயஞ்செறி யிவையா வையுங் கருதி,
லுகுமா பொய்ம்மை யெனுமீதினைப் பிரதிஞ்ஞை யென்று
ஞற்றாய், தகுமீறினின் முதலில்லிலை யெனவே துவதாகும்,
புகுபூடண மதுபோலெனல் புகல்வாயுவமமென. (133)

(ப-ரை)—ககஞாதிய - ஆகாய முதலிய, உதயஞ் செறி-உற்
பத்தியுடைய, இவை யாவையும்-இப்பூதாதி யாவையும், கருதில்-
எண்ணுமிடத்தில், உகுமா பொய்ம்மையெனு மீதினை - அழி
வான மித்தை யென்னுமிதனை, பிரதிஞ்ஞை என்றுஞற்றாய்-பிர
திஞ்ஞைபாகச் செய்வாய்,தகும் - தகுதியுடைய, ஈறினின் (இலை)
முடிவிலுமின்று, முசலில் இலை - உற்பத்திக்கு முன்னுமின்று,
என - என்பது, ஏதுவதாகும் - ஏதுவாகும், புகுபூடண மதுபோ
லெனல் - அழியும் ஆபரணத்தைப்போன்று என்பது, புகல்வாய்
வுவமமென - உவமானமென்று கூறுவாய்.

(ப-ம்)—விண்முத லுண்டா மூலகனைத்து மனித்தியம் உற்
பத்திக்கு முன்னும் நாசத்திற்குப் பின்னு மின்மையால் ஆபர
ணத்தி போன்று என்பது பொருள். (133)

(அ-கை)—கனக ஆபரண திருஷ்டாந்த தாஷ்டாந்தங்களை
விரித்துரைக்கின்றார்.

கனகந் தனி லெழுபூடண முனமுண்டல கருதிற்
பினுநன்முடி வதிலிங்கிலை யெனபேரிழு தையதே
மனுமில்வழி வனினும்மிதை மாணும்மிவை யெவையாஞ்
சனிதம்பெறு நபமாதிக டடையில்சத் தாமே. (134)

(ப-ரை)—கனகந் தனில் - பொன்னினிடத்து, எழுபூட
ணம் - உண்டாகாவின்ற வாபரணமானது, கருதில் - விசாரிக்கு
மிடத்தில், முனமுண்டல - உற்பத்திக்கு முன்னின்று, பினும்
நன் முடிவதில் - நன்றாக அழிந்த பின்னரும், இங்கிலையென
பேரிழுத - ஈண்டு இன்று என்றுமிகப் பொய்யாய், அதே-அத
னையே, மனும் இவ்வழி தனினும் - பொருந்திய நிகழ்காலத்
திலும் இன்று, இதை மாணும் - இப்பொன்னாபரணம் போன்று,

இவை எவையாம் சனிதம்பெறு நபமாதிகள் - இவ்வற்பத்தி யுடைய எவ்வாகாயாதிக ஞண்டோ அவைகள், தடையில் அசத் தாம் - தடையின் றித் துச்சமாம்.

(ப-ம்)—காரண வடிவ கனகத்திற் காரியவடிவ ஆபரணத் திகள் முன்னும் பின்னுமின்று “ முன்னும் பின்னும் யாதின்னோ நிகழ்வின மஃதங்ஙனமே ” என்னு நியாயத்தால் நிகழ்காலத்தி லுங் கனகவிய திரோகமாக ஆபரணத்தினன்று, அங்ஙனமே உற் பத்தியுடைய வடிவ முன்றுகாலத்து மின்றென்பது பொருள்.

(அ-கை)—இங்ஙனங் கனகாபரண திருட்டாந்தத்தினால் காரியங் காரணத்தினு மன்னியமாக வின்றெனத் தனது சித்தாங் தங் கூறப்பட்டது. ஆண்டிஃதா சங்கையாம். காரிய காரணங் களுக்கு அத்தியந்த பேதமுண்டு அவற்றின் அபேத விளக்கமோ சமவாய சம்பந்தத்தாற் றேன்றுகின்றது என வைசேஷிகாதிக ளின் சங்கை அவர்களைக் குறித்துச் சித்தாந்தி கூறுகின்றார். கனகாதியி லுளதாகிய களிபூடண முதறன் பொனின்வேறென வுளதாயிடிற் புகலும்பரி மாண நனிகூடிட லிலதேனிலைவ தமினாடிடி னலமாய்ப் பனல்வேண்டிடுந் தடையொன்றறப் படிமீதிது தனையே.

(ப-ரை)—கனகாதியி லுளதாகிய - பொன்னுதிகளி லுண் டான, களிபூடண முதல் - பிரியமான ஆபரணத்திகள், பொனின் வேறெனவுளதாயிடில் - காரணமான பொன்னினும் அன்னிய மாயின், புகலும் பரிமாணம் - பிரதிபாதியா நிற்கும் பருமன் ஆனது, நலமாம் நாடிடில் - நன்றாக வாராயுமிடத்து, இவைதமில் இவ்வாபரணத்திகளில், நனிகூடிடல் இஃது ஏன் - ஏன் மிகவும் அதிகமாகக் காணப்படவில்லை, படிமீது - இப்புவியில், இதனை - காரணத்தினு மன்னியமான காரியத்தில் பரிமாணகுணம் அதிக மாகக் காணப்படாமையை, தடை யொன்றற - யாதொரு தடை யுமின்றி, பனல் வேண்டிடும் - கூறவேண்டும்.

(ப-ம்)—கனகாதிகளினும் ஆபரணத்திகளன்னியமாகவே யுண்டாயின வெனின் அக்காலிவ்வாபரணத்திகளில் ஏன் அதிக

குருத்துவமுண்டாகவில்லை என்று கேட்கின் குசலர்களான தார்க்
கீர்கள் இவ்வினாவிற்கு அவசிய முத்தரங் கூறவேண்டும் கூற
முடியாதென்பது பொருள். (135)

(அ-கை)—இதனானுங் காரிய காரணங்களுக்குப் பேதம்
பொருத்தமன்று.

கனகாதியி லுளவாதலிற் கனகாதிக டமின்வே
றெனவேயணி முதலாயன வுளவேயில வெதனாற்
றனியேகன கமதாதிய கொளலே தகவிலதா
லென காரண மதுவேரிச மிதில்வேறிழு தையதே, (136)

(ப-ரை)—கனகாதியிலுளவாதலில் - பொன்னுதிகளிவிருக்
கின்றமையின், கனகாதிகள் தமின்வேறெனவே - பொன்னுதி
களினும் வேறுயிருக்கின்றன வென, அணிமுதலா யனவுளவே
யில - ஆபாணாதிகள் இருப்பனவேயில, ஏதனாற் - ஏனெனின்,
தனியே - அன்னியமாக, கனகமதாதிய - கனகாதிகளைக் காரண
மாகவுடைய (ஆபாணாதிகள்), கொளலேதகவிலதால் - கொள்ளு
தலுக்குத் தகுதியுடையதன்றாதவினாற், என - என்று, காரண
மதுவே ரிசம் - காரணமே சத்தியம், இதில் வேறு - காரணத்தினு
மன்னிய காரியம், இழுதையது - பொய்யானது.

(ப-ம்)—ஆபாணாதி கனகாதியினு மன்னியமா யறியப்படா
மையின் வேறன்று. ஆகவின் காரணமேயுண்மைப் பொருள்
அதினன்ய காரிய மசத்தியமெனப் பொருள். (136)

(அ-கை)—ஆக்ஷேபம் அங்ஙனமேனும் நாமருபாகாரங்களுற்
காரிய காரணங்களுக்குப் பேதமே யென்று பூர்வவாதி சங்கிக்
கின்றான்.

தருகாரண மதினாமமொ டிருவந்தனி னோடும்
விரிவேறென வுளதாகலின் வினாகாரியம் வேறே
யிரிகாரிய முறுகாரண மிதின்வேறதிங் கிலதா
மருமாமதி யெங்ஙன் னுள ததுவாமிதை யறைவீர். (137)

(ப-ரை)—தருகாரணமதின் - உண்டாக்கும் காரணத்தின் வேறான, நாமமொடு - பெயரோடும், உருவந்தனிகேடும் - ரூபத்திகேடும், வினாகாரியம் - உண்டாகும் காரியமானது, விரிவேறெனவுளதாகலின் - விரிந்த பேதத்தினால் வேறுகவுண்டாவதனால், வேறே - அன்னியமேயாம், இரிகாரியம் - அழியுங்காரியமானது, உறுகாரணமிதின் - பொருந்திய காரணத்தினும், வேறது இங்கு இவதாம் - வேறுக வீண்டு இன்றாயதாகும், அருமமதி - அரிய பெரிய புத்தியானது, எங்ஙனுனது - யாண்டு இருக்கின்றது, அதுவாம் இதை - அங்ஙனமுண்டாகு மிப்புத்தியினை, அறைவீர் - கூறுவீராக.

(ப-ம்)—காரணத்தினுங் காரியத்திற்குப் பெயர் ஆளாம் வேறுகக் காணப்படுகின்றமையின் வேறன்றென வறியப்படுத லெங்ஙனம் பொருந்து மிதனைப் புகலல் வேண்டும். காரணத்தினுங் காரியம் வேறு நாமத்தாலும் வடிவத்தாலும் காரியத்தன்மையாலும் என்பதா கேட்பம் எனப்பொருள். (137)

(அ-கை)—இவ்வனுமானம் பிரத்தியக்ஷ விரோதமெனச் சித்தாந்தி கூறுகின்றார்.

எண்டு வீரணந் தந்துபொன் மண்ணொனு மிவையே நீண்ட பாய்பட மாரமுங் குடமதாய் நிகழக் காண்ட லாயது வுலகராற் கண்டிடு மதனால் வேண்டு காரணங் காரியம் வேறிலை யறிநீ. (138)

(ப-ரை)—எண்டு, கண்டிடும் - பார்க்கின்ற, உலகராற் - உலகத்திலுள்ள சர்வ சனங்களாலும், வீரணம் - கோரை, தந்து - நூல், பொன், மண், எனுமிவையே - என்னு மிவற்றையே, நீண்டபாய் - நீளமான பாய் என்றும், படம் - வஸ்திர மென்றும் ஆரம் - ஆபரணமென்றும், குடமதாய் - குடமென்றும் (ஆகிய இவைகளாக), நிகழக் காண்டலாயது - விளங்குவதாகப் பார்க்கப் பட்டது, அதனால் - அங்ஙனங் காரணத்தையே காரியமாகப் காண்டலின், வேண்டு காரணம் காரியம் வேறிலை - வேண்டி படுங்காரணமும் காரியமும் அன்னியமாகலின்ற யென, நீ அறிநீ அறிவாயாக.

(ப-ம்)—வியவகார காலத்தில் பார்ப்போரால் கோரையாதி
களே பாயாதி வடிவாய்க் காணப்பட்டது. வஸ்திராயின் வடிவம்
நூலாதியாகவே காணப்பட்டமையின் காரணத்தினுங் காரியம்
வேற்றுமையை யுடையதன் றென்பது பொருள். (138)

(அ-கை)—கூறிப்போந்த பொருளையே விரிக்கின்றார்.

காரண மதனி னின்றும் காரிய மனிய மின்றேற்
பேருரு வாதி யாய பேதமும் பொருந்தா தென்ன
ஆருன துணர்வு வாளா வுறுமுல கினர்க ளாலே
காரண மண்ண பேதங் காணலாங் காட்சி யாலே. (139)

(ப-ரை)—காரண மதனினின்றும் - காரணத்தினின்றும்,
காரிய மன்னிய மின்றேல் - காரியமானது அன்னியமாக இரா
தாயின், பேர் உருவு ஆதியாய பேதமும் பொருந்தாது என்ன -
நாமரூப முதலிய வேற்றுமை பொருந்தாது என்று, ஊர் உனது
உணர்வு - ஆராய்ச்சி செய்யச்செல்லுகின்ற உன் புத்தியானது,
வாளாவுறும் - வீணாகவே பொருந்தியது, (ஏனெனின்) உலகினர்
களாலே - உலகத்தவர்களால், காரணமண்ண பேதங் காணலாங்
காக்கியாலே - காரிய குடம் காரணமான மண்ணி னுமபேதமா
கக் காரண வமைந்துள்ள பிரத்தியக்ஷத்தினால்.

(ப-ம்)—காரணத்தினுங் காரியம் வேருகாதெனின் நாம
ரூபகாரிய பேதமும் பொருந்தா தென்னு முன்னுடைய புத்தி
காரியகாரண பேதத்தைச் சாதிப்பதாகாது. ஏனெனின் பிரத்
தியக்ஷமாய் உலகோரால் காரியமான கடம் காரணமான மண்ணி
னும் அபேதமா யறியப்பட்டதாலாம். இதனான் உனது ஞானம்
பயனின்றிய தெனப் பொருள். (139)

(அ-கை)—உன தனுமானம் கேவலம் பிரத்தியக்ஷ விரோத
மாத்திரமன்று ஆனால் அனேகாந்திகம் (பிறழ்வுடையது) எனச்
சித்தாந்தி கூறுகின்றார்.

உருவமு நாமந் தானுங் காரிய மொருந டற்குத்
தெரிவது வேற தாயு நடன்றிக முனிய னென்னு
மருவுத லேனின் றென்றே வினவிடிந் மதிய ராலே
யுரியவுத் தரம தீதை யுரைத்திடல் கடனதாமே. (140)

(ப-ரை)—ஒரு நடற்கு - ஒரு கூத்தாடியான நடனுக்கு, உருவம் நாமந்தானும் - உருவமும் நாமமும், காரியம் - காரியமும், வேறதாயும் - அன்னியமாய், தெரிவது-அறி பப்படுவதினின்றும் திகழ் நடன் - விளங்குகின்ற நடனுவன், அனியனென்ற - நான் வேருனவனென்று, மருவுதல் எனின்று - பொருந்துதல் - எனவன் அடையப்படவில்லை, என்றே - என்று, வினவிடில் - கேட்குமிடத்தில், மதியராலே - புத்திமான்களான நையாயிகரால், உரிய உத்தரமது நதை - சரியான சமாதானத்தை, உரைத்திடல் கடனதாம் - கூறுதல் கடனாகும்.

(ப-ம்)—உருவம் காரியம் நாமம் ஆகிய இவைகள் நடனுக்கு வேருயறியப்பட்டன வெனின் அக்கால் நடன்தன்னினும் அவற்றை வேருகவே னறிகின்றிலன் என எம்மாற் கேட்கப்படிந் நியாய குசலர்களான தங்களால் இதனைச் சொல்லவேண்டும். உமது பிதாக்களாலுமுத்தாங் கூறமுடியாதென்பது பொருள்.

(அ-கை)—சத்து அசத்து சதசத்து என்னு மிவைகளுக்குற்பத்தியசம்பவமாதலினும் காரிய காரணத்தன்மைகள் கற்பிதமாதலினும் காரியம் காரணத்தினு மயலன் றெனப் பின்னுள்ள செய்யுட்களாற் கூறுகின்றார். ஆண்டு அசத்தென்பது வைசேஷிகமதம். சத்தென்பது சாங்கிய மதம் சதசத் தென்பது திகம்பரமதம். இவற்றுள் முதல் வைசேஷிகமதத்தைக் கண்டிக்கின்றார்.

சத்திலதிற் கெவ்விதமுஞ் சன்னமது சம்பவியாதசத்ததாலே, சத்தவிசம் பிஞ்சுசும மதுபோலத் தோற்றமுள பொருட்குத் தானு, மெத்தவுற லிலதாகு முனமேயே மிளிர்வதனா லான்ம னேபோற், சத்ததுதா னிட்டமதாமதனாற்சத் தசத்தினுக்குச் சன்னமின்றே. (141)

(ப-ரை)—சத்திலதற்கு - அசத்தான காரியத்திற்கு, எவ்விதமும் ஜன்னமது சம்பவியாது - எவ்வேதுவானு முற்பத்தி கூடாது, அசத்ததாலே - அசத்தாதலினால், சத்தவிசம்பிஞ்சுசுமமதுபோல- பரிசுத்தமான ஆகாயப் பூப்போன்று, தோற்ற

முன பொருட்குத்தானும் - முன்பே சத்தாயுள்ள பதார்த்தத்திற்கும், மெத்தவுறவிலதாகும் - மிகவும் உற்பத்தியுடைமை பொருந்தாது, முனமேயே மிளிர்வதனால் - முன்னமே விளங்கிக்கொண்டிருத்தலினால், ஆன்மனே போல் - ஆன்மாவைப்போன்று, சத்தது தானிட்ட மதாமதனால் - சத்தான பொருள் உற்பத்திக்கு முன்னமே இருக்கின்ற தென்று விரும்பப்படுவதினால், சத்த சத்தினுக்குச் சன்னமின்றே - சத்தாயும் அசத்தாயுமுள்ளவற்றிற்கு உற்பத்தி பொருந்தாது.

(ப-ம்)—ஆகாயபுட்பம் போன்று உற்பத்திக்கு முன்பே காரியம் அசத்தாதலின் அதற்குற்பவிக்குந் தன்மை யின்றெனவைசேஷிக மதகண்டனமும் ஆன்மாவைப்போன்று உற்பத்திக்கு முன்பே இருத்தலின் சத்காரியத்திற்கு உற்பத்தி பொருந்தாதெனச் சாங்கிய மதகண்டனமும் செய்யப்பட்டன வாதலின் அசத்தான காரியத்திற்கும் சத்தான காரியத்திற்கும் உற்பத்தி கூடாதென்பது பொருள். (141)

(அ-கை)—சத்திற்குற் பத்தி பொருந்தா தென்றதைக் கேட்டுச் சத்காரியவாதிகளெல்லாங் கூடி எழுந்திருக்கின்றோர்க ளெனக் காண்பிக்கின்றார்.

கபிலரொடு மாசுரியே பஞ்சசிகா திகளாலே கழற லான, சுபமதத்தைக் கிரகணமே புரிந்திதனைச் சொல்லுவா னொருவன் று னுஞ், சுபதமிது வொருபொழுதுஞ் சத்ததற் குச் சன்னமது சாற்றே னெந்த, நிபயிலதான் தத்துவமும் யானுரைப்ப நினைவினொடும் வினவுவாய்நீ. (142)

(ப-ரை)—கபிலரொடும் - கபிலராலும், ஆசுரி - அசாராலும், பஞ்சசிகாதிகளால்-பூர்வ மீமாஞ்சுகரில் ஒருவர் ஆகிய இவர்களால், கழறலான - கூறப்படுவதான, சுபமதத்தைக் கிரகணமே புரிந்து - நல்ல மதத்தை அவலம்பித்துக்கொண்டு, இதனைச் சொல்லுவா னொருவன் று னும் - இதனை ஒருவன் கூறுவானாயினன், (இதஞ்சத்தப் பொருள் யாதெனின்) இது சுபதம் - இது உண்மை, ஒருபொழுதும் - ஓரகாலும், சத்ததற்குச் சன்னமது

சாற்றேன் - சத்தான பதார்த்தத்திற்குற்பத்தியை யியம்பேன்,
எந்த நிபமிலதாம் தத்துவமும் - உவமையற்ற எவ்வுண்மையினை
யும், யானுரைப்ப - நான் கூற, நீ நினைவினோடும் வினவுவாய் -
நீ கருத்தோடுங் கேட்பாயாக.

(ப-ம்)—ஓர் சத்காரியவாதி சாங்கிய சார்வாக மீமாம்சகர்
களின் மதத்தை யங்கீகரித்து நான் சத்திற்குற்பத்தியை யோர்
போதுங் கூறவில்லை அவ்வுண்மையைச் சாவதானமாய் நீ கேளெ
னக் கூறுவா னாயினெனப் பொருள். (142)

(அ-கை)—நான் கூறுவதைக் கேளெனச் சத்காரிய வாதி
யாற் கூறப்பட்டதைக் கூறுகின்றார்.

காரண மதனி லொருசிறப் பிலதாய்க் காரிய மெது
விருந் ததுதான், பூரணச் சிறப்பைப் பொருந்தியிப்பொழுது
புகலது வேபொலிந் திலங்கு, மேருள விதுவெக் குற்றமு
மற்றே யுளதென வெனக்கிலங் கிடுமாஞ். சீரிதிற் குறைக
டெரிந்துளையாயிற் செப்புதி மெய்ப்படத் தெளிவே:

(ப-ரை)—காரணமதனில் - தனது காரணத்தில், ஒரு சிறப்
பிலதாய் - யாதொரு விசேஷமுமின்றியதாய், காரியமெது விருந்
ததுதான் - எக்காரிய மிருந்ததோ அக்காரியமே, பூரணச் சிறப்
பைப் பொருந்தி - முழு விசேஷத்தை யடைந்து, இப்பொழுது-
இக்காலத்தில், புகலதுவே - காரணத்தில் விசேஷணமின்றி
யிருந்த அதுவே, பொலிந்து இலங்கும் - காரியமென மிக விளங்
கும், ஏருளவிது - அழகிய விப்பொருள், எக்குற்றமு மற்றேயுள
தென - யாதொரு குற்றமு மற்றிருக்கின்றதென்று, எனக்கிலங்
கிடுமாம் - எனக்கு விளங்குகின்றது, சீரிதிற்குறைகள் தெரிந்
துளையாயில் - இங்ஙனஞ் சிறப்புடைய இவ்வருத்தத்தில் குற்ற
முண்டெனத் தெரிந்திருப்பாயானால், செப்புதி மெய்ப்படத்
தெளிவே - தெளியும்படி யுண்மையாய்ச் சொல்லுக.

(ப-ம்)—முன்பே காரணத்தில் நிர்விசேஷமாயிருந்தது வற்
பத்தி சமயத்தில் விசேஷத்தை யுடையதாயிற்று. என்ற மத

மெனக்குத் தோடமற்றதாக விளங்குகின்றது. இதிறோடமிருப் பதாகக் காணப்படின் கூறுவாயாக. இம்மதத்தில் விரோதமின் றென்பது சத்தகாரியவாதிகளி னபிப்பிராயமெனப் பொருள்.

(அ-கை) — ஈண்டு விரோதங் கூறுவாயாக வென்றதைக்கேட் டுச் சிந்தாந் தி விகற்பித்து விரோதங் கூறுகின்றார்.

உள்ளகா ரியமெக் குணத்தொடுந் தொடர்ந்தே யொளிர்ந் திடு மிந்தஞான்றொழியாத், தெள்ளுகாரணத்தின் முனமந்தச் சிறப்புச் செறிந்துள தோவிலதோநீ, விள்ளு வாய் சிறப்ப துள்ளதே யெனிலோ வியன்பிர கிருதியின் முனமே, கொள்ளுமிஞ் ஞான்றுஞ் சிறப்பொடுங் கூடுந் தகைமைய தசத்ததாய்க் குலவும். (144)

(ப-ரை) — உள்ள காரியம் - சத்தான காரியமானது, இந்த ஞான்று - இப்போது, எக்குணத்தொடுந் தொடர்ந்தே யொளிர்ந் திடும் - எந்த விசேஷணத்தோடுங் கூடியதாக விளங்குகின்ற தோ, அந்தச் சிறப்பு - அவ்விசேஷணம், முனம் - முன்பு, ஒழி யாத் தெள்ளு காரணத்தில் - நீங்காத தெளிந்த காரணத்தில், செறிந்துள தோ விலதோ - பொருந்தி யிருந்ததோ இன்றோ, நீ விள்ளுவாய் - நீ கூறுவாயாக, முனமே - முன்பே, வியன்பிர கிருதியில் - சிரோஷ்டமான காரணத்தில், சிறப்பது உள்ளதே எனில் - அவ்விசேஷண மிருப்பதே என்றால், இஞ்ஞான்றும் - இப்போதும், கொள்ளும் - கொள்ளத்தக்க, சிறப்பொடுங் கூடுந் தகைமையது - சிறப்பொடுங் கூடிய தன்மையானது, அசத்த தாய்க்குலவும் - மித்தையாக விளங்கும்.

(ப-ம்) — சத்தகாரியம் உற்பன்ன சமயத்துடைத்தான விசே ஷண குணம் அக்காரியோற்பத்திக்கு முன்னிருந்ததோ? அல்ல தென்னின் றா? காரணத்திருந்ததெனின் இப்போது காரியம் அவ் விசேஷண குணத்தை யுடையதாயதென வுன்னுற் கூறப்பட் டது யுத்தியி ன்றிய தென்பது பொருள். (144)

(அ-கை) — இன்றென்னு மிரண்டாம் பகூத்தைத் தூஷிக் கின்றார்.

அக்குண முனமே பிரகிரு தியதி லணுகிடா தென
வறை தருகிச், பொக்குறு மசத்த தேயுதித் திடுமென்
பொலியுனக் கபிமத மாகு, முக்கிர வுதய மதுதனாலேயே
யுண்மையை யுற்றகா ரியக்குத், தக்கநற் சன்ன முடைமையா
லேயே தவிர்ந்திட லாதலுந் தகுமே. (145)

(ப-னா)—அக்குணம் - அவ்விசேஷண குணமானது, முன
மே பிரகிருதியதில் - முன்பே காரணத்தில், அணுகிடாது என-
பொருந்தி இருக்கவில்லை என்று, அறைதருகில் - கூறாமிடத்தில்,
பொக்குறும் - குற்றமுடையதாக, அசத்ததே உதித்திடுமென் -
அசத்தானது உற்பத்தியாகின்றது என்று, பொலியுனக்க பிமத
மாகும் - விளங்குவதே உனது அபிமானமாகும், (மற்றும்) உக்கிர
உதயமதுதனாலேயே - குரூரமான வற்பத்தியான பின்னரே,
உண்மையை யுற்றகாரியக்கு - சத்தியமான காரியத்திற்கும், தக்க
நற்சன்ன முடைமையாலேயே - தகுதியினையுடைய நல்ல பிறப்
பை யடைந்த வேதுவானேயே, தவிர்ந்திடலாதலுந் தரும் - அழி
ந்துபோதலாதலு முண்டாகும்.

(ப-ம்)—அவ்விசேஷகுண முன்பு காரணத்திலின்றெனின்
அக்கால் சத்காரிய வாநியானவுன்னால் அசத்தினுந் பத்தியங்கீ
கரிக்கப்பட்டதாகும். அது வுனக்கபகித்தாந்தமாம். உற்பத்தி
யனந்தரஞ் சத்தையை யங்கீகரித்த வுனக்கு உற்பத்தி மாத்திரை
யானே சத்காரிய நாசமுமுண்டாமென்னுந் துஷணந்தாமமாகு
மென்பது பொருள்.

(அ-கை)—ஆகேபம் அசத்தினுற்பத்தியும் சத்தினழிவு
முண்டாகுவதனால் யாது விரோதமெனிற் கூறுகின்றார்.

உன்னபி மதமிது வொழிக்க யாவர்க்கு
மின்னுறு வலியிலை யெனுமிவ் வேதுவாந்
பன்னுவை சேடிகர் மதத்தைப் பையகீவ
மன்னுறு முனதபி மதம தீதுமே. (146)

(ப-னா)—உன்னபிமதம் இது - அசத்தினுற்பத்தியும் சத்
தின் நாசமும் ஆம் என்னு முனதபிமதமான விதனை, யாவர்க்

கும் - ஒருவருக்கேனும், ஒழிக்க - நீக்குவதற்கு, இன்னுறு - நன்கமைந்த, வலியிலே சாமார்த்தியமின்று, எனுமிவ்வேதுவால் - என்ற இவ்வேதுவால், ஈது உனதபிமதம் - உன்னுடைய வீந்த நிச்சயம், பையவே - மெள்ள மெள்ள, பன்னுவை சேடி கர்மதத்தை - சொல்லா நிற்கும் வைசேடிகாரின் மதத்தை, மன்னுறும் - பொருந்தியது.

(ப-ம்)—அசத்தினுற்பத்தியும் சத்தின் நாசமும் உன்னுலங்கீகரிக்கப்பட்டன, அவற்றை எவ்வாற்றானு நீக்கமுடியாதென்னுமேதுவால் உனது அபிமதம் கணைதர்மத்தோடு படிப்படியாகச் சென்றடைந்ததென்பது பொருள்.

(அ-கை)—அக்காற் கணைதமதமி யாதெனில் அதனைக் கூறுகின்றார். (146)

சத்தழிந் திடும சத்துச் சனித்திடுங் கணைத மார்க்கஞ், சத்தபண் டிதர்க ளாலே சொல்லிடப் படுமிதென்றே, யுத்தியின் விருத்த மாமென் றுரைத்தனரதனை மேலோ, ரத்தகை விருத்த மாயென் னாலுமே யறைந்த தன்றே.

(ப-ரை)—சத்தழிந்திடும் - சத்து அழிந்துபோகும், அசத்துச் சனித்திடும் - அசத்தானது உற்பத்தியாகும், இது என்றே இன்னுமிது, சத்த பண்டிதர்களால்-சத்தமான வித்வான்களால், கணைதமார்க்கம் - கணைதரின் மதமென, சொல்லிடப்படும்-கூறப்படுகின்றது, அதனை - அக்கணைதமதத்தை, யுத்தியின் விருத்தமாமென்று - யூகத்திற்கு விரோதமானதென்று, மேலோர் - பெரியோர்கள், உரைத்தனர் - கூறினார்கள், அத்தகை விருத்தமாய் - அங்ஙனம் யுத்திக்குப் பொருத்தமின்றியதாக, என்னாலும் - என்றாலும், அறைந்தது - பிரதி பாதிக்கப்பட்டது.

(ப-ம)—முன்னில்லாதது சத்தின் சமவாய முடையதாக வுண்டாகின்றதென வங்கீகரிக்கப்பட்டிருத்தவின் அசத்திற்குற்பத்தியும் சத்திற்கு நாசமும் கணைத மதத்தில் யுத்திக்கு விரோதமா யுண்டாகின்றனவென்று பூர்வாசாரியர்களா லறியப்பட்டன. காரியத்திற் கணீர்வசனீயத் தன்னைக் கூறும் என்னாலும் திருஷ்

டாந்தத்திற்கு விரோதமுடையதாக அவ்விரண்டுங்கூறப்பட்டன. சத சத்துக்களுக் குற்பத்தி பொருந்தாமையின் காரிய மனிர்வசனீய மெனவென்றோர் கூறப்பட்டதென்பது பொருள். (147)

(அ-கை)—இவ்வேதுவானும் பொருந்தாதெனக் கூறுகின்றார்.

தேசுறு பிருதை பெற்றவுத் தமற்குத் திகழித மருளி னாற் றெரிக்கு, மேசுறு மசத்திற் குண்மைய திலையென் றியம்பிடு மிவ்வரு மொழியாற், தேசிக ரெவர்க்குந் தேசிக ரான திருமரு மார்பனாற் கணாதன், பேசுறும் மதமு மதி றிடே தமதாய்ப் பேசிடப் படுமெ வுணர்நீ. (148)

(ப-ரை)—தேசுறுபிருதை பெற்ற வுத்தமற்கு - பதிவிரதா தருமமான பிரகாசமுடைய பிருதையினாற் பெற்ற வுத்தமனாகிய அருச்சுன்னுக்கு, திகழிதம் அருளினால் - விளங்குகின்ற தமது கிருபையினால், தெரிக்கும் - ஞானத்தை யுண்டாக்கும், வசுறு மசத்திற் குண்மையதிலை - நிந்திதமுடைய அசத்திற்குச் சென்ம மின்று, என்றியம்பிடும்-உபதேசமெனக் கூறும், இவ்வருமொழி யால் - இந்த அரிய வுபதேசவாக்கினால், தேசிகரெவர்க்குந் தேசிக ரான திருமரு மார்பனால் - குருக்களுக்கெல்லாம் பரம குரு வான ஸ்ரீ பகவானால், கணாதன் பேசுறு இம்மதமும் - கணாதாற் கூறப்படும் இந்த மதமும், அதிநிடேதமதாய் - மிகத் தாழ்மை யுடையதாக, பேசிடப்படுமென வுணர்நீ - பிரதி பாதிக்கப்பட்ட தென நீ வுணர்வாய்.

(ப-ம்)—“அசத்திற் குற்பத்தியின்று சத்திற் கழிவின்று” என்னும் வசனத்தால் அர்ச்சுனனை வஞ்சிப்பவரல்லாத ஸ்ரீ கண்ணனால் அவனுக்குபதேசித்தவிதனானேயே கணாதருடைய மதமும் நிராகரிக்கப்பட்டதெனப் பொருள்.

(அ-கை)—சத்தசத்துக்களுக்கு நிராகரிக்கப்பட்ட வற்பத்தி யை யனுவதித்துத் திகம்பர மதத்தை நிராகரிக்கின்றார்.

சத்தொடு மசத்தி னுக்குச் சன்மஞ்சம் பவித்திடா
தென். றுத்திக ளொடுமெம் மான்முன் னுரைத்திடப் பட்ட
தாகுஞ், சத்தசத் ததுவுஞ் சன்மந் தழுவலே யிலையே
னென்னி, னத்தகை வத்து வொன்றிவ் வகிலத்து ளிலையே
தாலே. (149)

(ப-ரை)—சத்தொடும் அசத்தினுக்கு - சத்திற்கும் அசத்திற்
கும், சன்மஞ் சம்பவித்திடாது - உற்பத்தி பொருந்தாது, என்று,
உத்திகளொடும் - யுத்திகளோடும், எம்மான்முன் உரைத்திடப்
பட்டதாகும் - என்னால் முன் கூறப்பட்டது, சத்தசத் துவும் -
சதசத்தானவத்துவம், சன்மந்தழுவலையிலே - உற்பத்தியைப்
பொருந்தாது, ஏனென்னின் - எதனாலெனின், அத்தகைவத்து
ஒன்று - அங்ஙனஞ்சதசத்தான ஓர் காயம், ஏதால் - எதனால்,
அகிலத்துள்ளிலே - உலகில் இல்லை ஆதலினால்.

(ப-ம்)—சத்திற்கு மசத்திற்கு முற்பத்தியின் நென முன்
னென்னாற்றிருட்டாந்தத்தோடுங் கூறப்பட்டது. சதசத்தாத்மக
வஸ்து காணப்படாமையின் அங்ஙனமாய் வற்பத்தி வெகுதூரந்
தள்ளப்பட்ட தென்பது பொருள். (149)

(அ-கை)—சத்து அசத்து சதசத்து என்னுமிவற்றிற் குந்
பத்தி பொருந்தாமையால் பாரிசேஷிக (கூட்டிச் சுழிக்கும்)
நியாயத்தால் காரியத்திற்கணர்வசனீயத்தன்மை சித்தித்ததெனச்
சித்தாந்தி கூறுகின்றார்.

சத்தசத் ததைக்க டந்திங் குளமுத றமக்கின் றுரு
மத்தொரு நிலைமை யெத்தா லத்தினு லேம னாதி
சித்திரக் குதய மின்று மென்பதிச் செகத்தெ லார்க்கு
மெத்தவேத் தியம தாகு மிளிரநீர் வசன மாமே. (150)

(ப-ரை)—இங்கு - ஈண்டு, சத்து அசத்து அதைக் கடந்து -
சத்து அல்லது அசத்து என்பதினும் வேறாய், உளமுதல் தமக்கு-
மனமுதலிய உலகிற்கு, மத்தொரு நிலைமை - சதசத்து வடிவமா
கவும், எத்தால் - எதனால், இன்றாகும் - இன்றோ, அத்தினாலே -
அதனால், மனாதி சித்திரக்குதயமின்றும் - மனமுதலிய உலகிற்

குற்பத்தியின்று, இச்சகத்தில் யார்க்கும் - இவ்வுலகிலுள்ளார்க ளுக்கு, மெத்த வேத்தியமது ஆகும் - மிகவும் விளங்குகின்றது, என்பது - என்று கூறப்படுவது, மிளிர் அநிர்வசனமாம் - விளங் குகின்ற அநிர்வசனீயமாகும்.

(ப-ம்)—ஓர் பொருள் சத்தாகவும் அசத்தாகவும் இன்று ஆத லின் மன முதலிய உலகு சத்து அசத்து சதசத்து என்பவற்றைக் கடந்து வேறோர் விதத்தினாலின்றும். மன முதலிய உலகு உற்பத்தி நாசமுடையதாகக் கேட்கப்படுகின்றமையானும் அவை வேறு விதத்தாற் பொருந்தாமையான் அநிர்வசனீயத்தன்மை யுடையதென்பது பொருள். (150)

(அ-மை)—சித்தாந்தி சதசத்வாதிகளின் தூர்லபத் தன்மையி னைக் கண்டுப் ரௌட (பிடி) வாதத்தால் கூறுகின்றார்.

நும்மத மதிலி வைக்கு நுவல்வகை யெததி னானுஞ் சன்மம துளதா மென்னிற் சத்தசத் தாச ரித்தே யிம்மன மாதி கட்கிங் காயினு மெய்ம்மை யின்றாஞ் செம்மறை யிதற்கு மித்தை செப்பிடு மதனி னாலே. (151)

(ப-ரை)—இங்கு - ஈண்டு, இவைக்கு - இக்காரியக் குழுவி ற்கு, நுவல்வகை - பிரதி பாதிக்கப்பட்ட மூவகைகளில், எதனி னானும் - எவ்வேதுவானும், சத்தசத்தாசரித்து - சத்து அல்லது அசத்து அல்லது சதசத்து என்பவற்று ளொன்றையாசரித்து, நும்மதமதில் - உமது மதத்தில், இம்மனமாதிக்கு - இந்த மன முதலிய வுலகிற்கு, சன்மமதுவுளதாமென்னில் - உற்பத்தியா னது உண்டாகுமேயானால், ஆயினும் - அங்ஙனமேனும், இத ற்கு - இம்மனாதி வுலகிற்கு, செம்மறை - செவ்விய வேதம், மித் தை செப்பிடுமதனி னால் - பொய்யாந்தன்மையைக் கூறுகின்ற மையின், மெய்ம்மையின்றும் - சத்திபமாக இருப்பதன்று.

(ப-ம்)—உம்மதத்தில் மனமுதலிய வுலகு சதசத்தினு மன் னிய பகூத்தை யாசிரயித்து எவ்வாறாயினும் உண்டாகுமேல் “இவ்வெல்லா மானவே. இவ்வெல்லாம் பிரஹ்மமே. எல்லா நிச்சயமாக பிரஹ்மமே. நாமரூப விகாரம் வாக்கையாரம்பித்தது”

என்பன முதலிய சுருதிகள் இவ்வுலகிற் கசத்தியத்தன்மையைக் கூறுகின்றனவாதலின் அம்மனமுதலியவற்றின் இருப்பை அன்வயத்தானும் வியதிரோகத்தானும் (உடன்பாடு எதிர்மறைகள்) பரிகரிக்குமிடத்தில் இப்பிவெள்ளிபோன்று மித்தையாத் தன்மையினை யடைகின்ற தென்பதுபொருள். (151)

(அ-கை)—மனாதிகட்க னித்தியத்தன்மை யடையுங்காலுண்டாயதைக் கூறுகின்றார்.

மறையான்மன திற்குப்பொய்த் தன்மை மலர்ந்ததாலே யுறையாமன தின்சரி தங்களு முண்மை யன்று முறையேபொய் யுளச்சரி தங்கள் தாத லான்முன் னறையாங்கதன் சித்திய தாகி யமரு மாலோ. (152)

(ப-ரை)—மறையால் - வேதத்தால், மனதிற்கு - மனதினுக்கு, பொய்த்தன்மை - மித்தையாத்தன்மை, மலர்ந்ததால் - கூறுகின்றமையின், உறையாமனதின் சரிதங்களுண்மையன்றும் - பொருந்திய பெரியமனதின் சரிதமான அவத் தாத்திரயமும் சத்திபமலவாம், முறையே - கிரமமாக, பொய்யுளச் சரிதங்களுாதலால் - மித்தையாசஞ்சாரங்களாதவினால், ஆங்கு - ஆண்டு, முன்னறை - முற்கூறப்பட்ட, சித்தியதாகியமரும் - நிச்சயித்தது நிலைபெற்றதாய்ப் பொருந்தியது.

(ப-ம்)—சுருதியில் மனதிற் கனித்தியத்தன்மை கூறியதானேயே மனதின் செய்கையாகிய அவஸ்தாத்திரயமும் மித்தையாம். இதனால் முற்கூறப்பட்ட நிச்சயஞ் சித்தித்ததெனப் பொருள். (152)

(அ-கை)—முற்புகலப்பட்ட தியாதெனினின் அதனைக் காண்பிக்கின்றார்.

எம்மும்மையைநோக்கியிரும்பர மான்ம விற்பச் செம்மைப்பதத் திற்குத் துரியநன் னுமஞ் சேரும் பொம்மும்மவை பொய்யரும் பொய்யின்குணமெதாலே விம்மும்மதி கற்பித சர்ப்ப விசர்ப்ப ணம்போல். (153)

(ப-ரை)—எம்மும்மையை நோக்கி - எந்த அவத்தாத்திரயங்களை யபேக்ஷித்து இரும்பரமான்மலின்பச்செம்மைப் பதத்திற்கு - பெருமையுடைய ஆனந்தமென்னுஞ் செவ்விய பரமான்ம பதத்திற்கு, தூரிய நன்னாமஞ்சேரும் - தூரிய மென்னும் நல்ல பெயர் பொருந்தும், பொம் - பொலிவுடைய, மும்மவை - அம்மூன்றவத்தைகளும், பொய்-மித்தையாம், ஏதால்-ஏனெனின் அரும்பொய்யின் குணம் - அரிய பொய்யாகிய மனதின் குணமாதலினாலாம், விம்மும் மதிகற்பித சர்ப்ப விசர்ப்பணம் போல் - வாசனைமலிவால் மயங்கிய மனதாற் கற்பிக்கப்பட்ட பாம்பின் நகர்ச்சிபோன்று.

(ப-ம்)—எவ்வவத்தாத்திரயத்தைக் குறித்துப் பரமான்மவிற்குத் தூரியமென்னு நாமமுண்டாயதோ அவ்வவத்தாத்திரயமித்தையான பழுதைப் பாம்பின் நகர்ச்சிபோன்று கற்பித மனதின் குணமாதலின் மித்தையென்பது பொருள். (153)

(அ-கை)—அவஸ்தாத்திரயம் மாயாமயமாதலின் அதனலுண்டான தூரியமும் பெயர் மாத்திரமாம். ஆகலின் பிரத்தியக்பதம் நிர்விசேஷமெனக் கூறப்பட்டது. இனிப் பரமப்பிரமேயத் (முடிவாயறியத்தக்க) தை யுபசங்கரிக்கின்றார்.

நிகமத்தொடு முத்தி பலத்தினி னின்றி மென்னு
லகமுற்பொரு ளாமுல கிற்குப்பொய் யான தன்மை
புகலுற்றிட லாயது முன்னம் பொலியு பொன்ற
மகிமைப்பர மக்கர மேசத் தசத்து மற்றே. (154)

(ப-ரை)—என்னால் - அநிர்வசனீயவாதியான என்னால், நிகமத்தொடும் - சுருதியினாலும், உத்திபலத்தினி னின்றும் - யுகத்தின் பலத்தாலும், அகமுற் பொரு ளா முலகிற்கு - மனமுதலிய சர்வ வுலகிற்கும், பொய்யானதன்மை - மித்தையாத் தன்மை, முன்னம் - முன்னமே, புகலுற்றிடலாயது - கூறப்பட்டது, பொலியும் - சுயம்பிரகாசமாய், ஒன்றும்-ஏகமாய், மகிமைப்பரம்-மேன்மையான பரமான்மாவாய், (இருக்கின்ற) அக்கரமேசத்து -

அழிவற்ற பிரத்தியகான்மாவேயுள்ளது, மற்று - அதனயலான மனமுதலியன, அசத்து - மித்தையாம்.

(ப-ம்)—மன முதலிய சர்வ வலகிற்கும் மித்தையாத்தன்மை முன் என்னால் சுருதி யுத்திகளின் வலுவாற் கூறப்பட்டதாதலின் மேலான அத்வைதப் பிரஹ்மமே சத்தியம் அதனினு மன்னிய காரியகாரண வடிவ துவைதப் பிரபஞ்சம் அசத்திய மென்பது பொருள்.

(154)

(அ-கை)—பிரஹ்மத்தினுமன்னிய சர்வமும் மாயாமயமாதலின் மித்தையெனச் சுருதி யுத்திகளாற் சித்தித்ததெனப் புகலப்பட்டது. இனியந்தச் சுருதியாதென்னும் வேட்கை நிகழ்வுழி “அந்த இந்த பிரஹ்மம் காரணமற்றது காரியமற்றது நானாத்தன்மையற்றது ஜாதிமுதலியனவற்றது. இவ்வான்மாப் பிரஹ்மம்” என்னுமிவை முதலிய சுருதிகளென இரண்டு செய்யுட்களாற் கூறுகின்றார்.

ஏதுவதி றந்த பாகிய மாகி பெழில னந்தரமதா மெதுதா, னேதது தனக்கிங் கபரமொன் றேனு முண்டென லிலையென மிகவும், வேதமெய்ம் மொழி கள்விளம்பிடு மெதனா லதனிஞன் மெய்ப்பொரு ளான, நாதநஞ் சிவத்தை யொழிந்திவை யெவையும் பொய்யென நன்கிலங்கிய வே.

(155)

(ப-ரை)—ஏதுவதி றந்து - காரணமின்றியதாயும், அபாகிய மாகி - ஜாதியாதி யின்றியதாயும், எழில் அனந்தரமதாம் - அழகிய நானாத் தன்மையின்றியதாயும், ஏதுதான் - ஏப்பரமான்மா வுளதோ, ஒது அது தனக்கு-பிரதி பாதிக்கப்பட்ட அப் பரமான் மாவினின்றும், இங்கு - ஈண்டு, அபரம் - காரியம், ஒன்றேனும்-அற்பமேனும், உண்டெனலிலையென - இருக்கின்றதில்லையென்று, மிகவும், வேதமெய்ம் மொழிகள் - சத்தியமானவனாக சுருதிவசனங்கள், வினம்பிடுமெதனால் - எதனால் கூறுகின்றனவோ, அதனினால் - அங்ஙனங் கூறுகின்றமையின், மெய்ப்பொருளான நாத நம் சிவத்தை ஒழிந்து - சத்தியவத்துவான நமது இறைவ

னென்னுஞ் சிவபெருமானின் ன்ணியமாய், இவையெவையும்-
காணப்படுவனவனைத்தும், பொய்யென நன்கிலங்கியவே - மித்
தை என்று நன்றாக விளங்கினவே.

(ப-ம்)—முன்னிருப்பதான காரணமின்றியதும் வெளியின
தான ஜாதி முதலியனவின்றியதும் இடையினதான நாநாத்தன்
மையின்றியதுமான யாதொரு நிர்விசேஷ பரமபதமோ வத
னினு மன்னிய மற்பமுமின்று என விங்ஙனம் வேதமாக்குாபித்
தமையின் அக்ஷராஞான கன பரமான்மாவினும் அன்னியமசத்
தியமென னன்றறியலாயது எனப் பொருள். (155)

பரமதன் னதனின் வேளும் பாகியாந் தரங்கணீக்கி,
யருமறை யான்மா விற்கிங் கவபோத கனநற் பான்மை
யொருபுனற் பிறந்தவுப்பவ் வுதகமா முவமையாலே
யுரைபுரிந் திடும தாலே யொழிந்தன வசத்தென் றோரே.

(ப-ரை)—பரம தன்னதனின் - ஆன்மாவினும், வேளும் -
அன்னிய வுலகை, பாகியாந் தரங்கள் நீக்கி - வெளியிலும் உள்ளி
லும் இன்றெனத் திரஸ்கரித்து, அருமறை-அரிய சுருதியானது,
ஆன்மாவிற்கு இங்கு - நண்டு ஆன்மாவிற்கு, அவபோதகன நற்
பான்மை - பிரக்ஞான கன வடிவத் தன்மையினே, ஒரு புனல்
பிறந்த வுப்பு - ஒன்றான நீரிந் தோன்றிய லவணம், அவ்வுதகமா
முவமையாலே - அந்நீராகவே யாகின்ற திருட்டாந்தத்தினால்,
உரைபுரிந்திடுமதாலே - பிரதி பாதித்தமையால், ஒழிந்தன-ஆன்
மாவினு மன்னியவுலகு, அசத்தென்றோரே - மித்தை என அறி
வாயாக.

(ப-ம்)—இங்ஙனம் ஆன்மாவிற்கு அன்னிய சர்வத்தையும்
உள்ளிலும் வெளியிலு நீக்கி பிரக்ஞான கனத்தன்மையை எங்
ஙன நீர் காரியவுப்பு நீர் மாத்திரமாமோ இங்ஙனம் பரமான்ம
விவர்த்த விவ்வுலகு பரமான்மாவேயென “காரணமற்றது காரிய
மற்றது அது எப்படி உப்பு யோகம்” இது முதலிய சுருதுகூறிந்
தென்பது பொருள். (156)

(அ-கை)—இங்ஙன நிர்விசேஷமாகப் பரிசோதித்த துவம் பதார்த்தத்திற்குப் பரிசோதித்த தத்பதார்த்தத்தோடு ஐக்கியத்தை யீண்டு மகா வாக்கியார்த்தமெனக் கூறுகின்றார்.

விரைவிற்பன் னதனின் வேறும் விடயங்கள் விடுத்தலாலே, திரைபுனற் பிறந்த வுப்புத் தெள்ளறற் சமமதாய்ச் சொற், பரவிஞ்ஞா னகன மான பரமநற் பதத்தை நீதா, னுரையது நானு னேனென் றுணருதி யுளத்தெப் போதும்.

(ப-ரை)—விரைவில் - சீக்கிரமாக, தன்னதனின் - தன்னினும், வேறும் - அயலான, விடயங்கள் விடுத்தலாலே - விடயங்களை நீக்குதலினால், திரைபுனல் பிறந்த வுப்பு - அலையையுடைய நீரில் பிறந்த வுப்பு, தெள்ளறல் சமமதாய்ச் சொல் - தெளிந்த நீர் வடிவமேயென அந்நீரிற்குச் சமமாகப் பிரதி பாதிக்கப்படும், பரவிஞ்ஞான கனமான - மேலான பிரக்ஞான கனமான, பரமநற்பதத்தை - மேலான நல்ல பரமான்வை, நீதான் - துவம்பதலகூழிய சான்றான நீ, உரையதுநான் ஆனேன் என்று - சொல்லப்படும் அப்பரமான்மாவாகவே நானிருக்கின்றேனென்று, உணருதி - உணருவாயாக எப்போதும், உளத்து - அந்தக் கரணத்தின்கண்.

(ப-ம்)—பரமான்ம வன்னிய பொருளை நீக்குதலால் காரிய காரண சம்பந்தமின்றிய பிரக்ஞான கனமான பரமான்மாவை அது நாநாக விருக்கின்றேனென்று எப்பொழுதும் நீ அறிவாயாக தள்ளத்தக்க கொள்ளத்தக்க பத்தியின்றியவனாய்ப் பரமானந்தமாக விருப்பாயென்பது பொருள். (157)

(அ-கை)—எளிதிலறிதற் பொருட்டுக் கூறிப் போந்த அகண்ட வாக்கியார்த்தத்தை விரிக்கின்றார்.

அனுவம்ஸன் றதனின் வேறு மருங்குண மன்றதே போற், றுணிகுறை வன்று நீட்சித் தொடர்ச்சியுமன்ற தாகிப், புணருமெச் சிறப்பும் போக்கிப் பொலிதரு பரமமான, றுணியவக் கரத்தை நின்றன் னுருவமாய் நோக்கி வாழ்வாய். (158)

(ப-ரை)—அணுவமன்று - அணுவடிவன்று; அதனின் வேரு மருங் குணமன்று - அவ்வணுவிற்கு வேருனை மகத்து வடிவன்று, அதேபோல் - அங்ங்னமே, துணி குறைவன்று - துணித்த குறில் வடிவன்று, நீட்சித் தொடர்ச்சியு மன்றதாகி - நெடிவாகத் தொடர்ந்த வடிவமு மின்றியதாய், புணரும் எச்சிறப்பும் போக்கி - பொருந்தும் யாதொரு விசேஷணமுமற்று, பொலிதரும் - விளங்குகின்ற, பரமமான - மேலான, நுணி மவக்கரத்தை - சூக்ஷ்மமான அழிவற்ற பரமான்மாவை, கின்றன் உருவமாய் நோக்கி வாழ்வாய் - உனது வடிவாகக் கண்டு சுகித்திருப்பாயாக வென்பது.

(ப-ம்)—தூலசரீரத்தின் தருமமான குறில் நெடிலும் சூக்ஷ்ம சரீரத்தின் தருமமான அணுத்தன்மையும் ஆகாயத்தின் தருமமான மகத்துவத் தன்மையும் ஆகிய சர்வ விசேஷண தருமமு மின்றிய மேலான பிரஹ்மத்தை உனது சொரூபமாக வாசரிப்பாயாகவென்பது பொருள். (158)

(அ-கை)—இச் செய்யுளால், தத்பதார்த்த முக்கியத்தால் அகண்ட வாக்கியார்த்தத்தை முன் விரித்துத் துவம்பதார்த்தப் பிரதானமாக, விரித்துரைக்கின்றார்.

புத்தியில் லுலக ராலே பொலிகரித் தரும மாயே
மெத்தவு மருவ லான மினிருயிர்ப் புடல தோடும்
புத்தியின் குணம தான வரையும் போக்கிப் பையப்.
புத்தமென் கரியே நானென் றுணருதி நீயெப்போதும்.

(ப-ரை)—புத்தியில் உலகராலே - அவிவேகிகளால், பொலிகரித் தருமமாயே - விளங்குகின்ற சாக்ஷியின் தருமமாக, மெத்தவும் - மிகவும், மருவலான - பொருந்துவதான, மினிர் - விளங்குகின்ற, உயிர்ப்பு - பிராணன், உடலதோடும் - சரீரத்தோடும், புத்தியின் - புத்தி ஆகியஇவற்றின், குணமதான ஆறையும்-ஷட் குணங்களையும், போக்கி - விவேகத்தா லின்றியதாகச் செய்து, பைய - மெள்ள, நீ எப்போதும் - நீ சர்வகாலமும், புத்தம் என்

கரியேநா னென்றுணருதி - அதிசயமாகிய சாக்ஷியே நானென
வுணர்வாய்.

(ப.ம்)—அவிலேக ஜனங்களால் ஆன்மாவின் தருமங்களை-க
வுணரப்பட்ட உண்ணல் குடித்தல் சோகம் மோகம் சரை மா
ணம் என்பனவான அனான்ம குணங்க ளாறையுந் தன்னிக் கிரம
மாக எஞ்சிய சாக்ஷி மாத்திரமான சோதி வடிவத்தைப் பிரத்திய
கான்மாவென்று அறிவாயாக வெனப்பொருள். (159)

(அ-கை)—இங்ஙன மகண்ட வாக்கியார்த்தங் காட்டப்பட்ட
டது. இனிப் பிராரப்த கன்ம போகம்வரையில் ஜீவன் முத்தி
வடிவினனும் தக்தபட நியாயத்தாற் பாதிதானு விருத்திய-ந்
றுவைதக் காக்கித் தோற்றமானதும் பரமானந்த வேகரூபத் திரு
ப்தியானதுமான வாக்கியார்த்தத்தாலுற்பன்ன ஞானமான பலம்
திடமாய் அடையப்பட்ட தாகின்றதெனத் திருவ்டார்த்தத்தே-டு
இரண்டு செய்யுட்களாற் கூறுகின்றார்.

விடுவதன் முன்னந் தன்ன துருவமாய் விடதரந்தா
னுடலுறை கஞ்சு கத்தை யுணர்ந்தது தனது புற்றில்
விடதரங் கஞ்சு கத்தை விடுத்தபின் னருமே நோக்கி
மடுதன துருவ மாக மனத்தினி னினைத்திடாதே. (160)

(ப-ரை)—விடதரந்தான் - சர்ப்பமானது, உடலுறைகஞ்
சுகத்தை-தனதுடம்பிலுள்ள சட்டையை, தனது புற்றில்-தானு
ள்ள புற்றின்கண், விடுவதன் முன்னம் - நீக்கிவிடுவதற்கு முன்பு,
தன்ன துருவமாய் - தனது வடிவாக, உணர்ந்தது - அறிந்தது
தது, விடதரங் கஞ்சுகத்தை விடுத்தபின்னர் - சர்ப்பம் தனது
புற்றில் சட்டையைக் கழற்றிவிட்டபின்னர், நோக்கி - பார்த்து,
மடுதன துருவமாக - மடிப்பாக்கிய தனது வடிவாக, மனத்தி
னில் நினைத்திடாது - மனதின்கண் நினைக்கமாட்டாது. (161)

பனகம துறழ நீயும் பழியுட லிதனை நாளு
முனதுரு வெனவு ணர்ந்தா யுள்ளுணர் விலாத தானே
யுனுமறி வருவே யுன்ன துருவம தாடணர்ந்தே
வினையர வியைய நீயும் விடுதியிவ் வுடலைத் தானே. (162)

(ப-ரை)—நீயும் உன்ளுணர்வி லாததாலே - விவேக வறிவு வின்மையால், பனகமதுறழ - சர்ப்பம்போன்று, பழியுடலிதனை - நிந்திக்கத்தக்க விச்சரீரத்தை, நாளும் - தினந்தோறும், உனதுரு வென வுணர்ந்தாய் - உன்னுடைய வடிவமென்று அறிந்தாய், (ஆகலின்) நீயும், வினைஅர வுஇயைய - துன்புறுத்தும் பாம்பு போன்று, உனும் - கருதும், அறிவுருவே - அறிவு வடிவே, உன் னது உருவமதாய் உணர்ந்து - உனது சொருபமாக அறிந்து, இவ்வுடலை - இச்சரீரத்தினை, விடுதி - ஆன்மா வென்பதை யறத் தள்ளுதி.

(ப-ம்)—“பாம்புச் சட்டைபுற்றில் கெட்டதாகத் தள்ளு ண்டு கிடக்கின்றது இங்ஙனமே இச்சரீரந் தூங்குகின்றது.” என் னுஞ் ஜீவன் முத்தி சுருதியினால் எங்ஙனஞ் சர்ப்பம் விடுவதற்கு முன்னராகத் தனது சட்டையை யறிந்தது. பின் காலாந்தரத் தில் கஞ்சுகத்தைத் தனது வாசஸ்தானதுலாரத்தில் விட்டுப் பின் தானாக வறிவதின்றோ; அங்ஙனமே யுன்னாலும் அன்ன மயாதி சட்டை ஆன்மா னுன்ம விவேகமின்மையா லான்மாவா கப் பார்க்கப்பட்டது. ஆகலின் நீயும் ஞானவடிவ வஸ்துவை யான்மாவாக வறிந்து பாம்பைப் போன்று இத்தேகாதி யபிமான த்தை விடுவாயாகவெனப் பொருள். (161)

(அ-கை)—ஆன்மாவி னஞ்ஞானத்தா லாய சரீராபிமானம் ஆன்ம ஞானத்தால் நீங்குமெனப்பட்டது அங்கலான்மாவில் ஞானஞ்ஞான சம்பந்த முண்டென வாசங்கித்து இன்றெனக் கூறுகின்றார்.

இரவியிஃ தொளியி னோடு நிரந்தர மியைத லாலே பிரவிக்கிங் கிரவி னோடும் பகலதுண் டாத லின்றே திரவுணர் வதனி னோடுந் தெரியாமைக் குணங்க டாமு பிரவியை நிகர நித்த வறிவுனக் கிலையென் றோரே. (162)

(ப-ரை)—இரவி யிஃதொளியினோடும் - இச்சூரியன் பிர காசத்தோடும், நிரந்தர மியைதலாலே - எப்போதுங் கடடி யிருத் தலினால், இங்கு - ஈண்டு, இரவிக்கு - சூரியனுக்கு, இரவினோ

மும் - இரவும், பகலதுண்டாதல் இன்று - பகலும் உண்டாவ
தின்று, (அங்ஙனம்) திரவுணர் வதனினோடும் - திரமான ஞான
மும், தெரியாமைக் குணங்கள் தாமும் - தெரியாமையான அஞ்
ஞானமுகிய குணங்கள், இரவியைநிகர - சூரியனைப்போன்று,
நித்த அறிவுனக்கு - நித்திய ஞானவடிவ ஆன்மாவான வுனக்கு,
இலையென்றோரே - இல்லையென்று தெரிந்து கொள்ளுவாய்.

(ப-ம்)—சூரிய னெப்போதும் பிரபையோடுங் கூடியவனாக
வின் அவனுக்கு இரவு பகலின் ருயதுபோன்று சதா சாக்ஷியான
வுனக்கும் ஞானஞ்ஞான குணங்களின் சம்பந்தமே யின்றென்
பது பொருள்.

(162)

(அ-கை)—ஆன்மாவில் ஞானஞ்ஞானங்களின்மையின் பந்த
மோக்ஷங்களு மின்றெனக் கூறுகின்றார்.

பரிசுத்த விபுத்த மாகிப் பரமுத்த வறிவ தான,
வொருநித்த வெனக்கு ஞானஞ் ஞானம தொழித்ததாலே,
யிருபத்த மோக்கமென்னுங் குணங்கள திலே யெப்போதுந்
தரிசித்த மதனி னென்றே தாற்பரியந்த னாலே. (163)

(ப-ரை)—பரிசுத்த - மிகச் சுத்தமாயும், விபுத்தமாகி-நல்ல
புத்தமாயும், பரமுத்த வறிவதான - பரமாயும் முத்தமாயும் அறி
வாயும் இருக்கின்ற, ஒரு நித்த வெனக்கு - ஒப்பற்ற நித்தியஞான
வென்றனக்கு, ஞானஞ்ஞானம தொழித்தலாலே - ஞானஞ்
ஞான குணங்களின் ருதவினாலே, இருபத்த மோக்கமென்னும் -
பந்தமோக்ஷங்களென்னுமிரண்டு, குணங்களது-குணம் தளானவை,
எப்போதும் - சர்வகாலமும், இலை என்றே - இல்லை என்று, தரி
சித்தம்-அவ்விரண்டு குணங்களையும் கண்டனம், அதனின் அவ்
வேதுவாலும், தாற்பரியந்தனல் - தாற்பரியத்தாலும், (எனக்
கிலே யென வோர்வாயென வபிப்பிராயம்).

(ப-ம்)—எஞ்ஞான்றும் சுத்தபுத்த முத்த வியல்பான சின்
மாத்திர ஜோதிவடிவ வெனக்கு ஞானஞ் ஞானங்களின்மையால்
எப்போதும் பந்தமோக்ஷ குணங்களு மின்றெனவறி மெனப்
பொருள்.

(163)

(அ-கை)—ஆன்மாவிற் பந்தமோகூங்களின்தேனும் தன்னு
லேனும் பிறராகேனுஞ் செய்யப்படுவதான கொள்ளுதற் தன்னு
தற்களுக்கு ஆன்மா விஷயமானின்றதென வாசங்கித்து அங்ஙன
மின்றெனக் கூறுகின்றார்.

அறிவுரு வெனக் கென்னுலே யன்னிய னுலே நீக்கல்
குறியோடுங் கோடல் கூடா குவலயத் தெவர்க்குந் தம்பாற்
செறிதரல் கரும மான தின்றுசெப்பெனைய லாகே
நெறிபுரி யனியன் வேறு நிகிலத்தி லிலைய தாலே. (164)

(ப-ரை)—அறிவுருவெனக்கு - ஞானவடிவ வெனறனக்கு,
என்னுலே - என்னுலேனுந், அன்னியனுலே - மற்றொருவனு
லேனும், நீக்கல் - தன்னுதலும், குறியோடுங் கோடல் - இலக்
கணத்தோடும் கொள்ளுதலும், கூடா-உண்டாகாது, குவலயத்து-
உலகில், எவர்க்கும் - எவர்களுக்கேனும், தம்பால் - தன்னிடத்
தில், செறிதரல் - பொருந்திய, கருமமானதின்று - தனது செய்
கைக்கு விஷயமான செயப்படு பொருவென்னுந் கருமமாக ஆவ
தின்று, (மற்றும்) செப்புளனையலாது - சொல்லாநின்ற என்னைத்
தவிர, வேறு - மற்றொருவன். நெறிபுரியனியன் - கர்ம நெறியை
யியற்றுபவனான வேறொருவன், நிகிலத்திலிலை-இவ்வுலகிலில்லை,
அதால் - அவ்வேதவால்.

(ப-ம்)—ஞானவடிவாய் நிரவயவமாய் இருக்கின்ற எனக்கு
என்னுல் கொள்ளுதலும் தன்னுதலும் இன்று. என்னெனின் ஒன்
றில் கருத்துரு கருமபாவ விரோதமாதலின் அதாவது செய்வது
செய்யப்படுவதான ஒன்றின் கண் பொருந்தாமையாலாம். அந்நிய
ராலுமின்று என்னெனின் இவ்வுலகில் என்னினுமன்னிய நொரு
வனுமின் ருதவினாமை. உண்டென்பதிற் றேடமற்க பிரமாண
மின்றென்பது அபிப்பிராயம். (164)

(அ-கை)—ஆதேயம் பிரஹ்மாத்மி ஸ்தாவராத்மமான சரீரங்
களில் ஆன்மாபேத மூடையதாதலின் என்னினு மன்னியனின்
நென்ப தெய்வனைக் கருமெனிற் கூறுகின்றார்.

சரவசர தேகமதிச் சரிதங்க டமதுடைய
வொருகரியிங் கெப்பொழுது முயர்நானே யாவனெனுந்
திரமதனா லென்னைவிடத் திகழனிய நிலையென்றே
தெரிசுதிசு மேதையாய் திடமாக விதைநீயே. (165)

(ப-ரை)—சர+துடைய - சராசர தேகங்களின் புத்தியின்
சஞ்சாரங்களுக்கு, இங்கு - ஈண்டு, உயர் நானே - சிரேஷ்டமான
நானொருவனே, ஒருகரி - ஒப்பற்ற சான்றாக, எப்பொழுதும்
ஆவனெனும் - எஞ்ஞான்றும் இருக்கின்றேனெனும், திரமதனா-
நிச்சயத்தன்மையால், என்னைவிட - என்னினும், நிகழனியநிலை
யென்றே - விளங்குமன்னிய ஒருவனுமின்றென, சுமேதை
யாய்-நல்லபுத்தி யுள்ளோனே!, இதை - இந்நிச்சயத்தை நீ, திட
மாக - சந்தேகமின்றி, தெரிசுதி - அறிவாயாக.

(ப-ம்)—சராசர தேகங்களின் புத்திகளின் வியாபார மனைத்
தையும் எஞ்ஞான்றுஞ் சான்றாக நானொருவனே காண்போன்
என்னினன்ய ஒருவனுமின்று. என என்னொலுபதேசிக்கப்பட்
டதை நல்ல புத்தியுடையோனே! மிகத் திடமாயறிவாயாக
வெனப் பொருள். (165)

(அ-கை)—சராசர தேகாதிகள் அங்ஙனம் வாஸ்தவமாகவங்கீ
கரிக்கப்படுகையில் அவற்றாலியற்றப்பட்ட யாதானுயோர் விசே
டமான்மாவீற் குண்டாகுகவென வாசங்கித்துக் கூறுகின்றார்.

விமல விண்டலந் தனிற்சல தாதியால் விரித்த
குமல முண்டிலை யென்னினும் பேதங்கூ டிலேபோ
லமைப ரிசுத்த மாகியெங் கணுநிறை யறிவா
முமிற் றுனிதபே தமதுஞற் றுறுபிரி விலேபே. (166)

(ப-ரை)—விமலவிண்டலந்தனில் - பரிசுத்தமான ஆகாயத்
தில், ஜலதாதியால் விரித்த - மேகத்தினுற் பரப்பப்பட்ட, கும
லம் உண்டுஇலை யென்னினும் - கெட்ட மாசானது இருக்கின்ற
தேனு மின்றேனும், பேதங் கூடிலேபோல் - அவ்வாகாயம் பேத
முடையதாகாததேபோல், அமைபரிசுத்தமாகி - பொருத்திய

பரிசுத்தமாய், எங்கணு நிறையறிவாம் - சர்வ வியாபகஞான
சொருபமான, உமில் - உன்னிடத்தில், துவிதபேதமது-இருமை
யாகிய பேதமானது, உருற்றறும் - செய்கின்ற, பிரிவு இலை -
விபாகமானது இன்று.

(ப-ம்)—பரிசுத்த வாகாயத்தில் மேகமிருப்பினும் மின்றே
னும் நிரவயவத்தன்மையால் பேதமுடையதாகாததே போல்
தேசகால வஸ்து பரிச்சேதமின்றிய வன்னிடத்தில் வேற்றுமை
யாலாக்கப்பட்ட பேதமின்றென்பது பொருள். (166)

(அ-கை)—இருமையின் பேதத்தாற் செய்யப்பட்ட யாதொ
ரு விசேஷமு மொருபோது மான்மாவிற்கின்றெனக் கூறுபவ
ரான வும்மால் இரண்டினிருப்பு அங்கீகரிக்கப்பட்டதெனவா சங்
கித்துக் கூறுகின்றார்.

முன்னம் புகன்றோர் துவிதமது முற்று மூன்று கால
முமின், நென்ன விவகா ரந்தனையே யினிது நோக்கி யிதை
யிசைத்தே, மன்ன வுளதாம் பொருண்மருவா மாய மான
பொருளுடனே' பன்னு கழுதின் தேரதனிற் பரந்த நதிபற்
றிடலிலதே. (167)

(ப-ரை)—துவிதமதுமுற்றும் - சர்வதுவிதமும், மூன்று
காலமும் - காலத்திரயத்திலும், இன்றென்ன - இல்லவே யில்லை
என்று, முன்னம்புகன்றோம் - முன் கூறிலேனும், விவகாரந்தனை
யே யினிது நோக்கி - விவகாரத்தன்மையினை நன்றாக வங்கீகரி
த்து, இதை இசைத்தேம் - இருமையாற் செய்யப்பட்ட பேத
மின்றென்னு மிதனைக் கூறிலேனும், (எங்ஙனமெனின்) பன்னு -
பிரதிபாதிநின்ற, கழுதின்தேர் அதனில் - கானற்சலத்தோடு,
பரந்தநதி - விரிந்து நிரம்பிய நதியானது, பற்றிடல் இலது - சம்
பந்தமுடையதாகாது, மன்ன - நிலையுடைய) உளதாம் பொருள்-
சத்தான ஆன்மாவானது, மாயமான பொருளுடனே - மித்தை
யான இருமைத் தன்மை முதலிய பொருளோடு, மருவா - சம்
பந்தமுடையதாக வேர்போது மாகாது.

(ப-ம்)—முன்னனேக யுத்திகளாற்றுவைத வுலகசத்திய
மென யாம் புகன்றே மாதலின் ஈண்டிங்ஙனங் கூறியது விவகார
சத்தியத் தன்மையை யங்கீகரித்ததாம். எங்ஙனம் அகாத நீருடை
ததி கானற்சலத்தோடு பற்றுக்கொள்ளாது கிடக்கக் காண்பே
மோ அங்ஙனம் மித்தையான வியாவகாரிகதுவைதத்தோடு சத்திய
மான பாரமார்த்திகவான்மாவும் பற்றுததுதெற்றென விளங்கத்
தெளிந்திருக்கின்றதெனப் பொருள். (167)

(அ-கை)—இங்ஙன மிப்பிரகாணத்தில் சமன்வயம் அவிரோ
தம் சாதனம் பலம் என்னு நான்கத்தியாயங்களின்பொருள் பிரதி
பாதிக்கப்பட்டது. இனி அவ்வத்தியாயங்களின் பொருளைச் சுருக்
கிப் பிரகாணத்தின் முடிவுவரையான செய்யுட்களாற் கூறுகின்
றார். ஆண்டாதியில் தத்துவமசியாதி வாக்கியங்களுக்கு அத்வை
தப் பிரஹ்மத்தில் சமன்வயத்தன்மையுடைமையைப் பிரதிபாதித்
தத்துவம் பதார்த்தத்தைப் பரிசோதிக்கின்றார்.

பலவிதம் பகர்ந்த தாலே பயனதென் னுளது கேண்
நலவிதிற் சுருக்கவிற்கு நவிலுவ லுனதிடத்தே
யிலகிடு நனவ தாதி மும்மைய தெந்த ஞான்று
மலை செய்கற் பிதம தென்னு வசத்திய மதுவே யாமால்.

(ப-ரை)—பலவிதம் பகர்ந்ததாலே பயன தென்னுளது .
அநேக விதமாகக் கூறுவதனால் யாது பலன் இருக்கின்றது, நல
விதில் - நன்மையான இதில், சுருக்கம் - சங்கிரகமாக, நிற்குநவி
லுவல் - உனக்குக் கூறுவேன், நீ கேள் - நீ கேட்பாயாக, உன
திடத்தே - உன்னிடத்தில், இலகிடும் - விளங்குகின்ற, நனவ
தாதி மும்மையது - சாக்கிர முதலிய மூன்றவத்தைகளும்; எந்த
ஞான்றும் - எக்காலத்திலும், அலை செய்கற்பிதமதென்னு -
சஞ்சலப்படுத்தும் கற்பிதமென்னும், அசத்தியமதுவேயாம் -
வெறும் பொய்யாம்.

(ப-ம்)—மிகப் பிரயாசத்தாற் பிரதிபாதிப்பதினாற் பயன்
யாது? சொல்லிய பொருளின் சுருக்கத்தைச் சொல்கின்றேம்.
பரிசுத்த சான்றாமான்மாவான வுன்னிற் சாக்கிராதி மூன்றும்
மாயாமனத்தின்றருமமாதலின் மித்தை எனப் பொருள். (168)

மனமென மலர்ந்த தூஉயின் மகிழுன திடத்தி லேயே
புயனைங்கற் பிதம தென்னாப் புகல்மறை யுகத் தாலே
துனியசத் தியம தென்றே தொகுத்தன மதனி னானே
யனையொழிந் தனியம் யாது முளதிலே யுறுதி தானே.

(ப-ரை)—மனமென மலர்ந்ததூ உம் - மனமெனக் கூறப்
பட்டதும், இன்மகிழ் உனதிடத்திலேயே - இனிய வானந்த
வடிவ வன்னிடத்தில், புனையுங் கற்பிதமதென்னா - கற்பனையா
லுண்டாயதென, புகழ்மறை - துதிக்கத்தக்க வேதத்தாலும்,
யுகத்தால் - யுத்தியிலும், துனி-வெறுப்பைத்தரும், அசத்திய
மதென்றே - மித்தையானதென்று, தொகுத்தனம் - கூறினேம்,
அதனினை - அங்ஙன மசத்தியமெனக் கூறினமையின், உனையொ
ழிந்து - உன்றனைத்தவிர, அனியம் யாது - யாது அன்னிய
மோ, (அது) உளது இலே - இருப்பதான சத்தன்று, உறுதிதான்-
நிச்சயமே.

(ப-ம்)—சர்வகற்பனா காரணம் மனமெனக் கூறப்பட்டதாய்
னும் அஃதுன்னிற் கற்பிதமாகலின் ஆகமத்தாலும் திருஷ்டாந்
தத்தாலும் அசத்தியமெனக் கூறப்பட்டது. ஆகலின் உன்னிலன்
னியமெல்லா மசத்தியமென்பது பொருள். (169)

(அ-கை)—இங்ஙனந் துவம் பதார்த்தம் பரிசோதித்து
இனித் தத்பதார்த்தம் பரிசோதிக்கின்றார்.

பாகியாந் தரம தற்ற தெதுபகர் துவித மற்ற
தேகமா ரசம துற்ற தெதுசிறப் பெனவயு மற்ற
தேகுகா ரியம தோடு காரண மற்ற தேது
வாகறி வருவ னந்த சத்திய வதுநீ யாவாய். (170)

(ப-ரை)—எது - எப்பரமான்மா, பாகியாந்தரமதற்றது -
ஜாதி யாதியற்றதும் அவதியற்றதும், பகர்துவிதமற்றது - பிரதி
பாதிக்கப்படும் இரண்டாவதின்றியதும், வக மாரசமதுற்றது -
ஒன்றான பெரிய ஆனந்த வடிவினதும், எது - எப்பரமான்மா,
சிறப்பெனவயுமற்றது - சர்வ விசேஷண முமின்றியது, எது எகு

காரியமதோடு காரண மற்றது - அழியுங் காரியமற்றதும் காரண மற்றதும், (ஆன) ஆகு அறிவுருவு அனந்த சத்தியம் - பொருந்திய ஞான வடிவமுடிவின்றிய சத்தியமானது எப்பரமான்மாவோ, நீ அது ஆவாய் - நீ எப்போது மதுவாக இருக்கின்றாய்.

(ப-ம்)—ஜாதி யாதி யின்றியதும் இடையின்றியதும் கேவல சிதானந்த ரூபமும் காரிய காரண சம்பந்த மின்றியதும் சசாதீய விசாதீய சுவகத பேத மின்றியதும் கருத்துருத்துவ போக்திருத் துவ விசேஷமின்றியதும் பிரஞ்ஞான கனமும் தேச காலவஸ்து பரிச்சேத மின்றியதும் சத்தியமுமான யாதொரு பரமான்மபத மிருக்கின்றதோ அதுவே நீயா யிருக்கின்றாயாகலின் பிரத்தியக் கான்மாவிற்குப் பிரஹ்மத் தன்மையினை நன்றாக வறிவாயாக வென்பது பொருள். (170)

(அ-கை)—இங்ஙன மகண்ட வாக்கியார்த்த முபதேசித்துக் குருயாது செய்தாரென்னு மவாவிற்குக் கூறுகின்றார்.

இம்மாத் திரமே மறைமுடிக ளவற்றி லெழிலாம் பா மபத, மெம்மா லறியப் பட்டுளதிங் கிதனி லதிக மிலதெ னவே, தம்மா லருளப் பட்டதைவிட் டனிய மதியைத் தவிர்த்தி டுவான், பெம்மான் விப்ப லாதனெனக் குரவர் பெருமான் பேசினனே. (171)

(ப-ரை)—மறை முடிகளவற்றில் - உப நிததங்களில், எழி லாம் பாமபதம்-அழகிய பாமபதமானது, எம்மால் - என்றனால், இம்மாத்திரமே - இவ்வளவே, அறியப்பட்டுளது - அறியப்பட்டி ருக்கின்றது, இங்கு - ஈண்டு, இதனிலதிகம் இலதெனவே - உபதேசித்த விதனினும் மதிகமாக எஞ்சியதில தென்று, தம்மா லருளப்பட்டதை விட்டு - தன்னாலுபதேசிக்கப் பட்டதினும், அனிய மதியைத் தவிர்த்தி டுவான் - அன்னியமாய் எஞ்சி யசில பொருளிருக்கும் என்னும் புத்தியை நீக்கும் பொருட்டு, பெம் மான் பிப்பலாதனென - பெருமானான பிப்பலாதரிஷிபோன்று, குரவர் பெருமான் பேசினனே - குரவர்களுக்கெல்லாங் குருவான ஸ்ரீ குருமூர்த்தி யுபதேசித்தார்.

(ப-ம்)—பிப் பலாதரிஷி பெருமான் எங்ஙனம் சுகேசர் முதலிய சீடர்களுக் குபதேசித்த பின் இவ்வளவே பரமபத மெனக் கூறினாரோ அங்ஙனமே ஈண்டுங் குருவாலுபதேசிக்கப்பட்ட தினு மதிகமா யுண்டென்றெண்ணும் புத்தியை நீக்கக் குருவும் சீடனைக் குறித்து என்னாலுப நிததங்களி லறியப்பட்ட பரமபத மிவ்வளவே யெனக் கூறப்பட்டது என்பது பொருள். (171)

(அ-கை)—இங்ஙனம் ஸ்ரீ குருமூர்த்திகளாலு பதேசிக்கப் பட்ட சீடன் யாது இயற்றின னென்னுமவா நிகழ்வுழி சீடன் வாக்கியமாக ஜீவன் முத்தியான ஞான பலத்தைப் புலப்படுத்து கின்றார்.

சீடனுங் குரவர் போற்றிச் செறியின்ப துன்ப மான
வாடலை பிறப்பி றப்பா மறலுயிர் வரியை ஞான
வோடம தாற்க டத்தி யொழித்தனை பகவ னேநீ
மூடனை யெனவே நின்று மொழிந்தன னம்பி னேனே.

(ப-ரை)—சீடனும் - சிஷ்யனும், குரவர் போற்றி - ஆசார் யனை நமஸ்கரித்து, செறி இன்பதுன்பமான ஆடு அலை - ஞானங் கிய இன்பதுன்ப மென்னும் ஆடுகின்ற அலைகளையுடையதும், பிறப்பிற்றப்பாம் அறல் உறு - பிறத்த விறத்தல்களான நீருடை யதும் ஆன, இவ்வரியை - ஐந்தச் சமுசாரச முத்திரத்தினின் றும், ஞான ஓடமதால் - ஞானமாகிய தெப்பத்தால். மூடனை - மூடனான என்னை, கடத்தி - தாண்டவைத்து, ஒழித்தனை - அக் கடலை அழித்தாய், பகவனே நீ - ஷட்குண ஐசுவரிய சம்பன்னரே, எனவே - என்று, அன்பினைனே - பிரியத்தோடும், நின்று - நீங் காதவனாயிருந்து, மொழிந்தனன் - கூறினான்.

(ப-ம்)—ஹேஷட் குண ஐசுவரிய சம்பன்னரே மிகத் துக்க மான சமுசார சமுத்திரத்தை ஞானமாகிய தெப்பத்தால் என் னைத் தாண்டச் செய்தீர்களென்று சீடன் குருவை நமஸ் கரித்துக் கூறினானென்பது பொருள், (172)

ஒப்பிலாக் கிருத கிர்த்ய னுபேட்சக னொரும னத்தோ
னிப்பொழு தான்ம ராம னிசைநிரு விருத னானே
னப்பெனக் கான லாடிவ் வழிவிட யமதை நீத்தே,
யிப்புவி யதனி னின்னோ டிருந்துசஞ் சரிப்ப னாயேன்.

(ப-ரை)—இப்பொழுது, ஒப்பிலாக் கிருதகிர்த்யன்—செய்
யவேண்டிய முழுதையுஞ் செய்து முடித்தவனாயும், உபேட்சகன்,
ஒன்றையும் விரும்பாதவனாயும், ஒரு மனத்தோன் - ஒன்றானமன
முடையனாயும், ஆன்மராமன் - ஆன்ம திருப்தனாயும், இசைநிரு
விருதனானேன் - நான் பொருந்திய ஸ்வரூபாவரணமின்றியவனா
னேன், இவ்வழி விடயமதை - அழித்துபோகும் இவ்விட
யத்தை, கானலாடி - பேய்த்தேரில், அப்பென - தண்ணீரைக்
கொள்ள விரும்பாமை போன்று, நீத்து - இவ்விடய மனைத்தை
யும் பரிகசிப் போனாய் நீத்து வீட்டு, இப்புவிதனில் - இப்பூமி
யில், நின்னோடு இருந்து, தேவரீரோடு கூடினவனாயிருந்து, நா
யேன்-நாயடியேன், சஞ்சரிப்பன்-சஞ்சாரஞ் செய்கின்றேன்.

(ப-ம)—சகல வுலங்களிலு மிச்சையற்று ஆன்மதிருப்தனாய
யானிருக்கின்றேனாகவின் மிருகதோய துல்லிய விடயங்களைய
சட்டை செய்பவனாய்த் தங்களோடு வாசம் பண்ணுகின்றே
னென்பது பொருள். (173)

(அ-கை)—“ஆயுளுள்ளளவு மூன்றும் வந்திக்கத் தக்கன
வேதாந்தங் குரு வீசாராம். ஆதியில் வித்தையி னடைவிற்காகச்
செய்நன்றி கொன்ற தோடம் பின் நீக்கவும்” என சிவாஞ்ஞை
யிருத்தலினால் ஆசார்யனிடத்தினின்றும் வித்தையை யடைந்த
சீடன் குருவிற்கு அவசியஞ் செய்யவேண்டியதை உலக சினை
யின் பொருட்டுக் காண்பிக்கின்றார்.

ஐயத்தா லுடலின் றாரணை யடைந்தம் மாறெனும்
பகமடைந் தவனே, மெய்யைத்தான் விழுத்தும் வரையினு
ரினது மெய்யடிக்கேவலே நிதமுஞ், செய்யத்தான் முயல்வ
லென்றனா லிதனைச் செய்திடக் கூடுநின்றனக்குச், செய்யத்
தான் வேறென் றென்றனான் முடியா சிற்பர வீரசே
கரனே. (174)

(ப-ரை)—அம்-அழகிய, ஆறெனும் பகமடைந்தவனே - வைராக்கியம் ஞானம் கீர்த்தி செல்வம் வீரியம் ஈசுவரத்தன்மை என்னு மறுகுணங்களான பகத்தையடைந்த ஹேபகவனே! ஐயத் தாலுடலின் ஞானையடைந்து - பிணையினால் உடலைத் தரித்துக்கொண்டு, மெய்யைத் தான் விழுத்தும் வரையினும்-உடலைப் பிணை மெனப் படுத்துமளவும், நினது மெய்யடிக்கு - தேவரீரது திருவடிக்கு, ஏவலே நிதமும் செய்யத்தான் முயல்வல் - எக்கால் முந் தொண்டுபுரியவே முயலுவேன், என்றனாலி தனைச் செய் திடக் கூடும் - அடியேனால் இதுவேதான் செய்யவியையும், நின் றனக்கு - நித்ய திருத்தரான தேவரீருக்கு, வேறொன்று - வேறோர் செய்கையை, செய்யத்தான் - செய்யவும், என்றனால் முடியா - நாயடியே லாகாது, சிற்பா வீர சேகரனே - சோதி ஞான சுயம்பிரகாச சொரூபரான வைராக்கியவீரம் ஞானவீரம் ஈசுவர பக்திவீரம் என்னும் பலவீரங்களைச் சேகரித்துத் தன்னைச் சரணாகதி யடைந்த சீடருக் கினிமையோடளித்தருளும் வீரசேகா நென்னுங் குருமூர்த்தியே !

(ப-ம்)—பிறிச்சையாற் கிட்டிய வன்ன பாஞ்சியாலுடற்றா ரணை செய்து சரீர பதனாந்தம்வரை தங்களுக்குத் தொண்டியற்று கின்றேன். ஆன்மஞானத்தின் பிரதியுபகசார மிதுவல்லது வேறிய ற்ற யுகிலின்றாகலினாலாம். “அந்த நான் தங்களுக்குத் தேகாந் தமான வற்றைக் கொடுக்கின்றேன் என்றனையும் பணிவிடையின் பொருட்டு” என்னுஞ்சுருதியினால் முன்பு தத்வோபதேசஞ் செய் யும் யாக்குவற்கியருக்கு ஜனகர் தனது ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து அதன்பின் தனது தேகத்தையங் குருவிற்குக் கொடுத்தார் என்னு மிவ்வவிப் பிராயத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு இவனும் இங் றுண மியற்றத்தக்க தெனக் கூறினா நென்பது பொருள். (174)

(அ-கை)—இப்பிரகாணர்த்தத்தை எவனன்றாக வறிகின் றானே அவனுக்குச் சம்சார நிவர்த்தியே பலமெனக் காண்பிக் கின்றார்.

நன்மா னூக்க னூசிரிய னூடு கதையின் சிரவணத்தா,
லெம்மான் மறையை யனையமறை யினிய சாரசமுத்தரண,
மென்மா விதுவில் வளவியற்ற லாயதிதனை யெவனுணர்
வான், வன்மாய் வுதய நீராழி மாட்டு விழுவ திலையவனே.

(ப-ரை)—நன்மா னூக்கன்-நல்ல சீடன், ஆசிரியன் நாடுகதை
யின் சிரவணத்தால் - குருவைத் தேடியடைந்து கேட்ட கதை
யின் சிரவணமாக, எம்மான் மறையை யனைய - எம்பிரான் சுவாச
மான வேதத்திற்குச் சமமாய், இனிய - நன்றாக, மறை சாரசமுத்
தரணம் என்மாவிது-வேதசாரசமுத்தரணமான பெருமையுடைய
விந்துல், இவ்வளவு இயற்றலாயது - இங்ஙனஞ் செய்தமைக்கப்
பட்டது, எவன் - எவ்விதபுருடன், இதனை-இந்துவினை, உணர்
வான் - அநுபவ முடிவுவரை யுணர்வானே, அவன் - அப்புருடன்,
வன் - கொடிய, மாய்வு உதய நீராழி மாட்டு - மரித்தல் பிறத்
தல் என்னு நீருடைய சமுசார சமுத்திரத்தில், விழுவதிலை-விழ
மாட்டான் மோக்ஷமடைவன்.

(ப-ம்)—சுருதி போன்று குரு சீடரின் தத்துவநிர்ணய பல
முடைய கதையின் சிரவணமாக வியற்றப்பட்ட விச்சுருதி சா
சமுத்தரண மென்னும் பிரகாணத்தை எவன் பொருளோடு மறி
வானோ அத்தத்துவ வேத்தாவான சீடன் மரிப்போடமைந்த
பிறப்புடைச் சமுசாரசாக ரத்தி லமிழானென்பது பொருள்.

(அ-கை)—குரு ஈசுவரர்களிடத் தன்புடையார்க்கே விப்பிர
காணத் ததிகாரத்தன்மையாம். ஏனையோர்க்கின்றெனக் கூறு
கின்றார்.

குருபரன் றனது பத்தியை யடைந்து குலவிடும் பக
வந்த ராலே, யொருவிதைப் பயிலத் தக்கதிங் கிவரை
யொழிந்தவ ரோதுதல் கூடா, குருபர னன்பன் றனக்
கெத னாலே குருவருள் பொருளிலங் கிடுமா, நெரியத
னான் னியத்தினைச் சேவித் திடுபவன் சிரவணம் புரியேல்.

(ப-ரை)—குரு பரன் றனது பத்தியையடைந்து-ஆசார்யனி
டத்துப் பக்தியுடையவனாய், குலவிடும் பகவந்தராலே - விளங்கு

கின்ற ஐசுவரிய முடையோரால், இங்கு - ஈண்டு, ஒரு இதை - ஒப்பற்ற விப்பிரகாணத்தை, பயிலத்தக்கது - படிக்கத்தக்கது, இவரை ஒழிந்தவர் - இவரினு மயலாரான சாதனமின்றியவர், ஒதுதல் கூடா - படித்தல் கூடாது, எதனால் - ஏனெனின், குரு பானன்பன் றனக்கு - குருபத்தி யுடையவனுக்கே, குரு வருள் பொருள் இலங்கிடுமால் - குருவாலுபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தம் நன்றாக விளங்குமாதலினால், தெரியதனால் - இங்ஙன மறியப்படு தலினால், அன்னியத்தினைச் சேவித்திடுபவன்-விடய வபிலாவை யுடையவன், சிரவணம் புரியேல் - சிரவணஞ் செய்யாதிருக்கக் கடவன்.

(ப-ம்)—இப்பிரகாணம் பரபக்தி ஆசிரியனிடத்தமைந்த பா மாஞ்சர்கனாற் படிக்கத்தக்கது. சாதன சதுஷ்டய மென்னும் ஐசுவரிய மின்றியவர்களாற் படிக்கொணாதது. குருபத்தியுடையோனுக்குக் குருவினுபதேசம் பலமுடையதாகின்றது. விடயா சக்த புத்தியான் படிக்கத்தக்கவனன்றென்பது பொருள். (176)

(அ-கை)—இப்பிரகாணம் குருபத்தியுடைய சந்நியாசிகளா லேயே படிக்கத்தக்கதெனப் புகலப்பட்டது. ஆண்டு யாது பிர மாணமாமென வேட்கை நிகழ்வுழி “அந்தியாவாசிரமிகளுக்கு நன்றாய் ரிஷி சங்கத்தாற் சேவிக்கப்பட்ட மேலான பவித்திரத் தைச் சொன்னார். எவனுக்குத் தேவனிடத்தில் மேலான பக்தி இருக்கின்றதோ தேவனிடத்திற்போல குருவினிடத்தில் மே லான பக்தியோ அந்த மகாத்மாவிற்குச் சொல்லப்பட்ட விவ் வர்த்தங்கள் பிரகாசிக்கின்றன” என்னுஞ் சுருதியே பிரமாண மெனக் கூறுகின்றார்.

குருபரன் றனக்கன் புடையமா புருடர் தமக்கருங் குருவினா லருளு, மொருபொரு ளொளிநு மெனமறை யதுவு மோதிய தெவற்கென முதலா, யருமது தனிநா லருளிறை யடியை யகம்புறந் தொழுதிடு மவராற், நெரி தர விதனைக் குருபர னருளாற் நெரிந்துகற் றிடற்குந் திடுமே. (177)

(ப-ரை)—மறையதுவும்-வேதமும், எவற்கு என முதலாய்-
எவனுக்கு என்பது முதலிய பதங்களினால், குருபான் நனக்கு
அன்புடைய - குருவிடத்தில் பயத்தியுடைய, மாபுருடர் தமக்கு-
மகாத்மாவான புருடர்களுக்கு, அருங்குருவின லருளும் - அரிய
குரு மூர்த்தியா லனுக்கிரகஞ் செய்யப்படும், ஒரு பொருள் - ஒப்
பற்ற பாமான்மாவானது, ஒளிருமென - விளங்கு மென்று, ஒதி
யது - புகன்றது, அரும்- அருமையான, அது தனிஞால் - அவ்
வேதுவால், அருள் இறை அடியை, அனுக்கிரகஞ் செய்யுமாசார்
யரின் திருவடிகளை, அகம் புறம் தொழுதிடுமவரால் - உள்ளிலும்
வெளியிலும் சேவித்திடுபவரால், இதனை - இப்பிரகாணத்தை,
தெரிதர - விளங்கும்படி, குருபானருளால் தெரிந்து - ஆசார்ய
னனுக் கிரகத்தாலறிந்து, கற்றிடல் தகுந்திடும் - கற்கத் தக்கது,
மற்றோர் வழியாலன்று.

(ப-ம்)—குருவினிடத் தன்புடைய மகான்மாவிற்கே குருவா
லுபதேசிக்கப்பட்ட வான்மதத்துவம் நன்றாய் விளங்குகின்றது.
என வேதமும் கூற்றிற்குவின் இது குருபத்தியுடையோராற்
படிக்கத்தக்க தென்பது பொருள். (177)

(அகை)—குருவின் பிரசாதத்தாற் கிரந்தத்தை முடிப்பவ
ராய்ச் சற்குருபத்தியே ஞானத்தி னந்தராக சாதன மெனக்
காட்டவும் உலகரின் சிஷ்யரின் பொருட்டும் கிரந்தத்தின் முடி
வில் குருவை நமஸ்கரிக்கின்றார்.

எம்முடைய பிறப்பிறப்பின் சந்தானத் தாடு
மியல்புடைய மனவேது வானவீரு ளதுதா

னெம்முனிவ னுளவிரவி யொளியாலட் டதுவா
யேகாந்த நாசமடைந் திடுஞ்சுருதி புகலுஞ்

செம்மைசம விரயமதாற் செறிந்தொளிருஞ் சீடத்
திருக்கூட்ட மெவ்விறைவன் பதமடையக் கணமே

வெம்மையறும் பதத்திருக்கு மெதிவார்க டொழுடவ்
விமலகுரு பதமாயு ளுளவளவுந் தொழுவாம். (178)

(ப-ரை)—பிறப்பிறப்பின்-சன்னமாணத்தின், சந்தானத்து-
பரம்பரையில், ஆடும் இயல்புடைய - திரிகின்ற வியல்பையு
டைய, எம்முடைய - எனது; மனவேதுவான - மனத்திற்
குக்காரணமான, இருளதுதான் - அஞ்ஞானமானது, எம்முனி
வன் - எந்தக் குருமூர்த்தியினது, ஊ. இரவி ஒளியால் - புத்தி
யாகிய சூரியப் பிரகாசத்தால், அட்டதுவாய் - காய்ச்சப்பட்ட
தாய், ஏகாந்தம் - முழுவதும், நாசமடைந்திடும் - அழிந்திட்ட
தோ, சுருதி புகலும் - சுருதியாற் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட, செம்
மை - செம்மையான, சமம் - சாந்தி, விநயமதால் - அடக்கம்
முதலிய குணங்களால், செறிந்தொளிரும் - அதிகமாக விளங்கு
கின்ற, சீடத்திருக்கூட்டம் - அழகிய சீடர்கள், எவ்விறைவன்
பதமடை - எந்தக் குருமூர்த்தியின் திருவடிக்கடிமைபூண்டு
லவும், அக்கணமே - அப்போதே, வெம்மையறும் பதத்திருக்கும்-
சாந்தியான பதலியை யடைந்திருக்கின்ற, எதிவார்கள் தொழும்-
சந்நியாசிகளுள் சிரேஷ்டர்கள் அவர்களை வணங்குகின்றார்களோ,
அவ்விமலகு ருபதம் - அந்தப் பரிசுத்த குருமூர்த்தியின் திருவடி
களை, ஆயுளுளவளவும் - ஜீவனகாலம் வரையில், தொழுவாம் -
வணங்குவாம்.

(ப-ம்)—பிறப்பிறப் பென்னும் பரம்பரையில் ஓயாதலையு
மெனது மனதின் காரணவஞ்ஞானம் எந்தக் குருமூர்த்தியின்
புத்திவடிவ சூரியனாற் றடுக்கப்பட்ட டழிந்ததோ, - மற்றும் சமத
மாதி சாதன சம்பன்ன சீடர்கள் எந்தக் குருவின் திருவடியை
யடைந்து சம்சாரத்தினின்று முடனே விடுபட்டார்களோ அந்த
யதிவார்களுற் பூஜிக்கப்பட்டரு சிரேஷ்டரான பகவற்பாத
ரென்னும் பெயர் வாய்ந்த குருவை ஜீவனகாலம் வரையிலும்
நமஸ்கரிக்கின்றே னென்பது பொருள். (178)

(அ-கை)—குருபத்திபோன்ற நாசவரபத்தியும் ஆன்ம
ஞானத்திற் கந்தாங்க சாதன மெனப் புலப்படுத்த விராட்டுவடிவ
பூநாராயணரை நமஸ்கரிக்கின்றார்.

எவ்விறைவன் சிரந்துறக்கம் வதனமனல் விழிக
ளி ரவிமதி செவிதிசைக ஞாயிர்ப்பாவி யுதர
மீவ்விசம்பு வாத்தவிய நதிபதிய தாகு

மெவருள்ளுள் சுரநர்கள் ககங்கோகந் தருவர்
தவ்வரவு தயித்தியரா லனந்தவித மாகத்
தகும்விசுவ மதிசயமாய் ரமித்திலகுந் தானே
யிவ்வுலக மும்மையையும் வபுவாக வுடைய

வீசனெனு மத்தகைய விண்டுவைவாழ்த் துதுமே.

(ப.ரை) — எவ்விறைவன் - எப்பரமேசுவரனுக்கு, சிரம் - சிர
சானது, துறக்கம் - சுவர்க்கலோகமோ, வதனம் - முகமானது,
அனல் - ஒமாக்கினியோ, விழிகள் - கண்களானவை, இரவிமதி -
சூரிய சந்திரர்களோ, செவி - செவியானது, திசைகள் - திக்கு
களோ, ஆவி - பிரானவாயுவானது, உயிர்ப்பு - காற்றோ, உதரம்
வயிருனது, இவ்விசம்பு - இந்த வாகாயமோ, வாத்தவியம் -
மூத்திரஸ்தானமானது, நதிபதியதாகும் - சமுத்திரமோ [பாதங்
கள் பூமியோ], (மற்றும்) பூமியோ மற்றும் எவருள்ளுள் -
எந்தப் பரமேசுவரருள்ளில் இருக்கின்ற, சுரநர்கள் - தேவர்கள்
மனிதர்கள், ககம் - பக்திகள் அல்லது இந்திரன், கோ - பசுக்
கள், கந்தருவர் - கந்தருவர்கள், தவ்வு - தவழுகின்ற, அவு -
சர்ப்பங்கள், தயித்தியரால் - தையித்தியர்கள் ஆகிய இவர்க
ளால், அநந்தவிதமாகத்தரும் - காணப் பிரகாரமாகும், விசுவம் -
உலகமானது, அதிசயமாய் - ஆச்சர்யமுடையதாய், ரமித்திலகும் -
ஆனந்தித்துக்கொண்டு விளங்குகின்றதோ, இவ்வுலக மும்மை
யையும் - இந்த மூன்றலகத்தையும், வபுவாகவுடைய - சரீரமாகக்
கொண்ட, கசனெனும், பரமேசுவரரென்னும், அத்தகைய - அங்
வனமான - விண்டுவை வாழ்த்துமே - வியாபக வடிவ வீஷ்ணு
மூர்த்தியை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

(ப-ம்) — வீஷ்ணுவை வணங்குகின்றேனென அன்வயம்.
எங்ஙனமாயவரையெனின் விசேஷண மனைத்துஞ் சேர்க்கப்படு
கின்றன. “பாதங்களாற் பூமி” என்னுஞ் சுருதியினும் “ஆயி

ரஞ் சிரமுடையோன் பொருட்டு" என்னுஞ் சருதியினும்
சித்தமான வியாபக சீல விஷ்ணுவை முருகநாயகனாய் நமஸ்
கரிக்கின்றேனென்பது பொருள்.

(179)

விக்கின லிருட்கு வெய்யவனாகி விக்கின வனக்குவெவ்
வெரியாய், விக்கினவரிக்குக் கலுழன தாகிவிக்கினக் கரிக்கு
வெவ் வரியாய், விக்கின வரிக்குக் குலிசம் தாகி விக்கின
வரிக்குவ டவையாய், விக்கின மொழிக்கச் சாரிழ லமர்ந்த
விக்கினேச் சுரன்பதம் பணிவாம்.

(186)

வேத சார சமுத்தான மெனவே விசுவ குருவருளா,
லோது மிகனைத் தபிர்மொழிபி லுரையா டினென்ன னுள
நாண, நாத வீர வாரியனே நல்ல குழனி மொழியெனவே.
நீதண் னுளத்தி லுகந்தருளி நிலையிலேனுக் கருள் புரி
வாய்.

(181)

வாழிசீர் லல்ல பத்தில் வாகிநீழ லமர்ந்த வள்ளல்
வாழிமான் மருகன் வாழி மதுமுனி பணியும் வள்ளல்
வாழிநன் முத்திராம வள்ளலுக் கருளு மெந்தாய்
வாழிமா வீர வீச வடியவர் வாழி வாழி.

(182)

வேதசார சமுத்தான மூலமும் உபைய முற்றிற்ற.

சுபம் !

சுபம் !!

சுபம் !!!

